

NIEDZIELA PALMOWA I ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

NA PODSTAWIE MSZAŁU RZYMSKIEGO
DLA DIECEZJI POLSKICH

WERSJA Z NEUMAMI *

Teksty liturgii zostały wzięte z:
Mszału Rzymskiego dla diecezji polskich,
Pallottinum, Poznań 1986

* Neumy tylko dla:

- 1) Modlitwy powszechnej w Wielki Piątek,
- 2) Eksultet,
- 3) Błogosławieństwa wody chrzcielnej;
- 4) śpiewu: «Oto drzewo Krzyża»,
- 5) śpiewu: «Światło Chrystusa»,
- 6) śpiewu: «Alleluja» w Wigilię Paschalną
- 7) śpiewu: «Idźcie w pokoju Chrystusa. Alleluja».

NIEDZIELA PALMOWA

MĘKI PAŃSKIEJ

Msza Niedzieli Palmowej zawiera trzy czytania, które należy przeczytać, jeżeli nie przemawiają przeciw temu względy duszpasterskie. Wśród czytań najważniejszy jest opis Męki Pańskiej. Jeżeli okoliczności przemawiają za skróceniem liturgii słowa w Mszach z ludem, kapłan biorąc pod uwagę charakter zgromadzenia wiernych, może zarządzić: a) albo odczytanie tylko jednej z dwóch lekcji poprzedzających Ewangelię Męki Pańskiej, b) albo tylko Męki Pańskiej; jeżeli konieczność tego wymaga, można odczytać Mękę Pańską w formie skróconej. W Mszach bez ludu obowiązują trzy czytania. W tym dniu Chrystus wjechał do Jerozolimy, aby dokonać paschalnego misterium. Kościół wspomina ten wjazd we wszystkich Mszach świętych: przed Mszą główną odbywa się procesja lub uroczyste wejście, przed innymi Mszami wejście zwykle. Procesji nie można powtarzać. Wejście uroczyste można powtórzyć przed mszami, które się sprawuje z licznym udziałem wiernych.

PAMIĄTKA WJAZDU CHRYSZTUSA DO JEROZOLIMY

PIERWSZA FORMA: PROCESJA Z PALMAMI

Kapłan i ministranci, ubrani w szaty koloru czerwonego, udają się na miejsce, gdzie zgromadził się lud i skąd ma wyruszyć procesja. Wierni trzymają w rękach gałązki. Kapłan zamiast ornatu może włożyć kapę, którą zdejmuje po procesji. W tym czasie śpiewa się antyfonę:

ANTYFONA

Mt 21, 9

Hosanna Synowi Dawidowemu! Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. O, Królu izraelski! Hosanna na wysokości.

Albo:

Hosanna filio David: * benedictus qui venit in nomine Domini, * Rex Israel! Hosanna in excelsis.

Można śpiewać inną odpowiednią pieśń.

POZDROWIENIE I MODLITWA POŚWIĘCENIA

Kapłan pozdrawia wiernych i zwraca się do nich tymi lub podobnymi słowami:

Drodzy bracia i siostry, przez czterdzieści dni przygotowaliśmy nasze serca przez modlitwę, pokutę i uczynki chrześcijańskiej miłości. W dniu dzisiejszym gromadzimy się, aby z całym Kościołem rozpocząć obchód misterium paschalnego. Dzisiaj Chrystus wjechał do Jerozolimy, aby tam umrzeć i zmartwychwstać. Wspominając to zbawcze wydarzenie,

z głęboką wiarą i pobożnością pójdźmy za Panem, abyśmy uczestnicząc w tajemnicy Jego krzyża, dostąpili udziału w zmartwychwstaniu i życiu.

Następnie kapłan odmawia modlitwę:

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, uświęć ✠ te gałązki swoim błogosławieństwem † i spraw, abyśmy idąc z radością za Chrystusem Królem * mogli przez Niego dojść do wiecznego Jeruzalem. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W. Amen.

Albo:

Módlmy się. Wszechmogący Boże, z palmami w rękach czcimy dzisiaj zwycięstwo Chrystusa, pomnóż naszą wiarę i wysłuchaj nasze prośby, abyśmy zjednoczeni z Chrystusem przynosili Tobie owoce dobrych uczynków. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W. Amen.

Kapłan kropi gałązki wodą święconą nic nie mówiąc. Teraz następuje odczytanie Ewangelii o wjeździe Chrystusa Pana do Jerozolimy. Czyta ją diakon w zwykły sposób. Gdy nie ma diakona, czyni to kapłan.

Wjazd Chrystusa do Jerozolimy opisują wszyscy ewangeliści. Czytanie Ewangelii uobecnia nam tamto wydarzenie. Przed nami jawi się Pan i Król, który tym razem nie przychodzi w chwale i majestacie, ale Król łagodny, siedzący na osiołku. Tłumami, które Go witały jesteśmy my, Jego lud, który z wiarą rozpoznaje Jego boską i królewską godność.

EWANGELIA w Roku A:

Mt 21, 1-11

Wjazd Jezusa do Jerozolimy.

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza.

Gdy się przybliżyli do Jerozolimy i przyszli do Betfage na Górze Oliwnej, wtedy Jezus posłał swoich uczniów i rzekł im: «Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz znajdziecie oślicę uwiązaną i źrebię z nią. Odwiążcie je i przyprowadźcie do Mnie. A gdyby wam kto co mówił, powiecie: "Pan ich potrzebuje, a zaraz je puści"». Stało się to, żeby się spełniło słowo proroka: "Powiedzcie Córce Syjońskiej: Oto Król twój przychodzi do ciebie łagodny, siedzący na osiołku, źrebięciu oślicy". Uczniowie poszli i uczynili, jak im Jezus polecił. Przyprowadzili oślicę i źrebię i położyli na nie swe płaszcze, a On usiadł na nich. A ogromny tłum słał swe płaszcze na drodze, inni obcinali gałązki z drzew i ścielili na

drodze. A tłumy, które Go poprzedzały i które szły za Nim, wołały głośno:

«Hosanna Synowi Dawida.

Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie.

Hosanna na wysokościach».

Gdy wjechał do Jerozolimy, poruszyło się całe miasto, i pytano: «Kto to jest?» A tłumy odpowiadały: «To jest prorok Jezus z Nazaretu w Galilei».

Oto słowo Pańskie.

EWANGELIA w Roku B:

Mk 11, 1-10

Wjazd Jezusa do Jerozolimy.

Słowa Ewangelii według Świętego Marka.

Gdy się zbliżali do Jerozolimy, do Betfage i Betanii na Górze Oliwnej, Jezus posłał dwóch spośród swoich uczniów i rzekł im: „Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz przy wejściu do niej znajdziecie ośłę uwiązane, na którym jeszcze nikt z ludzi nie siedział. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj. A gdyby was kto pytał, dlaczego to robicie, powiedzcie: «Pan go potrzebuje i zaraz odeśle je tu z powrotem»,,. Poszli i znaleźli ośłę przywiązane do drzwi z zewnątrz, na ulicy. Odwiązali je, a niektórzy ze stojących tam pytali ich: „Co to ma znaczyć, że odwiązujecie ośłę?” Oni zaś odpowiedzieli im tak, jak Jezus polecił. I pozwolili im. Przyprowadzili więc ośłę do Jezusa i zarzucili na nie swe płaszcze, a On wsiadł na nie. Wielu zaś słało swe płaszcze na drodze, a inni gałązki zielone ścięte na polach. A ci, którzy Go poprzedzali i którzy szli za Nim, wołali:

„Hosanna.

Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie.

Błogosławione królestwo ojca naszego Dawida, które przychodzi.

Hosanna na wysokościach.”.

Oto słowo Pańskie.

ALBO:

*Wjazd Jezusa do Jerozolimy.***Słowa Ewangelii według Świętego Jana.**

Wielki tłum, który przybył na święto, usłyszawszy, że Jezus przybywa do Jerozolimy, wziął gałązki palmowe i wybiegł Mu naprzeciw. Wołali: „Hosanna. Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie” oraz: „Król izraelski!”

A gdy Jezus znalazł osiołka, dosiadł go, jak jest napisane:

„Nie bój się, Córo Syjońska,
oto Król twój przychodzi,
siedząc na ośleciu”.

Jego uczniowie początkowo tego nie rozumieli. Ale gdy Jezus został uwielbiony, wówczas przypomnieli sobie, że to o Nim było napisane i że tak Mu uczynili.

Oto słowo Pańskie.*Wjazd Jezusa do Jerozolimy.***Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza.**

Jezus ruszył na przedzie zdążając do Jerozolimy.

Gdy przyszedł w pobliże Betfage i Betanii, do góry zwanej Oliwną, wysłał dwóch spośród uczniów, mówiąc: „Idźcie do wsi, która jest naprzeciwko, a wchodząc do niej, znajdziecie ośłę uwiązane, którego nikt jeszcze nie dosiadł. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj. A gdyby was kto pytał, dlaczego odwiążujecie, tak powiecie: «Pan go potrzebuje»,». Wysłani poszli i znaleźli wszystko tak, jak im powiedział. A gdy odwiązywali ośłę, zapytali ich jego właściciele: „Czemu odwiążujecie ośłę?” Odpowiedzieli: „Pan go potrzebuje”. I przyprowadzili je do Jezusa, a zarzuciwszy na nie swe płaszcze, wsadzili na nie Jezusa. Gdy jechał, słali swe płaszcze na drodze. Zbliżał się już do zbocza Góry Oliwnej, kiedy całe mnóstwo uczniów poczęło wielbić radośnie Boga za wszystkie cuda, które widzieli. I wołali głośno:

„Błogosławiony Król,
który przychodzi w imię Pańskie.
Pokój w niebie

i chwała na wysokościach”.

Lecz niektórzy faryzeusze spośród tłumu rzekli do Niego: „Nauczycielu, zabroń tego swoim uczniom”. Odrzekł: „Powiadam wam, jeśli ci umilkną, kamienie wołać będą”.

Oto słowo Pańskie.

Po Ewangelii można wygłosić krótką homilię.

PROCESJA

Przed procesją kapłan lub diakon może się zwrócić do wiernych z następującym lub podobnym wezwaniem:

Drodzy bracia i siostry, naśladując rzesze, które uroczyście witały Pana Jezusa, idźmy w pokoju.

Procesja wyrusza do kościoła, w którym zostanie odprawiona Msza święta. Na czele idzie ministrant z ozdobnym krzyżem, pomiędzy dwoma ministrantami, którzy niosą zapalone świece. Jeżeli używa się kadzidła, przed krzyżem idzie ministrant z dymiącą kadzielnicą. Dalej idzie kapłan i usługujący, a za nimi wierni z gałązkami w rękach. W czasie procesji śpiewa się pieśni dostosowane do okoliczności.

ANTYFONA 1.

Dzieci Żydowskie wyszły naprzeciw Pana niosąc gałązki oliwne i głośno wołając: Hosanna na wysokościach!

Albo:

Dzieci wołały: Hosanna na wysokościach!

Antyfonę można powtarzać po poszczególnych wersetach psalmu.

PSALM RESPONSORYJNY:

Ps 24(23)

Do Pana należy ziemia i wszystko, co ją napęłnia, *
świat cały i jego mieszkańcy.

Albowiem On go na morzach osadził *
i utwierdził ponad rzekami.

Kto wstąpi na górę Pana, *
kto stanie w Jego świętym miejscu?
Człowiek rąk nieskalanych i czystego serca, †
którego dusza nie lgnęła do marności *
i nie przysięga kłamliwie.

On otrzyma błogosławieństwo od Pana *
i zapłatę od Boga, swego Zbawcy.

Oto pokolenie tych, którzy Go szukają *
którzy szukają oblicza Boga Jakuba.

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się, odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!
Któż jest tym Królem chwały? †
Pan dzielny i potężny, *
Pan potężny w boju.

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się, odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!
Któż jest tym Królem chwały? *
Pan Zastępów, On jest Królem chwały.

ANTYFONA 2.

Dzieci żydowskie uścielały sukniami drogę i głośno wołały: Hosanna
Synowi Dawida! Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.

Albo:

Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.

Antyfonę można powtarzać po poszczególnych wersetach psalmu.

Wszystkie narody, klaskajcie w dłonie, *
radosnym głosem wykrzykujcie Bogu!
Bo Pan najwyższy i straszliwy *
jest wielkim Królem nad całą ziemią.

On nam poddaje narody *
i ludy rzuca pod nasze stopy.
Wybiera nam na dziedzictwo *
chlubę Jakuba, którego miłuje.

Bóg wstępuje wśród radosnych okrzyków, *
Pan wstępuje przy dźwięku trąby.
Śpiewajcie psalmy Bogu, śpiewajcie, *
śpiewajcie Królowi naszemu, śpiewajcie.

Gdyż Bóg jest Królem całej ziemi, *
hymn zaśpiewajcie.

Bóg króluje nad narodami, *

Bóg zasiada na swym świętym tronie.

Połączyli się władcy narodów *
z ludem Boga Abrahama,
Bo możni świata należą do Boga, *
On zaś jest najwyższy.

Po wejściu procesji do kościoła śpiewa się hymn do Chrystusa Króla.

HYMN DO CHRYSTUSA KRÓLA

Chwała i cześć, o Królu Chryste,
który odkupiłeś nas.
Tobie śpiewał chłopiąt chór,
pod Twoje stopy szaty słał.
Hosanna na wysokości!

O Zbawco nasz, witamy Ciebie,
Izraela Tyś jest Król.

W imię Pańskie idziesz nam
Ty, co Dawida zdobisz ród.

Hosanna na wysokości!

Aniołów chór w niebiosach
śpiewa niepojętą wielkość Twą,
chwali Cię śmiertelny człek
i wszechświat, dzieło Twoich rąk.

Hosanna na wysokości!

Hebrajski lud z palmami w rękach
na spotkanie wyszedł Ci.

Hymny, prośby naszych serc
niesiemy dziś przed Ciebie my.

Hosanna na wysokości!

Przed męką Twą oddali Tobie
swojej czci należny hołd.
My zaś przyszliśmy tu dziś
sławić zwycięstwo Twe i moc.

Hosanna na wysokości!

Błagamy Cię, o Stwórczo świata:

po wszystkie żywota dni,
mocą twych paschalnych łask
daj nie zmarnować Twej krwi.

Hosanna na wysokości!

Gdy procesja wchodzi do kościoła można również śpiewać responsorium:

Gdy Pan Jezus wjeżdżał do miasta świętego, dzieci hebrajskie zapowiadały zmartwychwstanie życia, * niosąc gałązki palmowe i wołając: Hosanna na wysokości.

W. A kiedy lud usłyszał, że Jezus przybywa do Jerozolimy, wyszli Mu naprzeciw * Niosąc gałązki palmowe i wołając: Hosanna na wysokości.

Po przybyciu do ołtarza, kapłan oddaje mu cześć; może go także okadzić. Następnie udaje się na miejsce przewodniczenia i, jeśli używał kapy, zdejmuje ją i wkłada ornat. Na zakończenie procesji, opuściwszy inne obrzędy, odmawia kolektę mszalną. Dalej Msza święta odbywa się w zwykły sposób.

DRUGA FORMA: UROCZYSTE WEJŚCIE

Gdy nie można odprawić procesji poza kościołem, na pamiątkę wjazdu Chrystusa odprawia się wewnątrz kościoła obrzęd uroczystego wejścia przed główną Mszą świętą. Wierni z gałązkami w rękach, gromadzą się przed drzwiami kościoła lub wewnątrz świątyni. Kapłan z posługującymi i przedstawicielami wiernych udaje się na miejsce poza prezbiterium, tak wybrane, by przynajmniej większa część wiernych mogła widzieć obrzędy. Gdy kapłan udaje się na wyznaczone miejsce, śpiewa się antyfonę Hosanna lub inna odpowiednią pieśń. Następuje poświęcenie gałązek i odczytanie Ewangelii o wjeździe Chrystusa Pana do Jerozolimy. Po Ewangelii kapłan z posługującymi i przedstawicielami wiernych udaje się uroczyście przez kościół do prezbiterium; w tym czasie śpiewa się hymn Chwała i cześć lub inną odpowiednią pieśń. Jeśli ze względu na okoliczności, poświęcenie gałązek musi się odbyć w prezbiterium, po odczytaniu Ewangelii kapłan z posługującymi i przedstawicielami wiernych przechodzi uroczyście między ludem przez nawę główną i boczne nawy kościoła, po czym powraca do ołtarza. Podczas tego uroczystego przejścia śpiewa się responsorium lub inne odpowiednie pieśni. W wyjątkowych sytuacjach, gdy nawet przejście między ludem jest niemożliwe, kapłan wchodzi do prezbiterium podczas śpiewu antyfony Hosanna, poświęca gałązki i odczytuje Ewangelię o wjeździe Chrystusa do Jerozolimy. Po Ewangelii śpiewa się hymn Chwała i cześć lub inną odpowiednią pieśń. W tym czasie wszyscy stoją. Po wejściu do prezbiterium, kapłan oddaje cześć ołtarzowi i udaje się na miejsce przewodniczenia. Opuściwszy inne obrzędy, odmawia kolektę mszalną i dalej odprawia Mszę świętą w zwykły sposób. Tak samo czyni, gdy poświęcenie gałązek musi się odbyć w prezbiterium.

TRZECIA FORMA: ZWYKŁE WEJŚCIE

We wszystkich innych Mszach tej niedzieli, których nie poprzedza wejście uroczyste, wjazd Chrystusa do Jerozolimy upamiętnia się przez zwykłe wejście. Gdy kapłan udaje się do ołtarza śpiewa się antyfonę z psalmem lub inną pieśń o wjeździe Chrystusa do Jerozolimy. Kapłan po przyjściu do ołtarza oddaje mu cześć i staje na miejscu przewodniczenia. Pozdrawia lud i odprawia Mszę świętą jak zwykle. W Mszach bez udziału ludu i w tych Mszach, w których nie było śpiewu na wejście, kapłan po przyjściu do ołtarza i oddaniu mu czci, pozdrawia lud, odczytuje antyfonę i w zwykły sposób odprawia Mszę świętą.

ANTYFONA NA WEJŚCIE:

Sześć dni przed uroczystością Paschy, gdy Pan Jezus wchodził do Jeruzalem, dzieci wyszły Mu na spotkanie, * w rękach niosły gałązki palmowe i głośno wołały: * "Hosanna na wysokości. * Bądź błogosławiony, Panie który przychodzisz, aby nam okazać miłosierdzie".

Ps 24 (23), 9-10

Bramy, podnieście swe szczyty * unieście się, odwieczne podwoje, aby mógł wkroczyć Król chwały. * Któż jest tym Królem chwały? Pan Zastępów, On jest Królem chwały. * „Hosanna na wysokości. * Bądź błogosławiony, Panie, który przychodzisz aby nam okazać miłosierdzie".

Kapłani udają się na miejsce przewodniczenia. Po skończeniu śpiewu na wejście, kapłani i wierni stojąc czynią znak krzyża. Kapłan mówi:

W imię Ojca i Syna, ✠ i Ducha Świętego.

Lud odpowiada:

Amen.

Potem kapłan zwraca się do ludu i rozkładając ręce pozdrawia go, mówiąc:

K. Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska i pokój od Boga, naszego Ojca, i od Pana Jezusa Chrystusa niech będą z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska i pokój od Tego, który jest i który był, i który przychodzi, niech będą z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa niech będzie z wami.

W. I z duchem twoim.

Kapłan, diakon albo odpowiednio przygotowany ministrant może w bardzo zwięzłych słowach wprowadzić wiernych w liturgię dnia. Jeżeli w wyjątkowych okolicznościach wprowadzenie jest dłuższe, można polecić wiernym aby usiedli. Jeżeli nie wykonano śpiewu na wejście ani nie recytowano antyfony, kapłan odczytuje ją po pozdrowieniu.

AKT POKUTY FORMA PIERWSZA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Po krótkim milczeniu wszyscy razem odmawiają wyznanie grzechów:

Spowiadam się Bogu wszechmogącemu * i wam, bracia i siostry, * że bardzo zgrzeszyłem * myślą, mową, uczynkiem i zaniedbaniem:

Bijąc się w piersi mówią:

moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina.

Dalej mówią:

Przeto błagam Najświętszą Maryję, zawsze Dziewicę, * wszystkich Aniołów i Świętych * i was, bracia i siostry, * o modlitwę za mnie * do Pana Boga naszego.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

FORMA DRUGA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Przepróśmy Boga za nasze grzechy, abyśmy mogli godnie przyjąć słowo Boże i złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Następuje krótkie milczenie. Potem kapłan mówi:

Zmiłuj się nad nami, Panie.

Lud odpowiada:

Bo zgrzeszyliśmy przeciw Tobie.

Kapłan:

Okaż nam, Panie, miłosierdzie swoje.

Lud:

I daj nam swoje zbawienie.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

FORMA TRZECIA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni i błagajmy Go o miłosierdzie, abyśmy mogli godnie złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Następuje krótkie milczenie. Potem kapłan lub odpowiednio przygotowany ministrant wygłasza następujące, albo podobne wezwanie skierowane do Chrystusa, kończące się słowami: zmiłuj się nad nami.

Panie, który zostałeś posłany, aby uzdrowić skruszonych w sercu, zmiłuj się nad nami.

Lud odpowiada:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan:

Chryste, który przyszedłeś wzywać grzeszników, zmiłuj się nad nami.

Lud:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan:

Panie, który siedzisz po prawicy Ojca, aby się wstawiać za Twoim ludem, zmiłuj się nad nami.

Lud:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

Wezwania do wyboru:

K. Panie, Synu Boży, który rodząc się z Maryi Dziewicy stałeś się naszym bratem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, Synu Człowieczy, który znasz nasze słabości, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, Synu Jednorodzony Ojca przedwiecznego, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który nie przyszedłeś wzywać sprawiedliwych, ale grzeszników, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przebywałeś z celnikami i grzesznikami, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który chcesz raczej miłosierdzia niż ofiary, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który jesteś drogą prowadzącą do Ojca, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który jesteś światłością oświecającą każdego człowieka, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który umarłeś na krzyżu, aby dać nam życie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który przebaczyłeś skruszonemu Piotrowi, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który obiecałeś Dobremu Łotrowi Królestwo niebieskie, zmiłuj się na nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który zesłałeś Apostołom Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przyszedłeś na świat, aby pojednać nas z Bogiem Ojcem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przyjąłeś na siebie nasze grzechy, abyśmy się stali uczestnikami świętości Bożej, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, Synu Boży, który żyjesz z Ojcem w jedności Ducha Świętego, aby się wstawiać za swoim ludem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przyszedłeś na ten świat, aby szukać i ocalić to, co zginęło, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który okazałeś swoją miłość oddając życie za przyjaciół, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie Jezu, którego serce zostało przebite za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który umarłeś na krzyżu za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który zmartwychwstałeś dla naszego usprawiedliwienia, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który wstąpiłeś do nieba, aby nas doprowadzić do Ojca, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, Dobry Pasterzu, który znasz swoje owce, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który oddałeś życie za swoje owce, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który szukasz owiec zagubionych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przez śmierć na krzyżu zgładziłeś nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przez Twoje zmartwychwstanie przywróciłeś nam życie wieczne, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który przez Twoje wejście do chwały otworzyłeś nam drogę do nieba, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który umarłeś na krzyżu, aby dać nam życie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który przygotowałeś nam mieszkanie w niebie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Po procesji lub uroczystym wejściu kapłan rozpoczyna Mszę od kolekty. Po zwykłym wejściu po akcie pokuty kapłan ze złożonymi rękami mówi: Módlmy się. Wszyscy razem z kapłanem modlą się przez pewien czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę.

KOLEKTA

Wszechmogący, wieczny Boże, aby dać ludziom przykład pokory do naśladowania, sprawiłeś, że nasz Zbawiciel przyjął ciało i poniósł śmierć na krzyżu; daj nam pojąć naukę płynącą z Jego męki * i zasłużyć na udział w Jego zmartwychwstaniu. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

LITURGIA SŁOWA

Lektor udaje się na ambonkę i odczytuje pierwsze czytanie, którego wszyscy słuchają siedząc. Aby zaznaczyć koniec czytania, lektor dodaje:

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Psalmista, czyli kantor śpiewa lub recytuje psalm, a wszyscy powtarzają refren. Następnie, jeżeli jest drugie czytanie, lektor je odczytuje z ambony, jak poprzednio.

Lektor zaznacza koniec czytania słowami:

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Następuje Alleluja lub inny śpiew przed Ewangelią. Szczegółowe przepisy o śpiewach między czytaniem podano w Ogólnym wprowadzeniu, nr 37-39.

Tam gdzie nie może się odbyć ani procesja ani uroczyste wejście, wypada odprawić nabożeństwo słowa Bożego o wjeździe mesjańskim i o Męce Pańskiej. Odprawia się je w sobotę w godzinach wieczornych lub w niedzielę w odpowiedniej porze. Msza Niedzieli Palmowej zawiera trzy czytania, które należy przeczytać, jeżeli nie przemawiają przeciw temu względy duszpasterskie. Wśród czytań najważniejszy jest opis Męki Pańskiej. Jeżeli okoliczności przemawiają za skróceniem liturgii słowa w Mszach z ludem, kapłan biorąc pod uwagę charakter zgromadzenia wiernych może zarządzić: a/albo odczytanie tylko jednej z dwóch lekcji poprzedzających Ewangelię i Męki Pańskiej; b/albo tylko Męki Pańskiej [jeżeli konieczność tego wymaga, można odczytać Mękę Pańską w formie skróconej]. W Mszach bez ludu obowiązują trzy czytania.

Następuje homilia. Należy ją głosić we wszystkie niedziele i święta nakazane; w inne dni jest zalecona. Jeżeli jest to przepisane, po homilii składa się wyznanie wiary:

Wierzę w jednego Boga, * Ojca Wszechmogącego, * Stworzyciela nieba i ziemi, * wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. * I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, * Syna Bożego Jednorodzonego, * który z Ojca jest zrodzony * przed wszystkimi wiekami. * Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, * Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. * Zrodzony a nie stworzony, * współistotny Ojcu, * a przez Niego wszystko się stało. * On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba.

W czasie następujących słów, aż do stał się człowiekiem, wszyscy się pochylają.

I za sprawą Ducha Świętego * przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem. * Ukrzyżowany również za nas, * pod Poncjuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany. * I zmartwychwstał dnia trzeciego, * jak oznajmia Pismo. * I wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. * I powtórnie przyjdzie w chwale * sędzić żywych i umarłych, * a Królestwu Jego nie będzie końca. * Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, * który od Ojca i Syna pochodzi. * Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; * który mówił przez Proroków. * Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. * Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. * I oczekuję wskrzeszenia umarłych. * I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.

Następuje modlitwa powszechna, którą kapłan kieruje z miejsca przewodniczenia lub z ambony.

W modlitwie powszechnej, czyli modlitwie wiernych, lud spełniając swoje wspólne kapłaństwo modli się za wszystkich ludzi. Wypada tę modlitwę odmawiać w każdej Mszy z udziałem ludu, by w ten sposób zanoszono prośby za Kościół święty, za tych, którzy nami rządzą, za tych, którzy znajdują się w trudnych sytuacjach życiowych, za wszystkich ludzi i o zbawienie całego świata.

Zwykle należy zachować następującą kolejność intencji:

- a. w potrzebach Kościoła,
- b. w potrzebach społeczności świeckiej,
- c. za tych, którzy się znajdują w trudnościach życiowych,
- d. za wspólnotę miejscową.

Jednakże podczas niektórych obchodów o charakterze specjalnym, jak np. z okazji bierzmowania, zawarcia małżeństwa, pogrzebu, porządek intencji może w większym stopniu uwzględniać tę szczególną okazję.

Kapłan wzywa wiernych do modlitwy i odmawia formułę końcową. Intencje modlitwy powszechnej podaje diakon, kantor, lektor lub ktoś inny uprzednio wyznaczony. Wierni wyrażają swoje prośby albo w formie wspólnej inwokacji po intencjach, albo modląc się w milczeniu.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Wypada, aby wierni zaznaczyli swój udział w ofierze, przynosząc albo chleb i wino potrzebne do sprawowania Eucharystii, albo inne dary na potrzeby kościoła i ubogich. Ofiary wiernych może przyjmować kapłan przy pomocy ministrantów. Składa się je w odpowiednim miejscu. Natomiast chleb i wino przeznaczone do sprawowania Eucharystii znosi się na ołtarz. Przyjmuje się także pieniądze lub inne dary na rzecz ubogich lub na potrzeby kościoła, przyniesione przez wiernych lub zebrane w kościele, dlatego dary te składa się w odpowiednim miejscu w prezbiterium, lecz poza ołtarzem. Kapłan stojąc przy ołtarzu bierze patenę z chlebem, unosi ją nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, * który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; * Tobie go przynosimy, * aby stał się dla nas chlebem życia.

Następnie składa patenę z chlebem na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; wtedy wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Diakon lub kapłan wlewa wino i nieco wody do kielicha, mówiąc:

Przez to misterium wody i wina * daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, * który przyjął nasze człowieczeństwo.

Potem kapłan bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy wino, * który jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; * Tobie je przynosimy, * aby stało się dla nas napojem duchowym.

Następnie stawia kielich na korporale.

Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; na końcu wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Potem kapłan pochylony mówi cicho:

Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą * w duchu pokory i z sercem skruszonym; * niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona * przed Tobą, Panie Boże, * aby się Tobie podobała.

Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, kapłan okadza dary i ołtarz, po czym diakon lub ministrant może okadzić kapłana i lud. Kapłan stojąc z boku ołtarza myje ręce mówiąc cicho:

Obmyj mnie, Panie, z mojej winy * i oczyść mnie z grzechu mojego.

Następnie stojąc przed środkiem ołtarza kapłan zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

Wszyscy odpowiadają:

Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Koncelebranci modlą się przez chwilę w ciszy. Następnie kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami.

MODLITWA NAD DARAMI

Panie, nasz Boże, przez mękę swojego Syna pojednaj nas ze sobą, nie zasługujemy na to z powodu złego życia, * lecz ufamy, że Najświętsza Ofiara wyjedna nam przebaczenie u Twojego miłosierdzia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po ukończeniu modlitwy wszyscy odpowiadają:

Amen.

PREFACJA

Prefacja na Niedzielę Palmową, nr 19
Śmierć Chrystusa zgładziła nasze winy.

Następującą prefację odmawia się w Niedzielę Palmową.

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. W górę serca.

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.

W. Godne to i sprawiedliwe.

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, * słuszne i zbawienne, * abyśmy
zawsze składali dziękczynienie * Tobie, miłosierny Ojczy,
wszechmogący Boże, * Królu wiecznej chwały, * przez naszego Pana
Jezusa Chrystusa.

On wolny od grzechu cierpiał za grzeszników * i nie mając winy przyjął
niesprawiedliwy wyrok, * aby odpokutować zbrodnie świata. * Śmierć
Chrystusa zgładziła nasze winy, * a Jego zmartwychwstanie przyniosło
nam zbawienie. Dlatego z wszystkimi Aniołami wysławiamy Ciebie, *
z radością wołając:

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia
chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony, który idzie
w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

DRUGA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi:

GC Zaprawdę, święty jesteś, Boże, * źródło wszelkiej świętości.

WSPOMNIENIE TAJEMNICY DNIA

W NIEDZIELE:

Odmawia się w niedziele, w które nie wypada inne wspomnienie.

Dlatego stajemy przed Tobą * i zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, * w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał * i zesłał na Apostołów Ducha Świętego. * Przez Chrystusa prosimy Ciebie, wszechmogący Boże:

Kapłan składa ręce i trzymając je nad wyciągnięte nad darami, mówi:

Uświęć te dary * mocą Twojego Ducha,

składa ręce i robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

aby stały się dla nas Ciałem i Krwią * naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Składa ręce. W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie

WK On to, gdy dobrowolnie wydał się na mękę,

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb i dzięki Tobie składając, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc :

lekko się pochyła.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy:

To jest bowiem Ciało moje,
które za was będzie wydane.

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię, składa ją na patenie i przyklęka.

Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął kielich * i ponownie dzięki Tobie składając, * i podał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyła.

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:

To jest bowiem kielich Krwi mojej
nowego i wiecznego przymierza,
która za was i za wielu będzie wylana
na odpuszczenie grzechów.

To czyńcie na moją pamiątkę.

Ukazuje ludowi kielich, stawia go na korporale i przyklęka. Następnie rozpoczyna jedną z aklamacji:

AKLAMACJA PIERWSZA

K. Oto wielka tajemnica wiary.

W. Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA DRUGA

K. Wielka jest tajemnica naszej wiary.

W. Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA TRZECIA

K. Uwielbiamy tajemnicę wiary.

W. Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwychwstanie Twoje, * Ty jesteś Zbawicielem świata.

AKLAMACJA CZWARTA

K. Tajemnica wiary.

W. Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci.

Następnie z rozłożonymi rękami kapłan mówi:

WK Wspominając śmierć i zmartwychwstanie Twojego Syna, * ofiarujemy Tobie, Boże, Chleb życia i Kielich zbawienia * i dziękujemy, że nas wybrałeś, * abyśmy stali przed Tobą i Tobie służyli. * Pokornie błagamy, * aby Duch Święty zjednoczył nas wszystkich, * przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa.

1K Pamiętaj, Boże, o Twoim Kościele na całej ziemi. * Spraw, aby lud Twój wzrastał w miłości * razem z naszym Papieżem **N.**, * naszym Biskupem **N.**, * oraz całym duchowieństwem.

2K Pamiętaj także o naszych zmarłych braciach i siostrach, * którzy zasnęli z nadzieją zmartwychwstania, * i o wszystkich, którzy w twojej łasce odeszli z tego świata. * Dopuszcz ich do oglądania Twojej światłości. * Prosimy Cię, zmiłuj się nad nami wszystkimi * i daj nam udział w życiu wiecznym * z Najświętszą Bogurodnicą Dziewicą Maryją, * ze świętymi Apostołami, * (ze świętym **N.**) i wszystkimi świętymi, * którzy w ciągu wieków podobali się Tobie, * abyśmy z nimi wychwalali Ciebie

Składa ręce

przez Twojego Syna, Jezusa Chrystusa.

kapłan bierze patenę z hostią i kielich i, podnosząc je, mówi:

WK Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Gdy lud odpowie: Amen, kapłan stawia patenę i kielich na ołtarzu.

OBRZĘDY KOMUNII ŚWIĘTEJ

Kapłan ze złożonymi rękami mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

INNE WPROWADZENIA DO WYBORU:

W OKRESIE WIELKIEGO POSTU:

Prośmy ojca Niebieskiego, aby odpuścił nam grzechy i zachował nas od złego:

Kapłan rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

Ojcze nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami kapłan mówi dalej:

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi głośno:

Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję.

Wstęp modlitwy można dostosować do okresu liturgicznego:

W OKRESIE WIELKIEGO POSTU:

Panie Jezu Chryste, * przez Twoją śmierć na krzyżu * Bóg Ojciec wprowadził pokój między niebem i ziemią.

Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

Lud odpowiada:

I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, diakon lub kapłan mówi:

Przeżycie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość; kapłan przekazuje znak pokoju diakonowi lub ministrantowi.

Następnie bierze hostię, łamie ją nad pateną i cząstkę wpuszcza do kielicha, mówiąc cicho:

Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, * które łączymy i będziemy przyjmować, * niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

W tym czasie śpiewa się lub mówi:

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
obdarz nas pokojem.

Jeżeli łamanie chleba trwa dłużej, można ten śpiew wielokrotnie powtórzyć. Przy ostatnim powtórzeniu mówi się: Obdarz nas pokojem.

Następnie kapłan ze złożonymi rękami mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, Synu Boga Żywego, * Ty z woli Ojca, * za współdziałaniem Ducha Świętego, * przez swoją śmierć dałeś życie światu, * wybaw mnie przez najświętsze Ciało i Krew Twoją * od wszystkich nieprawości moich i od wszelkiego zła; * spraw także, * abym zawsze zachowywał Twoje przykazania * i nie dozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie.

Albo:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Kapłan przyklęka, bierze hostię i trzymając ją nieco nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza mówi cicho:

Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Ciało Chrystusa. Następnie bierze kielich i mówi cicho:

Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Krew Chrystusa.

Następnie kapłan bierze patenę lub puszkę, podchodzi do przystępujących do Komunii i każdemu ukazuje hostię, mówiąc:

Ciało Chrystusa.

Przystępujący do Komunii odpowiada:

Amen.

W ten sam sposób postępuje diakon, jeżeli rozdaje Komunię świętą. Gdy kapłan przyjmuje Ciało Pańskie, rozpoczyna się śpiew na Komunię. Jeżeli się nie śpiewa podczas Komunii, wierni albo lektor recytują antyfonę podaną w mszale. Jeżeli tego nie czynią, antyfonę odczytuje kapłan po przyjęciu Komunii, a przed rozdeleniem jej wiernym. Może to zrobić także po udzieleniu Komunii wiernym.

Ojcze, jeśli nie może Mnie ominąć ten kielich * i muszę go wypić, * niech się stanie Twoja wola.

Po ukończeniu rozdawania Komunii kapłan, diakon lub akolita oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Podczas oczyszczania pateny i kielicha mówi on cicho:

Panie, daj nam czystym sercem przyjąć to, * co spożyliśmy ustami, * i dar otrzymany w doczesności * niech się stanie dla nas * lekarstwem na życie wieczne.

Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanoszą na stół. Jeżeli naczyń jest wiele, można je zsotawić na korporale na ołtarzu lub na stole i dokonać puryfikacji po Mszy. Potem kapłan może wrócić na miejsce przewodniczenia. Zależnie od okoliczności można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać psalm lub pieśń pochwalną.

Następnie kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia albo przy ołtarzu, mówi:

Módlmy się.

Jeżeli poprzednio nie było milczenia, wszyscy razem z kapłanem modlą się przez jakiś czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę po Komunii.

MODLITWA PO KOMUNII

Boże, Ty nas posiliłeś Najświętszym Sakramentem, a przez śmierć Twojego Syna obudziłeś w nas nadzieję życia wiecznego, w które wierzymy, † pokornie Cię błagamy: * spraw, abyśmy przez Jego zmartwychwstanie osiągnęli cel naszych dążeń. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim

Uroczyste błogosławieństwo o Męce Pańskiej:

K. Bóg, miłosierny Ojciec, który w męce swojego Syna dał wam przykład miłości, * niech sprawi abyście przez służbę Bogu i ludziom * otrzymali niewysłowiony dar Jego błogosławieństwa.

W. Amen.

K. Chrystus, który umierając na krzyżu wybawił was od śmierci wiecznej, * niech was obdarzy życiem bez końca.

W. Amen.

K. Wszystkim, którzy Go naśladową w Jego uniżeniu, * niech da udział w swoim zmartwychwstaniu.

W. Amen.

K. Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty.

W. Amen.

K. Idźcie w pokoju Chrystusa.

W. Bogu niech będą dzięki.

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

WIELKI CZWARTEK MSZA WIECZERZY PAŃSKIEJ

Zgodnie z najdawniejszą tradycją Kościoła, w dniu dzisiejszym nie wolno odprawiać Mszy świętych bez udziału ludu. W godzinach wieczornych, w porze najbardziej odpowiedniej, odprawia się Mszę Wieczery Pańskiej, z pełnym uczestnictwem całej miejscowej wspólnoty; podczas tej Mszy św. wszyscy kapłani i posługujący wypełniają właściwe sobie funkcje.

Kapłani, którzy koncelebrowali Mszę z poświęceniem krzyżma lub odprawiali już Mszę ze względu na pożytek wiernych, mogą powtórnie koncelebrować Mszę wieczorną.

Jeśli domaga się tego potrzeba duszpasterska, ordynariusz miejscowy może pozwolić na odprawienie w porze wieczornej drugiej Mszy św. w kościołach i w kaplicach publicznych lub półpublicznych; w razie konieczności może pozwolić na odprawienie Mszy w godzinach porannych, lecz tylko dla tych wiernych, którzy w żaden sposób nie mogą wziąć udziału w głównej Mszy wieczornej.

Komunii świętej można udzielać wiernym tylko podczas Mszy św., natomiast chorym wolno ją zanieść o każdej porze dnia. Należy im przypomnieć ustanowienie Najświętszego Sakramentu i zachęcić do duchowej łączności z wieczorną Mszą św.

OBRZĘDY WSTĘPNE

Tabernakulum ma być puste. Do Komunii św. Duchowieństwa i wiernych na dziś i na dzień jutrzejszy należy podczas tej Mszy św. konsekrować odpowiednią ilość chleba. Konsekuje się również hostię przeznaczoną do wystawienia w Grobie Pańskim.

ANTYFONA NA WEJŚCIE

Por. Ga 6, 14

Chlubimy się krzyżem naszego Pana Jezusa Chrystusa; * w nim jest nasze zbawienie, życie i zmartwychwstanie, * przez niego jesteśmy zbawieni i oswobodzeni.

Kapłani udają się na miejsce przewodniczenia. Po skończeniu śpiewu na wejście, kapłani i wierni stojąc czynią znak krzyża. Kapłan mówi:

W imię Ojca i Syna, ✠ i Ducha Świętego.

Lud odpowiada:

Amen.

Potem kapłan zwraca się do ludu i rozkładając ręce pozdrawia go, mówiąc:

K. Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska i pokój od Boga, naszego Ojca, i od Pana Jezusa Chrystusa niech będą z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska i pokój od Tego, który jest i który był, i który przychodzi, niech będą z wami.

W. I z duchem twoim.

Albo:

K. Łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa niech będzie z wami.

W. I z duchem twoim.

Kapłan, diakon albo odpowiednio przygotowany ministrant może w bardzo zwięzłych słowach wprowadzić wiernych w liturgię dnia. Jeżeli w wyjątkowych okolicznościach wprowadzenie jest dłuższe, można polecić wiernym aby usiedli. Jeżeli nie wykonano śpiewu na wejście ani nie recytowano antyfony, kapłan odczytuje ją po pozdrowieniu.

AKT POKUTY FORMA PIERWSZA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Po krótkim milczeniu wszyscy razem odmawiają wyznanie grzechów:

Spowiadam się Bogu wszechmogącemu * i wam, bracia i siostry, * że bardzo zgrzeszyłem * myślą, mową, uczynkiem i zaniedbaniem:

Bijąc się w piersi mówią:

moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina.

Dalej mówią:

Przeto błagam Najświętszą Maryję, zawsze Dziewicę, * wszystkich Aniołów i Świętych * i was, bracia i siostry, * o modlitwę za mnie * do Pana Boga naszego.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

FORMA DRUGA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Przepróśmy Boga za nasze grzechy, abyśmy mogli godnie przyjąć słowo Boże i złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Następuje krótkie milczenie. Potem kapłan mówi:

Zmiłuj się nad nami, Panie.

Lud odpowiada:

Bo zgrzeszyliśmy przeciw Tobie.

Kapłan:

Okaż nam, Panie, miłosierdzie swoje.

Lud:

I daj nam swoje zbawienie.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

FORMA TRZECIA

Kapłan wzywa wiernych do pokuty:

Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni i błagajmy Go o miłosierdzie, abyśmy mogli godnie złożyć Najświętszą Ofiarę.

Kapłan może się posłużyć innymi słowami.

Następuje krótkie milczenie. Potem kapłan lub odpowiednio przygotowany ministrant wygłasza następujące, albo podobne wezwanie skierowane do Chrystusa, kończące się słowami: zmiłuj się nad nami.

Panie, który zostałeś posłany, aby uzdrowić skruszonych w sercu, zmiłuj się nad nami.

Lud odpowiada:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan:

Chryste, który przyszedłeś wzywać grzeszników, zmiłuj się nad nami.

Lud:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan:

Panie, który siedzisz po prawicy Ojca, aby się wstawiać za Twoim ludem, zmiłuj się nad nami.

Lud:

Zmiłuj się nad nami.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

Lud odpowiada:

Amen.

Wezwania do wyboru:

K. Panie, Synu Boży, który rodząc się z Maryi Dziewicy stałeś się naszym bratem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, Synu Człowieczy, który znasz nasze słabości, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, Synu Jednorodzony Ojca przedwiecznego, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który nie przyszedłeś wzywać sprawiedliwych, ale grzeszników, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przebywałeś z celnikami i grzesznikami, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który chcesz raczej miłosierdzia niż ofiary, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który jesteś drogą prowadzącą do Ojca, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który jesteś światłością oświecającą każdego człowieka, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który umarłeś na krzyżu, aby dać nam życie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który przebaczyłeś skruszonemu Piotrowi, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który obiecałeś Dobremu Łotrowi Królestwo niebieskie, zmiłuj się na nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który zesłałeś Apostołom Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przyszedłeś na świat, aby pojednać nas z Bogiem Ojcem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przyjąłeś na siebie nasze grzechy, abyśmy się stali uczestnikami świętości Bożej, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, Synu Boży, który żyjesz z Ojcem w jedności Ducha Świętego, aby się wstawiać za swoim ludem, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przyszedłeś na ten świat, aby szukać i ocalić to, co zginęło, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który okazałeś swoją miłość oddając życie za przyjaciół, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie Jezu, którego serce zostało przebite za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który umarłeś na krzyżu za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który zmartwychwstałeś dla naszego usprawiedliwienia, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który wstąpiłeś do nieba, aby nas doprowadzić do Ojca, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, Dobry Pasterzu, który znasz swoje owce, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który oddałeś życie za swoje owce, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który szukasz owiec zagubionych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie Jezu, który przez śmierć na krzyżu zgładziłeś nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przez Twoje zmartwychwstanie przywróciłeś nam życie wieczne, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który przez Twoje wejście do chwały otworzyłeś nam drogę do nieba, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Albo:

K. Panie, który umarłeś na krzyżu, aby dać nam życie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który przygotowałeś nam mieszkanie w niebie, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Odmawia się Chwała na wysokości. **W czasie śpiewania hymnu uderza się w dzwony; po zakończeniu hymnu dzwony milkną aż do Wigilii Paschalnej.**

Chwała na wysokości Bogu * a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. * Chwalimy Cię. * Błogosławimy Cię. * Wielbimy Cię. * Wysławiamy Cię. * Dzięki Ci składamy, * bo wielka jest chwała Twoja. * Panie Boże, Królu nieba, * Boże, Ojciec wszechmogący. * Panie, Synu Jednorodzony, * Jezu Chryste. * Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. * Który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami. * Który gładzisz grzechy świata, * przyjm błaganie nasze. * Który siedzisz po prawicy Ojca, * zmiłuj się nad nami. * Albowiem tylko Tyś jest święty * Tylko Tyś jest Panem. * Tylko Tyś Najwyższy, Jezu Chryste. * Z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca. * Amen.

Po skończeniu hymnu kapłan ze złożonymi rękami mówi: Módlmy się. Wszyscy razem z kapłanem modlą się przez pewien czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę.

KOLEKTA

Wszechmogący, wieczny Boże, obchodzimy pamiątkę najświętszej Wieczerzy, † podczas której Twój Jednorodzony Syn mając się wydać na śmierć pozostawił Kościołowi nową wiekuistą Ofiarę i Ucztę swojej miłości; * spraw, abyśmy z tak wielkiego misterium czerpali pełnię miłości i życia. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

LITURGIA SŁOWA

Lektor udaje się na ambonkę i odczytuje pierwsze czytanie, którego wszyscy słuchają siedząc. Aby zaznaczyć koniec czytania, lektor dodaje:

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Psalmista, czyli kantor śpiewa lub recytuje psalm, a wszyscy powtarzają refren. Następnie, jeżeli jest drugie czytanie, lektor je odczytuje z ambony, jak poprzednio.

Lektor zaznacza koniec czytania słowami:

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Następuje Alleluja lub inny śpiew przed Ewangelią. Szczegółowe przepisy o śpiewach między czytaniem podano w Ogólnym wprowadzeniu, nr 37-39. W tym czasie kapłan stojąc nakłada kadzidło, jeżeli się go używa, po czym diakon, który ma głosić Ewangelię, pochylony przed kapłanem prosi o błogosławieństwo mówiąc półgłosem:

Pobłogosław mnie, ojcze.

Kapłan półgłosem mówi:

Niech Pan będzie w sercu twoim i na twoich ustach, abyś godnie głosił Jego Ewangelię, w imię Ojca i Syna, ✠ i Ducha Świętego.

Diakon odpowiada:

Amen.

Jeżeli nie ma diakona, kapłan pochylony przed ołtarzem mówi cicho:

Wszechmogący Boże, oczyść serce i usta moje, abym godnie głosił Twoją świętą Ewangelię.

Potem diakon lub kapłan udaje się na ambonę. Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, towarzyszą mu ministranci z kadzidłem i ze świecami. Na ambonie diakon lub kapłan mówi:

Pan z wami.

Wszyscy odpowiadają:

I z duchem twoim.

Diakon lub kapłan:

Początek albo Słowa Ewangelii według świętego **N**.

Równocześnie czyni znak krzyża na księdze oraz na czole, ustach i piersi.

Wszyscy odpowiadają:

Chwała Tobie, Panie.

Jeżeli używa się kadzidła, diakon lub kapłan najpierw okadza księgę, a następnie głosi Ewangelię.

Po Ewangelii diakon lub kapłan mówi:

Oto słowo Pańskie.

Wszyscy odpowiadają:

Chwała Tobie, Chryste.

Po czym czytający całuje księgę mówiąc cicho:

Niech słowa Ewangelii zgładzą nasze grzechy.

Następuje homilia. Należy ją głosić we wszystkie niedziele i święta nakazane; w inne dni jest zalecona.

UMYWANIE NÓG

W homilii należy wyjaśnić główne tajemnice, które się wspomina w tej Mszy św., a mianowicie: ustanowienie Eucharystii i kapłaństwa oraz Chrystusowe przykazanie braterskiej miłości. Po homilii, tam, gdzie względy duszpasterskie za tym przemawiają, odbywa się obrzęd umywania nóg.

Ministranci prowadzą wybranych mężczyzn do ław przygotowanych w odpowiednim miejscu. Kapłan, jeśli trzeba, zdejmuje ornat i podchodzi do każdego z mężczyzn, polewa wodą jego stopy i wyciera je, z pomocą ministrantów.

W tym czasie śpiewa się antyfony lub inne odpowiednie pieśni.

ANTYFONA PIERWSZA

Por. J 13, 4. 5. 15

Gdy Pan wstał od wieczerzy, nalał wody do miednicy i zaczął umywać uczniom nogi; taki przykład im zostawił.

ANTYFONA DRUGA

J 13, 6. 7. 8

Jezus podszedł do Szymona Piotra, a on rzekł do Niego: * Panie, Ty chcesz mi umyć nogi? Jezus mu odpowiedział: Jeśli Cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze Mną.

K. Tego co Ja czynię, ty teraz nie rozumiesz, ale później będziesz to wiedział. * Panie, Ty chcesz mi umyć nogi.

ANTYFONA TRZECIA

Por. J 13, 14

Jeżeli Ja, wasz Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi.

ANTYFONA CZWARTA

J 13, 35

Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali.

ANTYFONA PIĄTA

J 13, 34

Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem.

ANTYFONA SZÓSTA

1 Kor 13, 13

K. Niechaj trwają w was wiara, nadzieja i miłość.

W. Z nich największa jest miłość.

K. Teraz trwają wiara, nadzieja i miłość.

W. Z nich największa jest miłość.

Bezpośrednio po umywaniu nóg, lub - jeśli się ono nie odbywa - po homilii, następuje modlitwa powszechna, którą kapłan kieruje z miejsca przewodniczenia lub z ambony. Nie odmawia się wyznania wiary.

W modlitwie powszechnej, czyli modlitwie wiernych, lud spełniając swoje wspólne kapłaństwo modli się za wszystkich ludzi. Wypada tę modlitwę odmawiać w każdej Mszy z udziałem ludu, by w ten sposób zanoszono prośby za Kościół święty, za tych, którzy nami rządzą, za tych, którzy znajdują się w trudnych sytuacjach życiowych, za wszystkich ludzi i o zbawienie całego świata.

Zwykle należy zachować następującą kolejność intencji:

- a. w potrzebach Kościoła,
- b. w potrzebach społeczności świeckiej,
- c. za tych, którzy się znajdują w trudnościach życiowych,
- d. za wspólnotę miejscową.

Jednakże podczas niektórych obchodów o charakterze specjalnym, jak np. z okazji bierzmowania, zawarcia małżeństwa, pogrzebu, porządek intencji może w większym stopniu uwzględniać tę szczególną okazję.

Kapłan wzywa wiernych do modlitwy i odmawia formułę końcową. Intencje modlitwy powszechnej podaje diakon, kantor, lektor lub ktoś inny uprzednio wyznaczony. Wierni wyrażają swoje prośby albo w formie wspólnej inwokacji po intencjach, albo modląc się w milczeniu.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Na początku liturgii eucharystycznej może się odbyć procesja wiernych z darami przeznaczonymi dla ubogich. W tym czasie śpiewa się pieśń: **Gdzie miłość prawdziwa i dobroć, lub inną odpowiednią pieśń.**

Antyfona: Gdzie miłość prawdziwa i dobroć,
tam znajdziesz Boga żywego.

Zgromadziła nas tu razem miłość Chrystusa, *
weselmy się w Nim i radujmy.

Z pokorą szczerą kochajmy Boga *
i czystym sercem miłujmy się nawzajem.

Antyfona: Gdzie miłość ...

Skoro się wszyscy tu gromadzimy, *
strzeżmy się tego, co nas rozdziela.

Niech ustana wszystkie gniewy i spory, *
a pośrodku nas niech będzie Chrystus.

Antyfona: Gdzie miłość ...

Obyśmy oglądali Twoje oblicze, Chryste Boże, *
razem ze świętymi w chwale Twego Królestwa.
To będzie naszą radością czystą i bez granic *
przez nieskończone wieki wieków. Amen.

Wypada, aby wierni zaznaczyli swój udział w ofierze, przynosząc albo chleb i wino potrzebne do sprawowania Eucharystii, albo inne dary na potrzeby kościoła i ubogich. Ofiary wiernych może przyjmować kapłan przy pomocy ministrantów. Składa się je w odpowiednim miejscu. Natomiast chleb i wino przeznaczone do sprawowania Eucharystii znosi się na ołtarz. Przyjmuje się także pieniądze lub inne dary na rzecz ubogich lub na potrzeby kościoła, przyniesione przez wiernych lub zebrane w kościele, dlatego dary te składa się w odpowiednim miejscu w prezbiterium, lecz poza ołtarzem. Kapłan stojąc przy ołtarzu bierze patenę z chlebem, unosi ją nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, * który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; * Tobie go przynosimy, * aby stał się dla nas chlebem życia.

Następnie składa patenę z chlebem na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; wtedy wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Diakon lub kapłan wlewa wino i nieco wody do kielicha, mówiąc:

Przez to misterium wody i wina * daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, * który przyjął nasze człowieczeństwo.

Potem kapłan bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy wino, * który jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; * Tobie je przynosimy, * aby stało się dla nas napojem duchowym.

Następnie stawia kielich na korporale.

Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; na końcu wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Potem kapłan pochylony mówi cicho:

Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą * w duchu pokory i z sercem skruszonym; * niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona * przed Tobą, Panie Boże, * aby się Tobie podobała.

Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, kapłan okadza dary i ołtarz, po czym diakon lub ministrant może okadzić kapłana i lud. Kapłan stojąc z boku ołtarza myje ręce mówiąc cicho:

Obmyj mnie, Panie, z mojej winy * i oczyść mnie z grzechu mojego.

Następnie stojąc przed środkiem ołtarza kapłan zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

Wszyscy odpowiadają:

Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Koncelebransi modlą się przez chwilę w ciszy. Następnie kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami.

MODLITWA NAD DARAMI

Panie, nasz Boże, daj nam godnie uczestniczyć w świętych obrzędach, † ilekroć bowiem sprawujemy pamiątkę ofiary Chrystusa, * spełnia się dzieło naszego odkupienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada: Amen.

PREFACJA

I prefacja o Najświętszej Eucharystii, nr 46.

Ofiara i Uczta eucharystyczna

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. W górę serca.

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.

W. Godne to i sprawiedliwe.

K. Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, * abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie, * Panie, Ojczy święty, wszechmogący, wieczny Boże, * przez naszego Pana Jezusa Chrystusa. On sam jako prawdziwy i wieczny Kapłan, * ustanawiając obrzęd wiekuistej Ofiary, * pierwszy się Tobie oddał w zbawczej Ofierze * i nam polecił ją składać na swoją pamiątkę. * Jego Ciało za nas wydane umacnia nas, gdy je spożywamy, * a Krew za nas wylana, obmywa nas, gdy ją pijemy. Dlatego zjednoczeni z chórami Aniołów * wysławiamy Ciebie, z radością wołając:

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

PIERWSZA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA CZYLI KANON RZYMSKI

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi:

GC Ojciec nieskończenie dobry, * pokornie Cię błagamy przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana, *

składa ręce i mówi:

abyś przyjął

robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

i pobłogosławił te święte dary ofiarne. *

rozłożywszy ręce mówi:

Składamy je Tobie przede wszystkim * za Twój święty Kościół powszechny, * razem z Twoim sługą, naszym Papieżem **N.** * i naszym Biskupem **N.** * oraz wszystkimi, którzy wiernie strzegą * wiary katolickiej i apostołskiej. * Obdarz swój Kościół pokojem i jednością, * otaczaj opieką i rządz nim na całej ziemi.

WSPOMNIENIE ŻYJĄCYCH

1K Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach **N. i N.**, * i o wszystkich tu zgromadzonych, * których wiara i oddanie są Ci znane.

składa ręce i przez chwilę modli się w ciszy. Następnie rozłożywszy ręce, mówi:

Za nich składamy Tobie tę Ofiarę uwielbienia, * a także oni ją składają * i wnoszą swoje modlitwy ku Tobie, * Bogu wiecznemu, żywemu i prawdziwemu, * za siebie oraz za wszystkich swoich bliskich, * aby dostąpić o odkupienia dusz swoich * i osiągnąć zbawienie.

WSPOMNIENIE ŚWIĘTYCH

2K Zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy święty dzień, w którym nasz Pan Jezus Chrystus został za nas wydany, * i ze czcią wspominamy, * najpierw pełną chwały Maryję, zawsze Dziewicę, * Matkę Boga i naszego Pana Jezusa Chrystusa, * a także

świętego Józefa, * Oblubieńca Najświętszej Dziewicy, * oraz Twoich świętych Apostołów i Męczenników: * Piotra i Pawła, Andrzeja, * (Jakuba, Jana, Tomasza, * Jakuba, Filipa, Bartłomieja, * Mateusza, Szymona i Tadeusza, * Linusa, Kleta, Klemensa, Sykstusa, * Korneliusza, Cypriana, Wawrzyńca, Chryzogona, * Jana i Pawła, Kosmę i Damiana) * i wszystkich Twoich Świętych. * Przez ich zasługi i modlitwy * otaczaj nas we wszystkim swoją przemożną opieką. * (Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.)

Z rozłożonymi rękami:

GC Boże, przyjmij łaskawie tę Ofiarę * od nas, sług Twoich, * i całego ludu Twego. * Składamy ją Tobie na pamiątkę dnia, * w którym nasz Pan Jezus Chrystus, * powierzył swoim uczniom odprawianie sakramentalnej ofiary Ciała i Krwi swojej. * Napelnij nasze życie swoim pokojem, * zachowaj nas od wiecznego potępienia * i dołącz do grona swoich wybranych.

Składa ręce.

(Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.)

Trzymając ręce wyciągnięte nad darami, mówi:

WK Prosimy Cię, Boże, * uświęć tę Ofiarę pełnią swojego błogosławieństwa, * mocą Twojego Ducha uczyn ją doskonałą i miłą sobie, * aby się stała dla nas Ciałem i Krwią Twojego umiłowanego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Składa ręce.

W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie.

WK On to w dzień przed męką * za zbawienie nasze i całego świata, to jest dzisiaj,

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb w swoje święte i czcigodne ręce,

podnosi oczy,

podniósł oczy ku niebu, * do Ciebie Boga, Ojca swojego wszechmogącego, * i dzięki Tobie składając błogosławił, * łamał * i rozdawał swoim uczniom mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy:
To jest bowiem Ciało moje,
które za was będzie wydane.

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię, składa ją na patenie i przyklęka.

Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął ten przesławny kielich * w swoje święte i czcigodne ręce, *
ponownie dzięki Tobie składając, błogosławił * i podał swoim
uczniom mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:
To jest bowiem kielich Krwi mojej
nowego i wiecznego przymierza,
która za was i za wielu będzie wylana
na odpuszczenie grzechów.
To czyńcie na moją pamiątkę.

Ukazuje ludowi kielich, stawia go na korporale i przyklęka.

Następnie rozpoczyna jedną z aklamacji:

AKLAMACJA PIERWSZA

K. Oto wielka tajemnica wiary.

W. Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje
zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA DRUGA

K. Wielka jest tajemnica naszej wiary.

W. Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy
śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA TRZECIA

K. Uwielbiamy tajemnicę wiary.

W. Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwychwstanie Twoje, * Ty jesteś Zbawicielem świata.

AKLAMACJA CZWARTA

K. Tajemnica wiary.

W. Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci.

Następnie z rozłożonymi rękami kapłani mówią:

WK Boże Ojcze, my, Twoi słudzy, * oraz lud Twój święty, * wspominając błogosławioną mękę, zmartwychwstanie * oraz chwalebne wniebowstąpienie Twojego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa, * składamy Twojemu najwyższemu majestatowi * z otrzymanych od Ciebie darów * Ofiarę czystą, świętą i doskonałą, * Chleb święty życia wiecznego * i Kielich wiekuistego zbawienia. * Racz wejrzeć na nie z miłością i łaskawie przyjąć, * podobnie jak przyjąłeś dary swojego sługi, * sprawiedliwego Abła, * i ofiarę naszego Patriarchy Abrahama * oraz tę ofiarę, * którą Ci złożył najwyższy Twój kapłan Melchizedek, * jako zapowiedź Ofiary doskonałej.

Kapłani pochylają się i ze złożonymi rękami mówią:

Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, * niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie * przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza * Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna, *

prostują się i żegnają, mówiąc:

otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę.

Składają ręce

(Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.)

WSPOMNIENIE ZMARŁYCH

Z rozłożonymi rękami mówi:

3K Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach **N. i N.**, * , którzy przed nami odeszli ze znakiem wiary * i śpią w pokoju.

Składa ręce i przez chwilę modli się za zmarłych. Następnie rozłożywszy ręce mówi:

Błagamy Cię, daj tym zmarłym * oraz wszystkim spoczywającym w Chrystusie * udział w Twojej radości, światłości i pokoju.

Składa ręce

(Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.)

Prawą ręką uderza się w piersi i mówi:

4K Również nam, Twoim grzesznym sługom, *

rozłożywszy ręce mówi:

ufającym w Twoje miłosierdzie, * daj udział we wspólnocie z Twoimi świętymi Apostołami i Męczennikami: * Janem Chrzcicielem, Szczepanem, * Maciejem, Barnabą, * (Ignacym, Aleksandrem * Marcelinem, Piotrem, * Felicytą, Perpetuą, * Agatą, Łucją, * Agnieszką, Cecylią, Anastazją) * i wszystkimi Twoimi Świętymi; * prosimy Cię, dopuść nas do ich grona * nie z powodu naszych zasług, * lecz dzięki Twojemu przebaczeniu.

Składa ręce i mówi:

Przez Chrystusa, naszego Pana, * przez którego, Boże, wszystkie te dobra * ustawicznie stwarzasz, uświęcasz, ożywasz, * błogosławisz i nam ich udzielasz.

Kapłani biorą patenę z hostią oraz kielich i, podnosząc je mówią:

WK Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Gdy lud odpowie: Amen , kapłan stawia patenę i kielich na ołtarzu.

OBRZĘDY KOMUNII ŚWIĘTEJ

Kapłan ze złożonymi rękami mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

INNE WPROWADZENIA DO WYBORU:

W WIELKIM POŚCIE:

Prośmy ojca Niebieskiego, aby odpuścił nam grzechy i zachował nas od złego:

Kapłan rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

Ojcze nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami kapłan mówi dalej:

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi głośno:

Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję.

Wstęp modlitwy można dostosować do okresu liturgicznego:

W OKRESIE WIELKIEGO POSTU:

Panie Jezu Chryste, * przez Twoją śmierć na krzyżu * Bóg Ojciec wprowadził pokój między niebem i ziemią.

Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

Lud odpowiada:

I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, diakon lub kapłan mówi:

Przeżycie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość; kapłan przekazuje znak pokoju diakonowi lub ministrantowi.

Następnie bierze hostię, łamie ją nad pateną i cząstkę wpuszcza do kielicha, mówiąc cicho:

Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, * które łączymy i będziemy przyjmować, * niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

W tym czasie śpiewa się lub mówi:

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
obdarz nas pokojem.

Jeżeli łamanie chleba trwa dłużej, można ten śpiew wielokrotnie powtórzyć. Przy ostatnim powtórzeniu mówi się: Obdarz nas pokojem.

Następnie kapłan ze złożonymi rękami mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, Synu Boga Żywego, * Ty z woli Ojca, * za współdziałaniem Ducha Świętego, * przez swoją śmierć dałeś życie światu, * wybaw mnie przez najświętsze Ciało i Krew Twoją * od wszystkich nieprawości moich i od wszelkiego zła; * spraw także, * abym zawsze zachowywał Twoje przykazania * i nie dozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie.

Albo:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Kapłan przyklęka, bierze hostię i trzymając ją nieco nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza mówi cicho:

Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Ciało Chrystusa. Następnie bierze kielich i mówi cicho:

Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Krew Chrystusa.

Następnie kapłan bierze patenę lub puszkę, podchodzi do przystępujących do Komunii i każdemu ukazuje hostię, mówiąc:

Ciało Chrystusa.

Przystępujący do Komunii odpowiada:

Amen.

W ten sam sposób postępuje diakon, jeżeli rozdaje Komunię świętą. Gdy kapłan przyjmuje Ciało Pańskie, rozpoczyna się śpiew na Komunię. Jeżeli się nie śpiewa podczas Komunii, wierni albo lektor recytują antyfonę podaną w mszale. Jeżeli tego nie czynią, antyfonę odczytuje kapłan po przyjęciu Komunii, a przed rozdzielaniem jej wiernym. Może to zrobić także po udzieleniu Komunii wiernym.

To jest Ciało moje za was wydane; * ten kielich jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. * Czyńcie to, ile razy spożywać będziecie, * na moją pamiątkę.

Po ukończeniu rozdawania Komunii kapłan, diakon lub akolita oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Podczas oczyszczania pateny i kielicha mówi on cicho:

Panie, daj nam czystym sercem przyjąć to, * co spożyliśmy ustami, * i dar otrzymany w doczesności * niech się stanie dla nas * lekarstwem na życie wieczne.

Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanosi na stół. Jeżeli naczyń jest wiele, można je zsotawić na korporale na ołtarzu lub na stole i dokonać puryfikacji po Mszy. Potem kapłan może wrócić na miejsce przewodniczenia. Zależnie od okoliczności można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać psalm lub pieśń pochwalną.

Następnie kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia albo przy ołtarzu, mówi:

Módlmy się.

Jeżeli poprzednio nie było milczenia, wszyscy razem z kapłanem modlą się przez jakiś czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę po Komunii.

MODLITWA PO KOMUNII

Wszchemogący Boże, spraw, abyśmy posileni na doczesnej uczcie Twojego Syna, * zasłużyli na pełne uczestnictwo w uczcie niebieskiej. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

PRZENIESIENIE NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Po modlitwie po Komunii kapłan, stojąc przed ołtarzem, nakłada kadzidło do kadzielnicy, klęka i okadza Najświętszy Sakrament potrójnym rzutem. Następnie otrzymuje welon, bierze puszkę i okrywa ją welonem.

Najświętszy Sakrament przenosi się w procesji na miejsce przechowania przygotowane w odpowiednio ozdobionej kaplicy. Na czele procesji niesie się krzyż, a przy Najświętszym Sakramencie świece i kadzielnice. W tym czasie śpiewa się hymn Sław, języku, tajemnicę (bez dwóch ostatnich zwrotek) lub inną pieśń eucharystyczną.

Sław, języku, tajemnicę
Ciała i najdroższej Krwi,
Którą, jako łask krynice,
Wylał w czasie ziemskich dni
Ten, co Matkę miał Dziewicę,
Król narodów, godzien czci.

Z Panny czystej narodzony,
Posłan zbawić ludzki ród,
Gdy po świecie, na wsze strony,
Ziarno słowa rzucił w lud,
Wtedy cudem niezgłębionym
Zamknął swej pielgrzymki trud.

W noc ostatnią przy wieczerzy,
Z tymi, których braćmi zwał,
Pełniąc wszystko, jak należy,
Czego przepis prawny chciał,
Sam Dwunastu się powierzył
I za pokarm z rąk swych dał.

Słowem więc, Wcielone Słowo,
Chleb zamienia w Ciało swe.
Wino Krwią jest Chrystusową,
Darmo wzrok to widzieć chce.
Tylko wiara Bożą mową
Pewność o tym w serca śle.

Przed tak wielkim Sakramentem
Upadajmy wszyscy wraz,
Niech przed Nowym Testamentem
Starych praw ustąpi czas.
Co dla zmysłów niepojęte,
Niech dopełni wiara w nas.

Bogu Ojcu i Synowi
Hołd po wszystkie nieśmy dni,
Niech podaje wiek wiekowi
Hymn triumfu, dzięki, czci,
A równemu im Duchowi
Niechaj wieczna chwała brzmi. Amen.

Gdy procesja przyjdzie na miejsce przechowania, kapłan stawia puszkę, nakłada kadzidło i klęcząc okadza Najświętszy Sakrament. Śpiewa się wtedy Przed tak wielkim Sakramentem. Potem zamyka się tabernakulum.

Po chwili adoracji w ciszy, kapłan i posługujący przyklękają i powracają do zakrystii.

Następnie obnaża się ołtarz i, jeśli to możliwe, wnosi się krzyże z kościoła. Krzyże, które pozostały w kościele, wypada zasłonić.

Kto uczestniczy w Mszy wieczornej, nie odmawia Nieszporów.

Należy zachęcić wiernych, aby przez pewien czas, zależnie od warunków miejscowych, adorowali Najświętszy Sakrament w kaplicy przechowania. Adoracja po północy nie może mieć uroczystego charakteru.

WIELKI PIĄTEK MĘKI PAŃSKIEJ

LITURGIA NA CZEŚĆ MĘKI PAŃSKIEJ

W Wielki Piątek i Wielką Sobotę, zgodnie ze starożytną tradycją, Kościół nie sprawuje Eucharystii.

Ołtarz ma być zupełnie obnażony: bez krzyża, świeczników i obrusów.

Liturgię Męki Pańskiej sprawuje się po południu około godziny 15, jeśli racje duszpasterskie nie przemawiają za późniejszą porą. Liturgia składa się z czterech części: liturgii słowa, adoracji Krzyża, Komunii świętej i przeniesienia Najświętszego Sakramentu do Grobu Pańskiego.

W dniu dzisiejszym Komunię świętą rozdziela się wiernym jedynie podczas sprawowania liturgii Męki Pańskiej; chorym, którzy nie mogą uczestniczyć w tym obrzędzie, można zanieść Eucharystię o każdej porze dnia.

Kapłan i diakon, ubrani w szaty mszalne koloru czerwonego, udają się do ołtarza i po oddaniu mu czci padają na twarz lub klękają. Wszyscy zgromadzeni przez pewien czas modlą się w ciszy. Następnie kapłan z posługującymi udaje się na miejsce przewodniczenia. Zwrócony do wiernych odmawia jedną z następujących modlitw.

MODLITWA (opuszcza się wezwanie: Módlmy się)

Pomnij, Boże, na swoje miłosierdzie, otaczaj nieustanną opieką i uświęcaj lud swój, dla którego Twój Syn, Jezus Chrystus, ustanowił paschalne misterium przelewając krew swoją. Który żyje i króluje na wieki wieków.

w. Amen.

Albo:

Boże, Ty przez mękę Chrystusa, Twojego Syna a naszego Pana, zniweczyłeś śmierć, która wynikała z grzechu pierworodnego i jako dziedzictwo przeszła na wszystkie pokolenia, spraw, abyśmy wszczępieni w Chrystusa i uświęceni przez łaskę nosili w sobie podobieństwo do Niego, jak z konieczności natury nosiliśmy podobieństwo do Adama. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

CZĘŚĆ PIERWSZA: LITURGIA SŁOWA

Wszyscy siadają. Najpierw czyta się prorocstwo z Księgi Izajasza (52, 13-53, 12), po którym następuje psalm. Drugie czytanie bierze się z Listu do Hebrajczyków (4, 14-16; 5, 7-8). Po nim następuje śpiew przed Ewangelią.

Z kolei czyta się opis Męki Pańskiej według św. Jana (18, 1 - 19, 42) w taki sam sposób, jak w Niedzielę Palmową.

Po odczytaniu Męki Pańskiej może być krótka homilia, którą kapłan może zakończyć wezwaniem wiernych do krótkiej modlitwy w ciszy.

MODLITWA POWSZECHNA

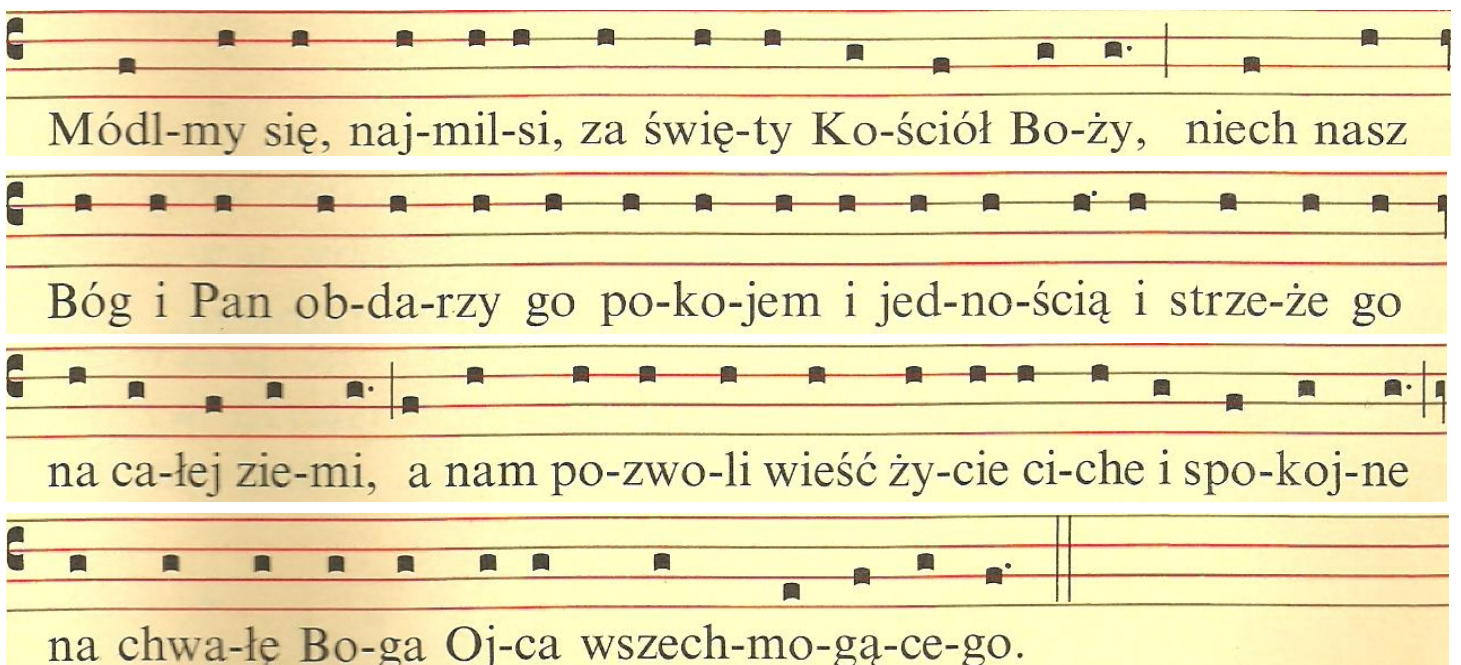
Na zakończenie liturgii słowa odbywa się modlitwa powszechna, która ma następujący przebieg: diakon, stojąc na ambonie, wypowiada wezwanie, w którym podaje intencję modlitwy. Wszyscy przez pewien czas modlą się w ciszy, po czym kapłan, z miejsca przewodniczenia lub stojąc przy ołtarzu, odmawia modlitwę z rękami rozłożonymi.

Wierni przez cały czas modlitwy mogą stać albo klęczeć.

W poważnej i publicznej potrzebie ordynariusz miejsca może pozwolić na dodanie specjalnej intencji lub ją nakazać.

Spośród modlitw, znajdujących się w mszale, kapłan może wybrać takie, które lepiej odpowiadają warunkom miejscowym, z tym, że należy zachować kolejność intencji, ustaloną dla modlitwy powszechnej (por. Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego, nr 46).

1. ZA KOŚCIÓŁ ŚWIĘTY

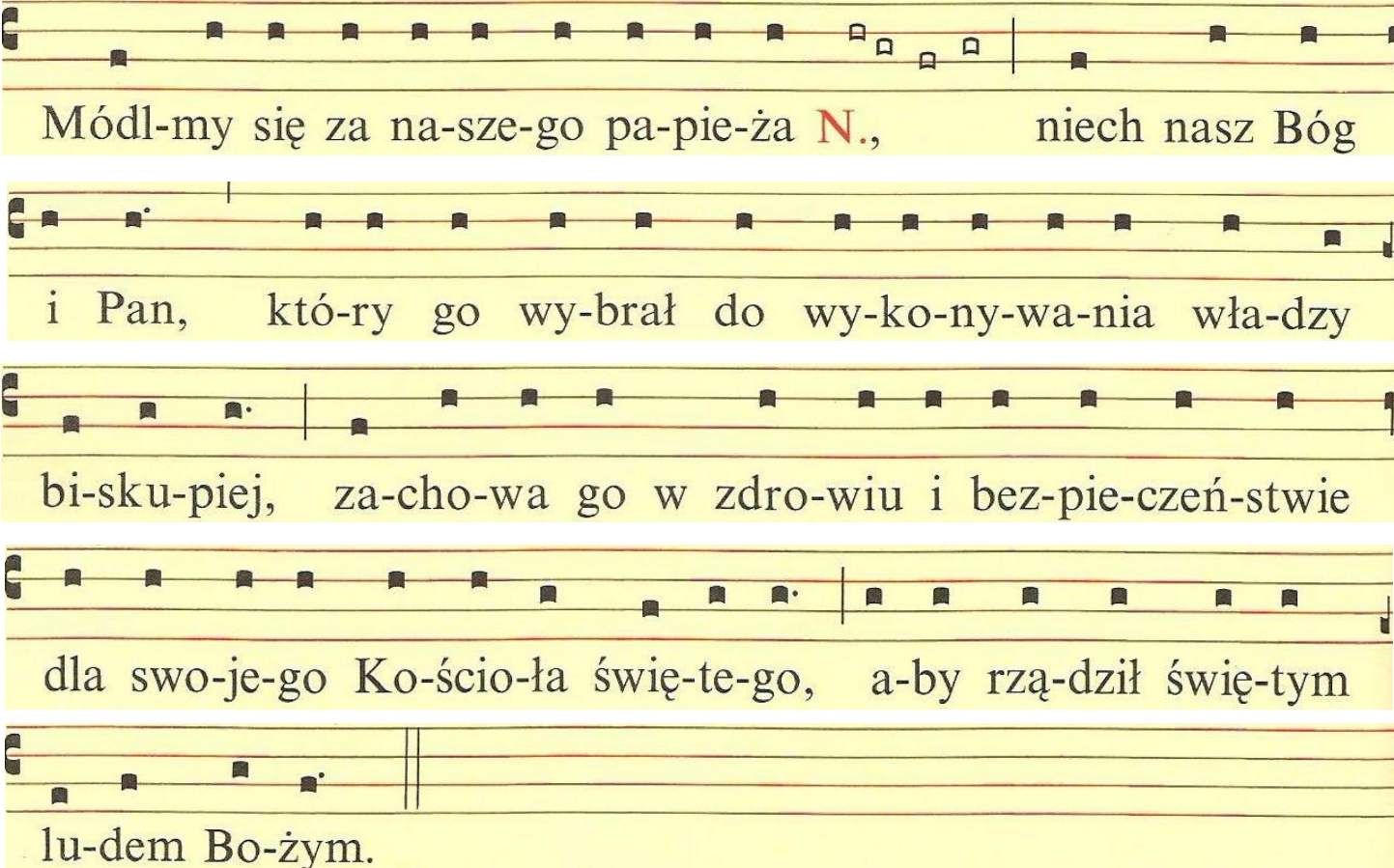
Módl-my się, naj-mil-si, za świę-ty Ko-ściół Bo-ży, niech nasz
Bóg i Pan ob-da-rzy go po-ko-jem i jed-no-ścią i strze-że go
na ca-łej zie-mi, a nam po-zwo-li wieść ży-cie ci-che i spo-koj-ne
na chwa-łę Bo-ga Oj-ca wszech-mo-gą-ce-go.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszchemogący, wieczny Boże, Ty w Chrystusie objawiłeś swoją chwałę wszystkim narodom, † strzeż dzieła Twego miłosierdzia, * aby Twój Kościół, rozszerzony na cały świat, trwał z niewzruszoną wiarą w wyznawaniu Twojego imienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

2. ZA PAPIEŻA

Módl-my się za na-sze-go pa-pie-ża N., niech nasz Bóg
i Pan, któ-ry go wy-brał do wy-ko-ny-wa-nia wła-dzy
bi-sku-piej, za-cho-wa go w zdro-wiu i bez-pie-czeń-stwie
dla swo-je-go Ko-ścio-ła świę-te-go, a-by rzą-dził świę-ty
lu-dem Bo-żym.

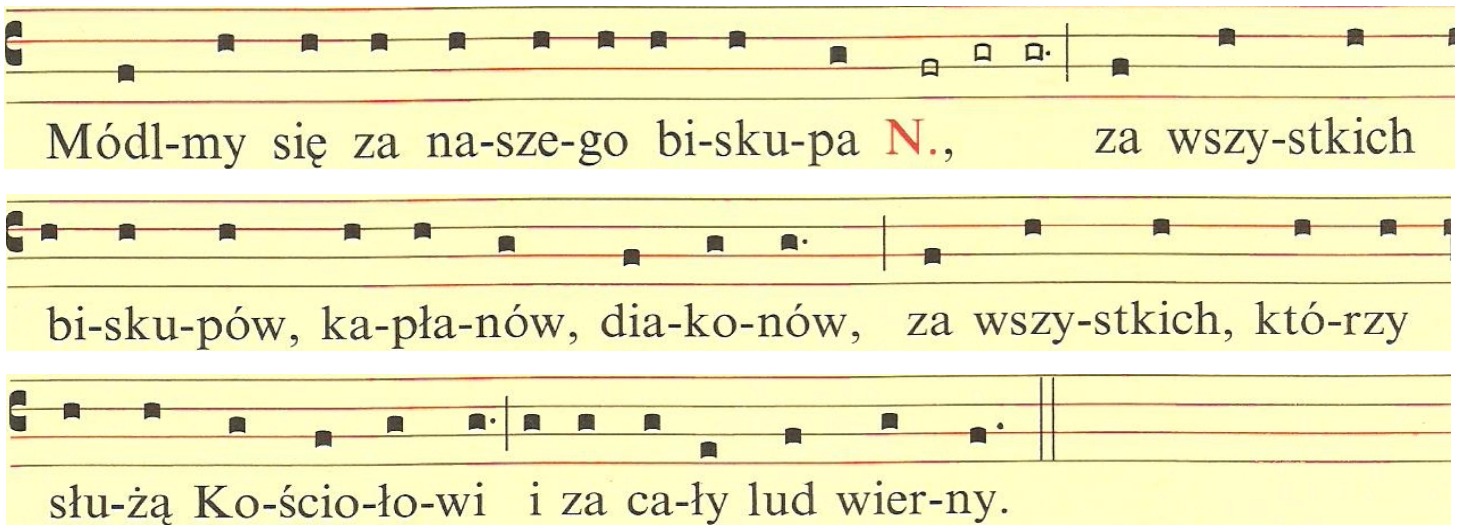
Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszchemogący, wieczny Boże, Twoja mądrość wszystkim kieruje, † wejrzyj łaskawie na nasze prośby i w swojej dobroci racz zachować wybranego dla nas papieża, * aby lud chrześcijański, który od Ciebie otrzymuje przewodników, pod zwierzchnictwem najwyższego pasterza wzrastał w zasługach swej wiary. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

3. ZA WSZYSTKIE STANY KOŚCIOŁA

Co do imienia biskupa i formuły, której należy użyć, por. Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego, nr 109.

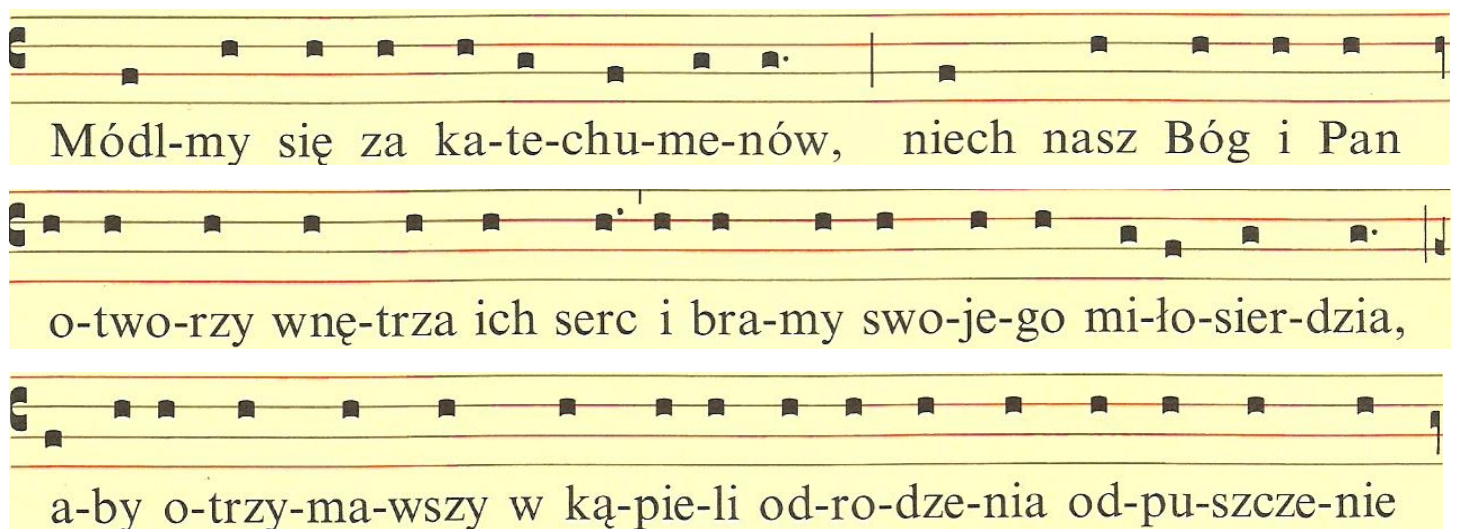
Módl-my się za na-sze-go bi-sku-pa N., za wszy-stkich
bi-sku-pów, ka-pła-nów, dia-ko-nów, za wszy-stkich, któ-rzy
słu-żą Ko-ścio-ło-wi i za ca-ły lud wier-ny.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszchemogący, wieczny Boże, Twój Duch uświęca całą społeczność Kościoła i nią rządzi, † wysłuchaj nasze pokorne prośby za wszystkie stany Kościoła, * aby dzięki Twojej łasce wszyscy wiernie Tobie służyli. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

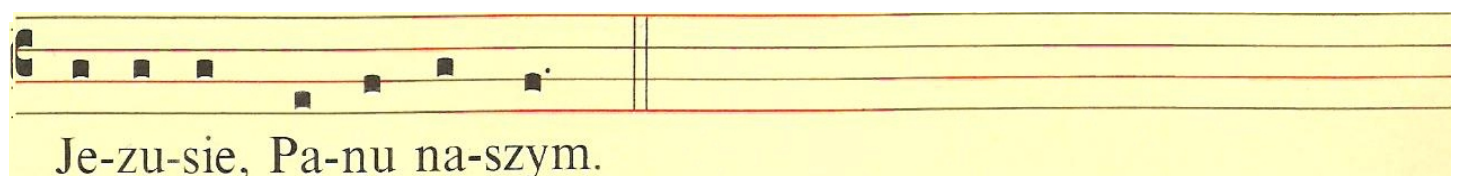
4. ZA KATECHUMENÓW

Módl-my się za ka-te-chu-me-nów, niech nasz Bóg i Pan
o-two-rzy wną-trza ich serc i bra-my swo-je-go mi-ło-sier-dzia,
a-by o-trzy-ma-wszy w ką-pie-li od-ro-dze-nia od-pu-szcze-nie

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszchemogący, wieczny Boże, Ty nieustannie ubogacasz swój Kościół nowym potomstwem; † pomnóż wiarę i zrozumienie u katechumenów, *

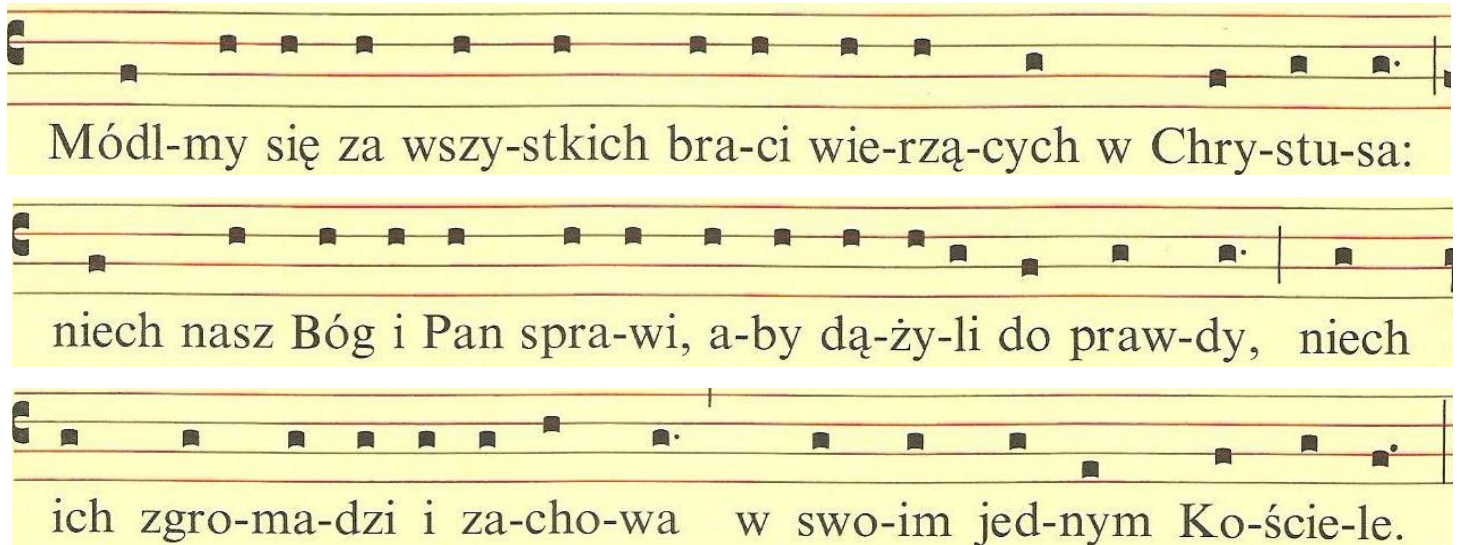

Je-zu-sie, Pa-nu na-szym.

aby odrodzeni w wodzie chrztu świętego, zostali zaliczeni do grona Twoich przybranych dzieci. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

5. O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

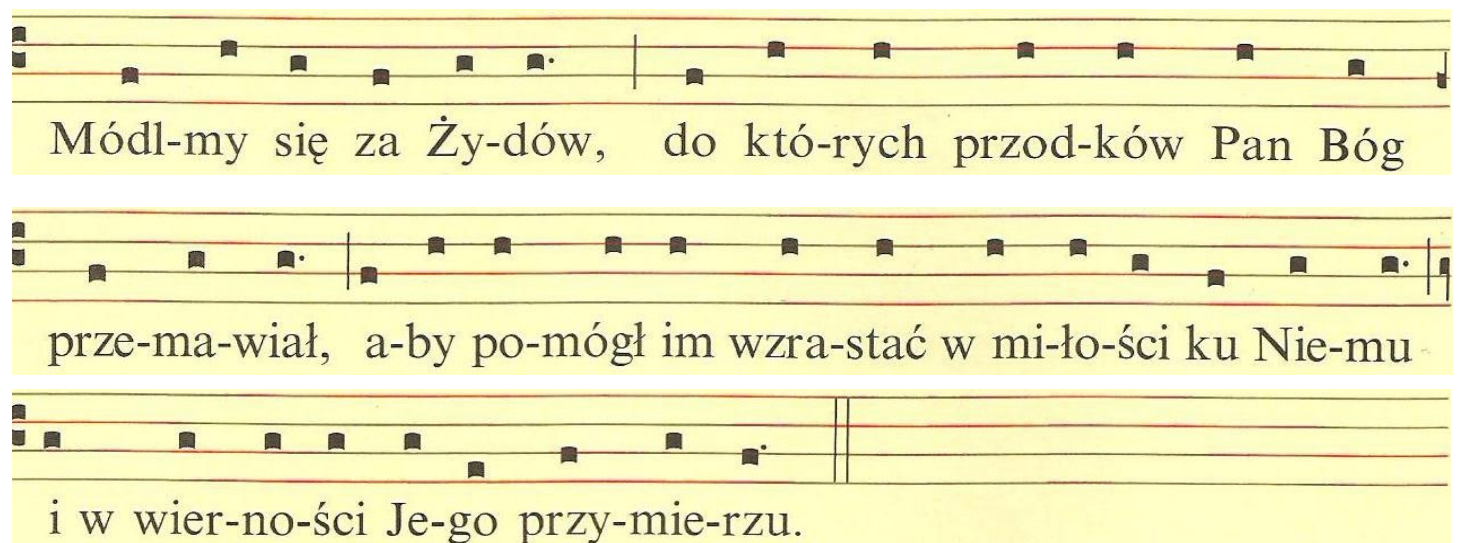
Módl-my się za wszy-stkich bra-ci wie-rzą-cych w Chry-stu-sa:
niech nasz Bóg i Pan spra-wi, a-by dą-ży-li do praw-dy, niech
ich zgro-ma-dzi i za-cho-wa w swo-im jed-nym Ko-ście-le.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty gromadzisz rozproszonych, a zgromadzonych zachowujesz w jedności, † wejrzyj łaskawie na wyznawców Twojego Syna, * i spraw, niech wszyscy, których uświęcił jeden chrzest, złączą się w prawdziwej wierze i bratniej miłości. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

6. ZA ŻYDÓW

Módl-my się za Ży-dów, do któ-rych przod-ków Pan Bóg
prze-ma-wiał, a-by po-mógł im wzra-stać w mi-ło-ści ku Nie-mu
i w wier-no-ści Je-go przy-mie-rzu.

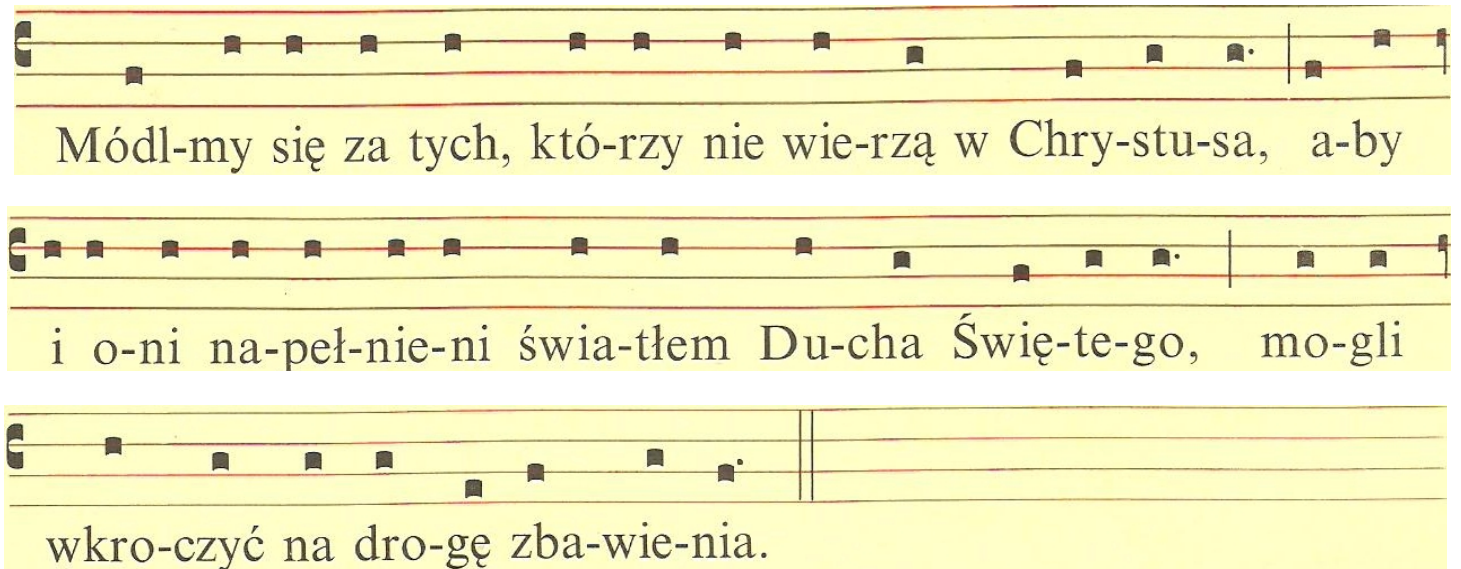
Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty dałeś swoje obietnice Abrahamowi i jego potomkom; † wysłuchaj łaskawie prośby swojego Kościoła, * aby

lud, który niegdyś był narodem wybranym, mógł osiągnąć pełnię odkupienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

7. ZA NIEWIERZĄCYCH W CHRYSZTUSA

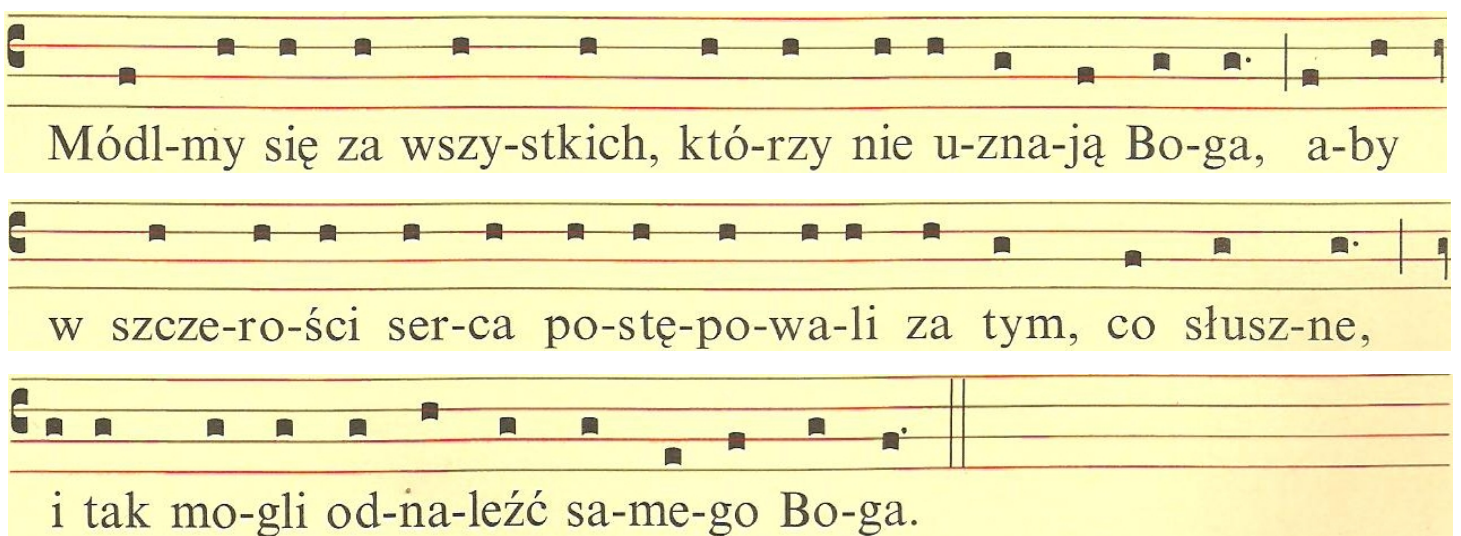
Módl-my się za tych, któ-rzy nie wie-rzą w Chry-stu-sa, a-by
i o-ni na-peł-nie-ni świa-tłem Du-cha Świą-te-go, mo-gli
wkro-czyć na dro-gę zba-wie-nia.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, spraw, aby niewierzący w Chrystusa, postępując zgodnie z sumieniem znaleźli prawdę; † i abyśmy przez wzrost we wzajemnej miłości oraz pełniejszy udział w tajemnicy Twego życia, * stali się w świecie doskonalszymi świadkami Twojej miłości. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

8. ZA NIEWIERZĄCYCH W BOGA

Módl-my się za wszy-stkich, któ-rzy nie u-zna-ją Bo-ga, a-by
w szcze-ro-ści ser-ca po-stę-po-wa-li za tym, co słu-sz-ne,
i tak mo-gli od-ña-leźć sa-me-go Bo-ga.

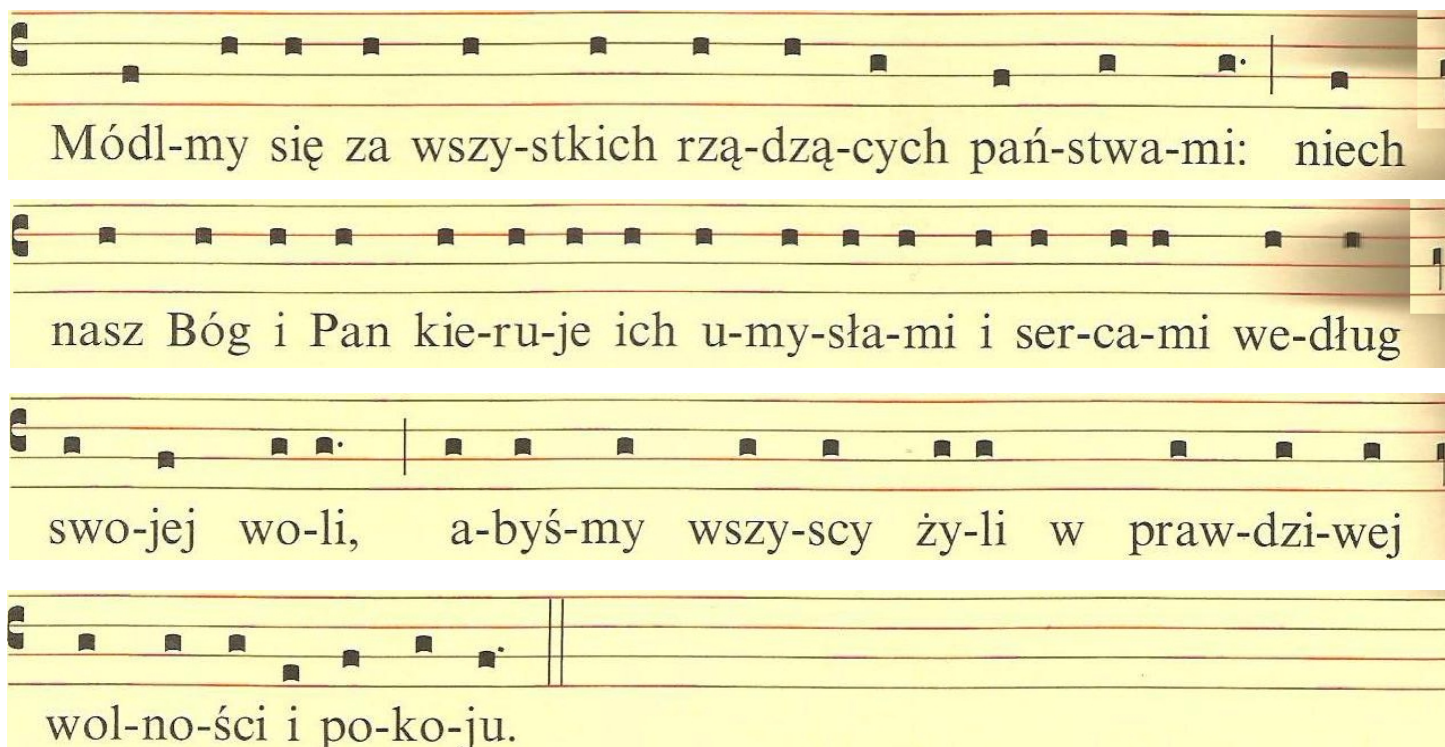
Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty stworzyłeś wszystkich ludzi, aby zawsze Ciebie szukali, a znajdując Cię, doznali pokoju; † spraw

łaskawie, aby wszyscy, mimo przeszkód i niebezpieczeństw, dostrzegali znaki Twojej dobroci oraz świadectwo dobrych czynów tych ludzi, którzy w Ciebie wierzą * i z radością wyznali wiarę w Ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Ojca wszystkich ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

9. ZA RZĄDZĄCYCH PAŃSTWAMI

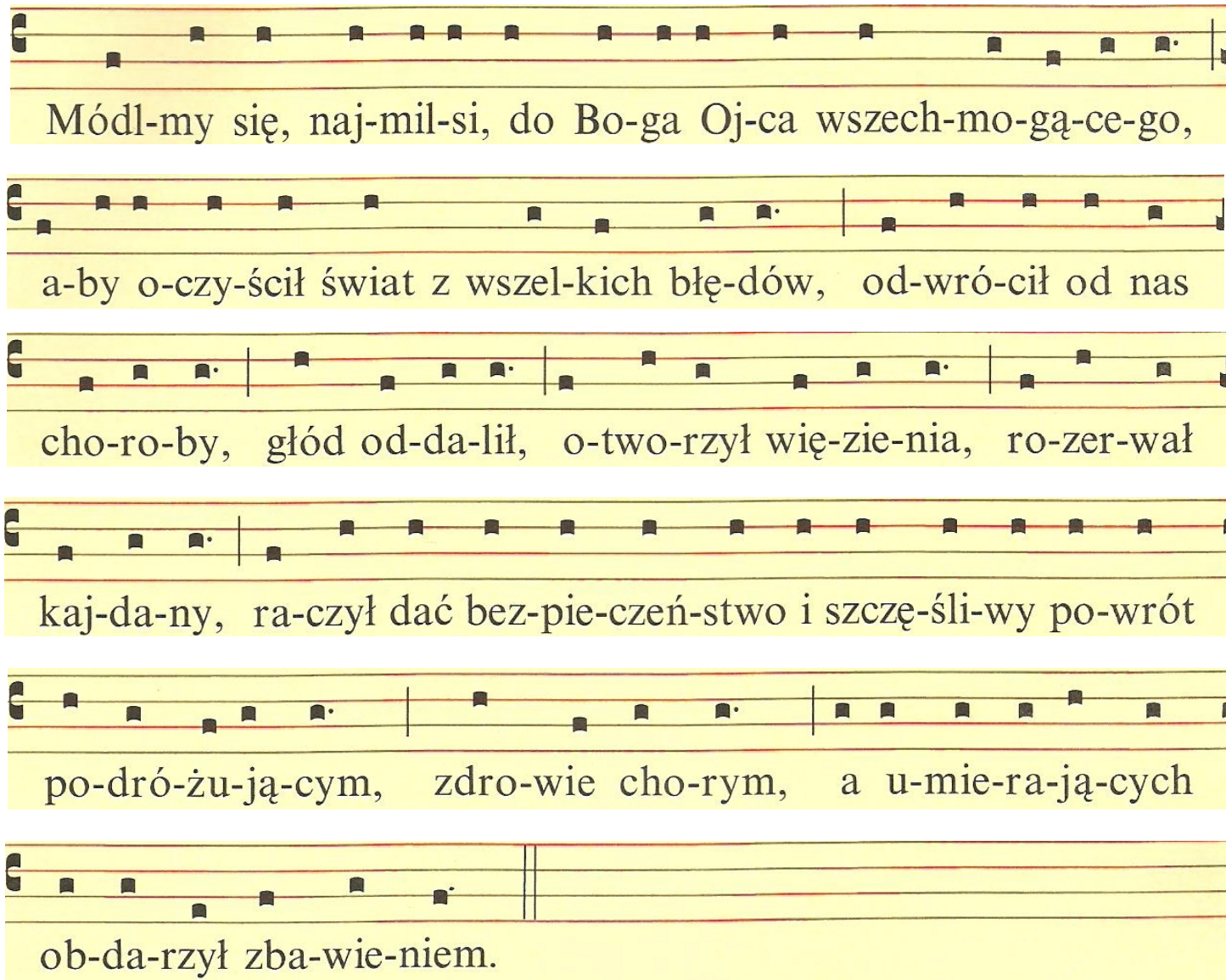
Módl-my się za wszy-stkich rzą-dzą-cych pań-stwa-mi: niech
nasz Bóg i Pan kie-ru-je ich u-my-sła-mi i ser-ca-mi we-dług
swo-jej wo-li, a-byś-my wszy-scy ży-li w praw-dzi-wej
wol-no-ści i po-ko-ju.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, w Twoim ręku są ludzkie serca i od Ciebie pochodzą prawa wszystkich ludów; † wejrzyj łaskawie na tych, którzy nami rządzą, * aby na całym świecie panował trwały pokój i pomyślność narodów, a religia cieszyła się wolnością. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

10. ZA STRAPIONYCH I CIERPIĄCYCH

Módl-my się, naj-mil-si, do Bo-ga Oj-ca wszech-mo-gą-ce-go,
a-by o-czy-ścił świat z wszel-kich błę-dów, od-wró-cił od nas
cho-ro-by, głód od-da-lił, o-two-rzył wię-zie-nia, ro-zer-wał
kaj-da-ny, ra-czył dać bez-pie-czeń-stwo i szczę-śli-wy po-wrót
po-dró-żu-ją-cym, zdro-wie cho-rym, a u-mie-ra-ją-cych
ob-da-rzył zba-wie-niem.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszechmogący, wieczny Boże, pociecho strapionych i mocy cierpiących, † usłysz prośby tych, którzy w jakimkolwiek utrapieniu wołają do Ciebie, * aby wszyscy mogli się radować, że doznali w swoich potrzebach Twego miłosierdzia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

CZĘŚĆ DRUGA: ADORACJA KRZYŻA

Po modlitwie powszechnej odbywa się uroczysta adoracja Krzyża. Można ją przeprowadzić w dwojaki sposób, zależnie od okoliczności.

PIERWSZA FORMA UKAZANIA KRZYŻA

Do ołtarza przynosi się zasłonięty Krzyż; dwaj ministranci niosą przy nim zapalone świece. Kapłan, stojąc przed ołtarzem, bierze Krzyż, odsłania jego górną część

i podnosząc go śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża; w śpiewie pomaga mu diakon lub, jeśli zachodzi potrzeba, schola. Wszyscy odpowiadają: Pójdźmy z pokłonem, po skończeniu śpiewu klękają na oba kolana i przez chwilę oddają cześć Krzyżowi.

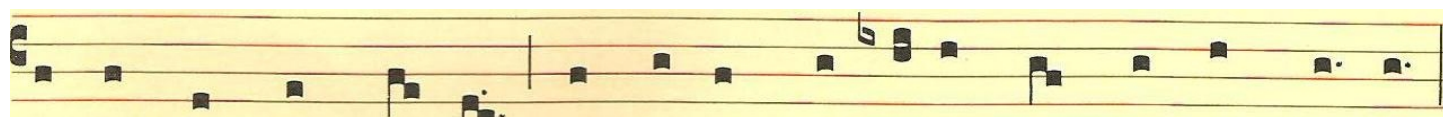
W tym czasie kapłan trzyma wzniesiony Krzyż. Następnie kapłan odsłania prawe ramię Krzyża i znowu podnosząc Krzyż śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża, po czym odbywa się wszystko jak poprzednio. Wreszcie odsłania Krzyż całkowicie, śpiewa po raz trzeci wezwanie: Oto drzewo Krzyża i wszystko odbywa się jak za pierwszym razem.

W towarzystwie dwóch ministrantów, którzy niosą zapalone świece, kapłan zanosí Krzyż na miejsce między prezbiterium i nawą lub na inne odpowiednie miejsce. Krzyż przekazuje ministrantom, którzy go podtrzymują; świece stawia się po obu stronach Krzyża. Teraz odbywa się adoracja Krzyża, jak niżej.

DRUGA FORMA UKAZANIA KRZYŻA

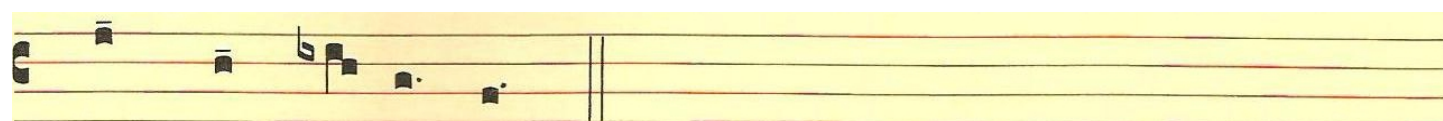
Kapłan lub diakon, albo ktoś odpowiedni z posługujących, udaje się z ministrantami do drzwi kościoła. Tu bierze nie zasłonięty Krzyż, ministranci zaś biorą zapalone świece. Odbywa się teraz procesja z Krzyżem przez kościół do prezbiterium. W pobliżu wejścia, pośrodku kościoła i przy wejściu do prezbiterium, niosący Krzyż zatrzymuje się, podnosi go i śpiewa wezwanie: Oto drzewo Krzyża. Wszyscy mu odpowiadają: Pójdźmy z pokłonem, po każdej odpowiedzi klękają i przez chwilę oddają w milczeniu cześć Krzyżowi. Następnie Krzyż i świece umieszcza się tak, jak wyżej podano, i odbywa się adoracja.

ŚPIEW PRZY UKAZANIU KRZYŻA

O-to drze-wo Krzy-ża, na któ-rym za-wi-sło Zba-wie-nie świa-ta.

Wszyscy odpowiadają:

Pójdź-my z po-kło-nem.

ADORACJA KRZYŻA

Kapłan, duchowieństwo i wierni przechodzą procesjonalnie przed Krzyżem i oddają mu cześć przez przyklęknienie albo w inny sposób, zgodny z miejscowym zwyczajem, np. przez ucałowanie.

W tym czasie śpiewa się pieśni: *Wielbimy Krzyż, Święty Boże, Ludu, mój ludu, Krzyżu święty* lub inne odpowiednie pieśni. Ci, którzy złożyli cześć Krzyżowi, siadają.

Adoruje się tylko jeden Krzyż. Jeżeli z powodu wielkiej liczby uczestników liturgii nie wszyscy mogą podejść do Krzyża i oddać mu cześć, obrzęd adoracji można odprawić w następujący sposób: gdy część wiernych odda cześć Krzyżowi, kapłan bierze go, staje pośrodku przed ołtarzem i w krótkich słowach zachęca zgromadzonych do adoracji. Następnie podnosi Krzyż i tak go trzyma przez pewien czas, wierni zaś oddają wtedy cześć Krzyżowi w milczeniu.

Po zakończeniu adoracji Krzyż zanosi się na zwykłe miejsce przy ołtarzu. Zapalone świece stawia się na ołtarzu lub przy Krzyżu.

ŚPIEWY NA ADORACJĘ KRZYŻA

I

ANTYFONA

Wielbimy Krzyż Twój, Panie Jezu, * wysławiamy Twoje święte zmartwychwstanie, * bo przez drzewo Krzyża przyszła radość dla całego świata.

Ps 67 (66), 2

Niech Bóg się zmiłuje nad nami i nam błogosławi; * niech nam ukaze pogodne oblicze.

ANTYFONA

Wielbimy Krzyż Twój, Panie Jezu, * wysławiamy Twoje święte zmartwychwstanie, * bo przez drzewo Krzyża przyszła radość dla całego świata.

II

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,

zmiłuj się nad nami.

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,

zmiłuj się nad nami.

Święty Boże, Święty mocny, Święty nieśmiertelny,

zmiłuj się nad nami.

III

Ludu, mój ludu, cóżem ci uczynił?

W czymem zasmucił albo w czym zawinił?

Jam cię wyzwolił z mocy faraona,

A tyś przyrządził krzyż na me ramiona.

Ludu, mój ludu...

Jam cię wprowadził w kraj miodem płynący,

Tyś Mi zgotował śmierci znak hańbiący.

Ludu, mój ludu...

Jam ciebie szczepił, winnico wybrana,

A tyś Mnie octem poił, swego Pana.

Ludu, mój ludu...

Jam dla cię spuszczał na Egipt karanie.

A tyś Mnie wydał na ubiczowanie.

Ludu, mój ludu...

Jam faraona dał w odmęt bałwanów,

A tyś Mnie wydał książętom kapłanów.

Ludu, mój ludu...

Morzem otworzył, byś szedł suchą nogą,

A tyś Mi włócznią bok otworzył srogą.

Ludu, mój ludu...

Jam ci był wodzem w kolumnie obłoku,

Tyś Mnie wiodł słuchać Piłata wyroku.

Ludu, mój ludu...

Jam ciebie karmił manny rozkoszami,

Tyś Mi odpłacił policzkowaniami.

Ludu, mój ludu...

Jam ci ze skały dobył wodę zdrową,

A tyś Mnie poił goryczą żółciową.

Ludu, mój ludu...

Jam dał, że zbici Kanaan królowie,

A ty zaś trzcinaą biłeś Mnie po głowie.

Ludu, mój ludu...

Jam ci dał berło Judzie powierzone,

A tyś Mi wtłoczył cierniową koronę.

Ludu, mój ludu...

Jam cię wywyższył między narodami,

Tyś Mnie na krzyżu podwyższył z łotrami.

IV HYMN

Krzyżu święty, nade wszystko

Drzewo przenajszlachetniejsze!

W żadnym lesie takie nie jest,

Jedno na którym sam Bóg jest.

Słodkie drzewo, słodkie gwoździe,

Rozkoszny owoc nosiło.

Skłoń gałązki, drzewo święte,

Ulżyj członkom tak rozpiętym,

Odmień teraz ona srogość,

Którąś miało z przyrodzenia,

Spuść lekuchno i cichuchno

Ciało Króla niebieskiego.

Tyś samo było dostojne

Nosić światowe zbawienie,
Przez cię przewóz jest naprawień
Światu, który był zagubień,
Który święta Krew polała,
Co z Baranka wypływała.

W jasełkach leżąc gdy płakał,
Już tam był wszystko oglądał,
Iż tak haniebnie umrzeć miał,
Gdy wszystek świat odkupić chciał.
W on czas między zwierzętami,
A teraz między łotrami.

Niesłychana to jest dobroć
Za kogo na krzyżu umrzeć;
Któż to może dzisiaj działać,
Za kogo swoją duszę dać?
Sam to Pan Jezus wykonał,
Bo nas wiernie umiłował.

Nędzne by to serce było,
Co by dziś nie zapłakało,
Widząc Stworzyciela swego
Na krzyżu zawieszzonego,
Na słońcu upieczonego
Baranka wielkanocnego.

Maryja Matka patrzała
Na członki, co powijała,
Powijając całowała,
Z tego wielką radość miała.
Teraz je widzi szerniałe,
Żyły, stawy w Nim porwane.

CZEŚĆ TRZECIA: KOMUNIA ŚWIĘTA

Ołtarz nakrywa się obrusem i umieszcza na nim korporał i mszał. Następnie diakon, lub, gdy go nie ma, sam kapłan, przynosi Najświętszy Sakrament krótszą drogą z miejsca przechowania do ołtarza. W tym czasie wszyscy stoją w milczeniu. Dwaj ministranci towarzyszą kapłanowi, niosąc przy Najświętszym Sakramencie zapalone świece, które stawiają na ołtarzu lub obok niego.

Gdy diakon postawi na ołtarzu puszkę z Najświętszym Sakramentem i odkryje ją, podchodzi kapłan, przyklęka i staje przy ołtarzu. Z rękami złożonymi głośno mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

Kapłan rozkłada ręce i mówi razem z ludem:

Ojcze nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódź nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami sam kapłan mówi dalej:

Wybaw nas. Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Kapłan, ze złożonymi rękami, mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała Twojego * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Kapłan przyklęka, bierze małą hostię i trzymając ją nieco podniesioną nad pateną, zwrócony do ludu, mówi głośno:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

I razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza, z czcią przyjmuje Ciało Chrystusa.

Następnie kapłan rozdaje wiernym Komunię świętą. W czasie Komunii można

śpiewać odpowiednie pieśni.

Gdy wierni przyjmą Komunię, puszkę z Najświętszym Sakramentem umieszcza się w tabernakulum. Jeżeli jest diakon lub drugi kapłan, może puszkę od razu przenieść do tabernakulum w Grobie Pańskim.

Po Komunii można zachować przez pewien czas święte milczenie, po czym kapłan odmawia następującą modlitwę:

MODLITWA PO KOMUNII

Wszchemogący, wieczny Boże, Ty nam dałeś nowe życie przez błogosławioną śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, † zachowaj w nas dzieło swojego miłosierdzia * i spraw, abyśmy przez udział w tym misterium żyli zawsze dla Ciebie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

CZEŚĆ CZWARTA: PROCESJA DO GROBU PAŃSKIEGO

Zgodnie z wielowiekową tradycją, w Wielki Piątek po ukończeniu liturgii Męki Pańskiej, przenosi się Najświętszy Sakrament do Grobu Pańskiego i wystawia do adoracji.

W kaplicy Grobu Pańskiego powinien być ołtarz, choćby przenośny, i tabernakulum do przechowywania puszek z Najświętszym Sakramentem.

Monstrancję, okrytą welonem, można wystawić na ołtarzu lub na tronie, który powinien być umieszczony blisko ołtarza.

Wszystkie elementy dekoracyjne i światła powinny kierować uwagę wiernych na Najświętszy Sakrament, który jest Pamiątką Śmierci i Zmartwychwstania Chrystusa, a nie na figurę Chrystusa leżącego w grobie.

Po modlitwie po Komunii Najświętszy Sakrament wystawia się na ołtarzu w monstrancji, którą się okrywa przezroczystym białym welonem.

Kapłan nakłada kadzidło do kadzielnicy, klęka i okadza Najświętszy Sakrament, następnie w uroczystej procesji przenosi Go do Grobu Pańskiego. W czasie procesji śpiewa się pieśń o Męce Pańskiej, np. Jezu Chryste, Panie miły.

Po wystawieniu Najświętszego Sakramentu w Grobie Pańskim, kapłan okadza Go

i po chwili milczenia odmawia następującą modlitwę:

Panie Jezu Chryste, nasze zmartwychwstanie i życie, podźwignij nas z grobu grzechów, nawiedź i napełnij duchową mocą. Spraw, abyśmy ugruntowani w wierze, nadziei i miłości mogli pojąć ze wszystkimi świętymi, jak wielka jest Twoja miłość. Tak bardzo nas umiłowałeś, że dla nas poniosłeś śmierć na krzyżu, aby żaden człowiek, który wierzy w Ciebie, nie zginął, ale miał życie wieczne. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

w. Amen.

Kapłan i posługujący, po krótkiej adoracji w ciszy, odchodzą do zakrystii. Adoracja Najświętszego Sakramentu w Grobie Pańskim trwa do rozpoczęcia Wigilii Paschalnej.

Po zakończeniu liturgii Męki Pańskiej obnaża się ołtarz w prezbiterium.

Uczestnicy popołudniowej liturgii ku czci Męki Pańskiej nie odmawiają Nieszporów.

Jeżeli nie ma procesji do Grobu Pańskiego, bezpośrednio po modlitwie po Komunii kapłan odsyła lud. Kapłan zwrócony do ludu wyciąga nad nim ręce i odmawia następującą modlitwę:

Panie, nasz Boże, niech obfite błogosławieństwo spłynie na Twój lud, który obchodził pamiątkę śmierci Twojego Syna i spodziewa się swojego zmartwychwstania; † odpuść mu winy, udziel pocieszenia, umocnij go w świętej wierze * i zapewnij mu wieczne zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

WIELKA SOBOTA

W Wielką Sobotę Kościół trwa przy Grobie Pańskim rozważając Mękę i Śmierć Chrystusa. Poświęcenie pokarmów wielkanocnych należy poprzedzać wspólną adoracją przy Grobie Pańskim.

Kościół powstrzymuje się od sprawowania ofiary Mszy św., dlatego główny ołtarz pozostaje obnażony. Komunii świętej można udzielać tylko w formie Wiatyku.

Po uroczystej Wigilii, czyli nocnym oczekiwaniu Zmartwychwstania, rozpoczyna się radość wielkanocna, która trwa przez pięćdziesiąt dni.

Przed rozpoczęciem Wigilii Paschalnej należy zakończyć adorację przy Grobie Pańskim. Kapłan lub diakon, ubrany w komżę i stułę, intonuje krótki śpiew na cześć Najświętszego Sakramentu, następnie wyjmuje Hostię z monstrancji i chowa ją w tabernakulum Grobu Pańskiego. Na figurę Chrystusa leżącego w grobie kładzie się białą zasłonę, a w Grobie Pańskim ustawia się figurę Chrystusa Zmartwychwstałego. Po schowaniu Najświętszego Sakramentu wygasza się światła, z wyjątkiem wiecznej lampki albo dwóch świec. Pod koniec Wigilii Paschalnej znowu zapala się światło w Grobie Pańskim, jeśli wznawia się adorację.

NIEDZIELA WIELKANOCNA

ZMARTWYCHWSTANIE PAŃSKIE

WIGILIA PASCHALNA W WIELKĄ NOC

Zgodnie z bardzo dawną tradycją ta noc powinna być czuwaniem na cześć Pana (Wj 12, 42). Wierni, posłuszni upomnieniu Ewangelii (Łk 12, 35 nn), trzymając w rękach zapalone świece, powinni być podobni do ludzi, którzy oczekują swego Pana, aby, gdy powróci, zastał ich czuwających i zaprosił ich do swego stołu.

Wigilia tej nocy ma następujący układ: po krótkim obrzędzie światła (jest to pierwsza część Wigilii) Kościół święty rozważa wielkie dzieła, jakich Pan Bóg dokonał od początku dla swego ludu, oraz wyraża ufność w słowo i obietnice Boże (część druga czyli liturgia słowa); następnie, gdy zbliża się dzień Zmartwychwstania, Kościół wraz ze swymi nowymi członkami, odrodzonymi w chrzcie (część trzecia), zostaje zaproszony do stołu, który Pan przygotował swojemu ludowi przez swoją śmierć i zmartwychwstanie (część czwarta).

Wszystkie obrzędy Wigilii Paschalnej odbywają się w nocy: nie wolno ich rozpocząć, zanim nie zapadnie noc, a należy je zakończyć przed świtem niedzieli. Msza św. tej nocy, choćby ją sprawowano przed północą, jest Mszą paschalną Niedzieli Zmartwychwstania.

Kto uczestniczy w tej Mszy św., może powtórnie przyjąć Komunię św. podczas Mszy sprawowanej w dniu Paschy w Niedzielę Zmartwychwstania.

Kapłan, który celebrować lub koncelebrować Mszę nocną, może celebrować lub koncelebrować Mszę św. w Niedzielę Zmartwychwstania. Kapłan i diakon ubierają się w szaty mszalne koloru białego. Należy przygotować świece dla uczestników Wigilii.

CZĘŚĆ PIERWSZA: UROCZYSTY POCZĄTEK WIGILII CZYLI LITURGIA ŚWIATŁA

POŚWIĘCENIE OGNI I PRZYGOTOWANIE PASCHAŁU

Wygasa się światła w kościele.

W odpowiednim miejscu poza kościołem rozpala się ognisko. Gdy lud się zgromadzi, przychodzi kapłan z posługującymi, z których jeden niesie paschał. Jeśli nie można rozpałić ogniska poza kościołem, obrzęd sprawuje się jak niżej.

Kapłan pozdrawia jak zwykle zgromadzony lud i wprowadza wiernych w liturgię Wigilii tymi lub podobnymi słowami:

Drodzy bracia i siostry, w tę najświętszą noc, w którą nasz Pan Jezus Chrystus, przeszedł ze śmierci do życia, Kościół wzywa swoje dzieci rozproszone po całym świecie, aby zgromadziły się na czuwanie i modlitwę. Jeśli tak będziemy obchodzić pamiątkę Paschy Pana, słuchając słowa Bożego i sprawując święte obrzędy, możemy mieć nadzieję, że otrzymamy udział w zwycięstwie Chrystusa nad śmiercią i razem z Nim żyć będziemy w Bogu.

Następnie poświęca się ogień.

Módlmy się.

Boże, Ty przez swojego Syna udzieliłeś wiernym światła swojej chwały, poświęć ten ogień i przez te święta wielkanocne rozpal w nas tak wielkie pragnienie nieba, abyśmy z czystym sercem mogli dostąpić świat wiekuistej światłości. Przez Chrystusa, Pana naszego.

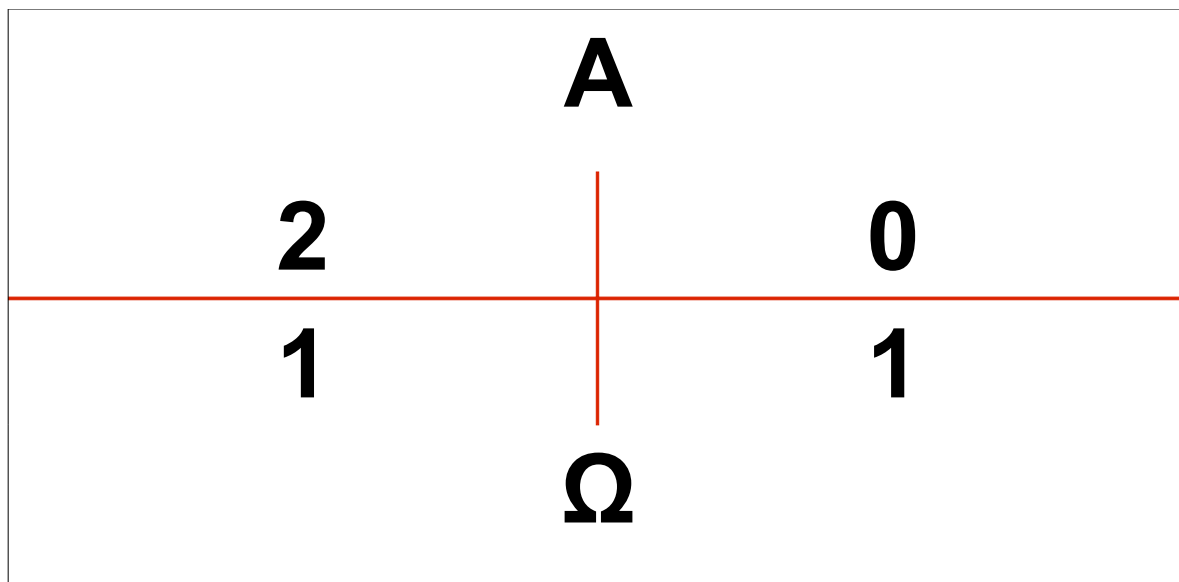
W. Amen.

Jeżeli ze względu na charakter narodu, wydaje się właściwe symbolami podkreślić godność i znaczenie paschału, można to zrobić w sposób niżej podany.

Można wykonać wszystkie czynności lub tylko niektóre. Konferencja Episkopatu może ustanowić inne formy bardziej dostosowane do mentalność narodu.

Po poświęceniu nowego ognia, przed kapłanem staje akolita lub ministrant, który trzyma paschał. Kapłan na paschale żłobi rylcem krzyż, nad krzyżem grecką literę Alfa, pod krzyżem literę Omega, a na czterech polach między ramionami krzyża cyfry bieżącego roku. Jednocześnie głośno i wyraźnie mówi:

1. Chrystus wczoraj i dziś (żłobi pionowe ramię krzyża);
2. Początek i koniec (żłobi ramię poziome);
3. Alfa (żłobi nad ramieniem pionowym literę Alfa);
4. i Omega (żłobi pod ramieniem pionowym literę Omega);
5. Do Niego należy czas (żłobi pierwszą cyfrę bieżącego roku na lewym górnym polu między ramionami krzyża);
6. i wieczność (żłobi drugą cyfrę bieżącego roku na prawym górnym polu);
7. Jemu chwała i panowanie (żłobi trzecią cyfrę bieżącego roku na dolnym lewym polu);
8. przez wszystkie wieki wieków. Amen. (żłobi czwartą cyfrę bieżącego roku na dolnym prawym polu).

Po wyłobieniu krzyża i innych znaków, kapłan może umieścić pięć symbolicznych gwoździ, w formie krzyża, mówiąc przy tym głośno:

1. Przez swoje święte rany

2. jaśniejąca chwałą

1

3. niech nas strzeże

4

2

5

4. i zachowuje

5. Chrystus Pan. Amen.

3

Teraz kapłan zapala paschał od nowego ognia, mówiąc głośno:

Niech światło Chrystusa chwalebnie zmartwychwstałego rozproszy ciemności naszych serc i umysłów.

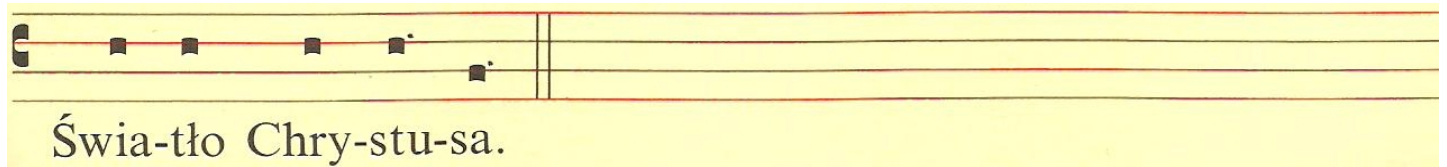
Jeśli ze względu na okoliczności nie można rozpaścić ogniska, należy odpowiednio zmienić obrzęd poświęcenia ognia, np. można poświęcić płonący znicz. Lud gromadzi się w kościele, a kapłan z posługującymi, którzy niosą paschał, udaje się do drzwi kościoła. O ile to możliwe, lud zwraca się w stronę kapłana.

Po pozdrowieniu i wprowadzeniu w liturgię kapłan poświęca ogień oraz przygotowuje paschał.

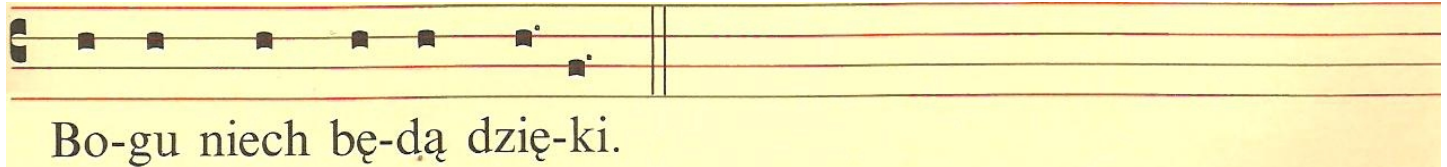
PROCESJA

Po zapaleniu paschału celebrans nakłada kadzidło do kadzielnicy. Następnie diakon, lub gdy go nie ma, sam celebrans, bierze w obie ręce paschał i wyrusza procesją do kościoła. Na czele idzie turyferarz z dymiącą kadzielnicą. Za nim idzie niosący paschał, potem celebrans, duchowieństwo, ministranci i lud. Wszyscy niosą świece.

Przy bramie kościoła diakon zatrzymuje się, podnosi paschał i śpiewa:

Wszyscy odpowiadają:

Celebrans zapala swoją świecę od płomienia paschału.

Diakon przechodzi do środka kościoła, zatrzymuje się, podnosi paschał i śpiewa po raz drugi:

Światło Chrystusa.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Wszyscy zapalają świece od płomienia paschału, podając sobie światło.

Gdy diakon przyjdzie do ołtarza, stojąc zwrócony do ludu, śpiewa po raz trzeci:

Światło Chrystusa.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Teraz zapala się wszystkie światła w kościele.

ORĘDZIE WIELKANOCNE

Po przyjsciu do ołtarza kapłan udaje się na miejsce przewodniczenia. Diakon umieszcza paschał na świeczniku stojącym pośrodku prezbiterium lub przy ambonie. Następnie można nałożyć kadzidło, jak przed Ewangelią podczas Mszy św., po czym diakon prosi kapłana o błogosławieństwo. Kapłan udziela błogosławieństwa mówiąc półgłosem:

Niech Pan będzie w sercu twoim i na twoich ustach, abyś godnie głosił Jego orędzie wielkanocne: w imię Ojca i Syna **✝** i Ducha Świętego.

Diakon odpowiada:

Amen.

Błogosławieństwo to opuszcza się, jeśli orędzie wielkanocne ma śpiewać ktoś, kto nie jest diakonem.

Jeśli używa się kadzidła, diakon, lub - gdy go nie ma - sam kapłan, okadza najpierw księgę a potem paschał i stojąc na ambonie albo przy pulpicie śpiewa orędzie wielkanocne. W tym czasie wszyscy stoją trzymając w rękach zapalone świece.

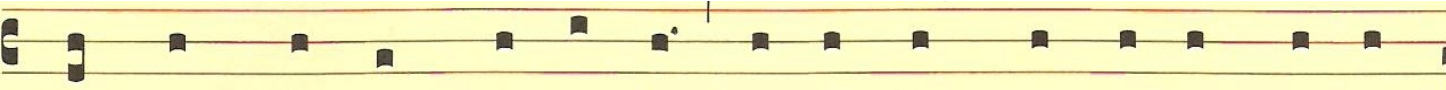
W razie konieczności orędzie wielkanocne może śpiewać kantor, który nie jest diakonem. Opuszcza on w dłuższej formie orędzia część tekstu, od słów: „A zatem proszę was, bracia” aż do końca wstępu, włącznie z pozdrowieniem „Pan z wami”.

Orędzie wielkanocne może także wykonać w formie krótszej kantor, który nie jest diakonem, opuszcza wtedy pozdrowienie „Pan z wami”.

ORĘDZIE WIELKANOCNE, FORMA DŁUŻSZA

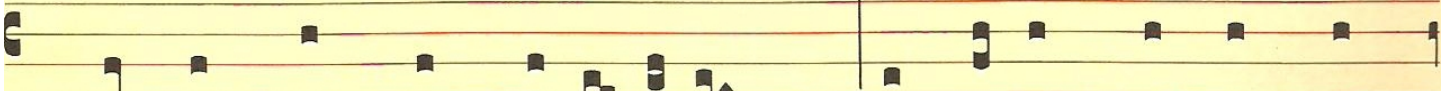
We-sel-cie się już, za-stę-py A-nio-łów, w nie-bie: we-sel-cie się,
słu-dzy Bo-ga. Nie-chaj za-brzmia dzwo-ny gło-szą-ce
zba-wie-nie, gdy Król tak wiel-ki od-no-si zwy-cię-stwo.
Ra-duj się, zie-mio, o-pro-mie-nio-na tak nie-zmier-nym
bla-skiem, a o-świe-co-na ja-sno-ścią Kró-la wie-ków, po-czuj,
że wol-na je-steś od mro-ku, co świat o-kry-wa! Zdob-ny

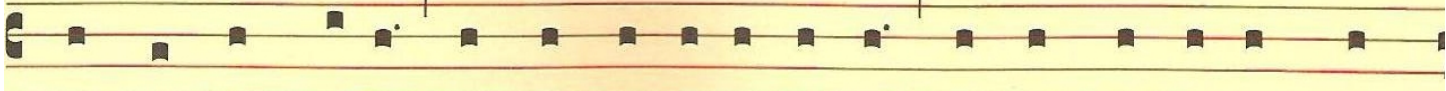
bla-skiem ta-kiej świa-tło-ści, ra-duj się, Ko-ście-le świę-ty,

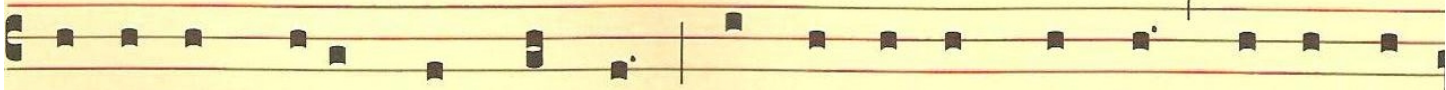
Mat-ko na-sza! Ta zaś świę-ty-nia nie-chaj za-brzmi

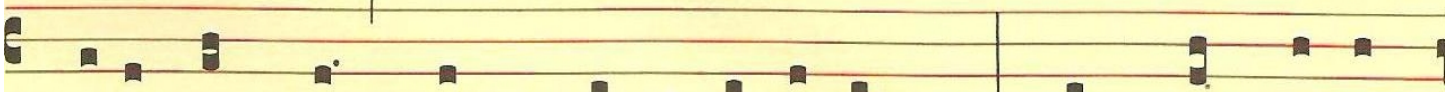
po-tęż-nym śpie-wem ca-łe-go lu-du. A za-tem pro-szę was,

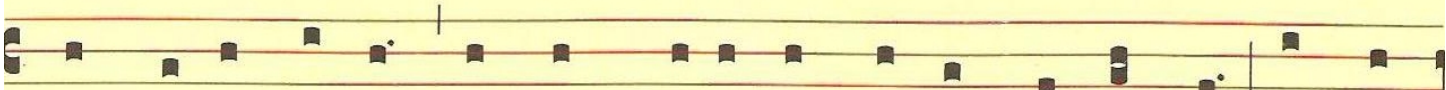
bra-cia naj-mil-si, któ-rzy sto-i-cie tu-taj, po-dzi-wia-jąc ja-sność

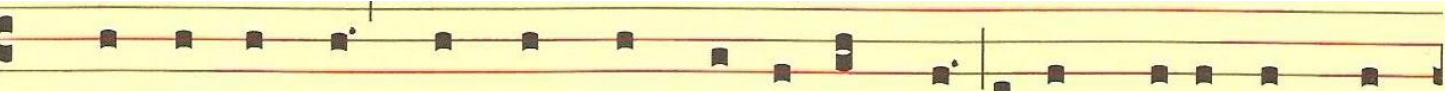
te-go świę-te-go pło-mie-nia, by-ście ra-zem ze mną wzy-wa-li

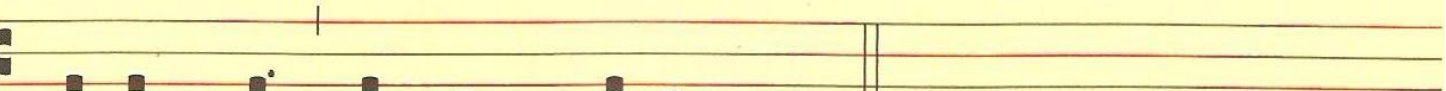
mi-ło-sier-dzia wszech-mo-gą-ce-go Bo-ga. Niech Ten, któ-ry

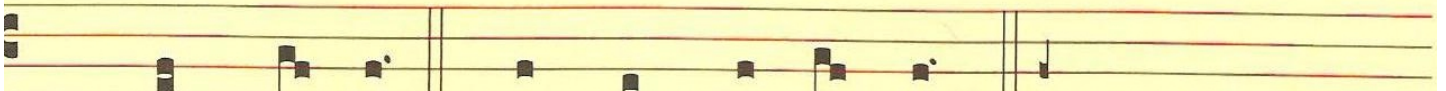
bez mo-ich za-sług ra-czył mnie u-czy-nić swo-im słu-gą, ze-chce

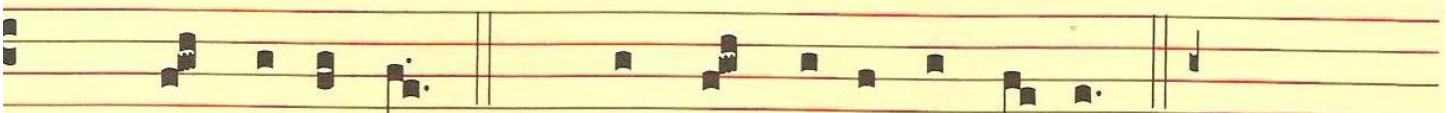
mnie na-peł-nić świa-tłem swo-jej ja-sno-ści i po-zwo-li god-nie

wy-ście-wać po-chwa-łę tej świe-cy.

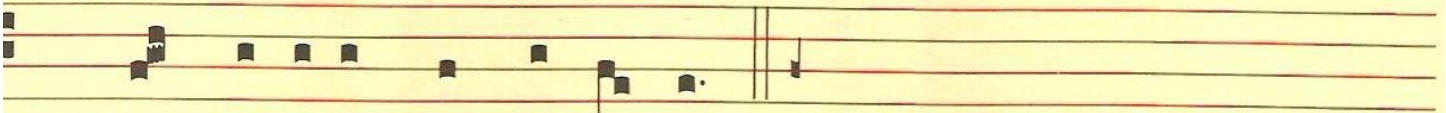
K. Pan z wa-mi. **W.** I z du-chem two-im.

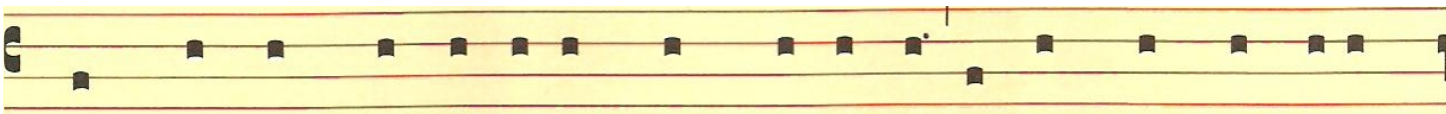
K. W gó-rę ser-ca. **W.** Wzno-si-my je do Pa-na.

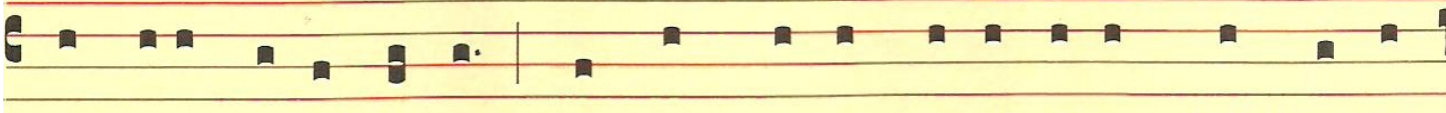
K. Dzień-ki skła-daj-my Pa-nu Bo-gu na-sze-mu.

W. Go-dne to i spra-wie-dli-we.

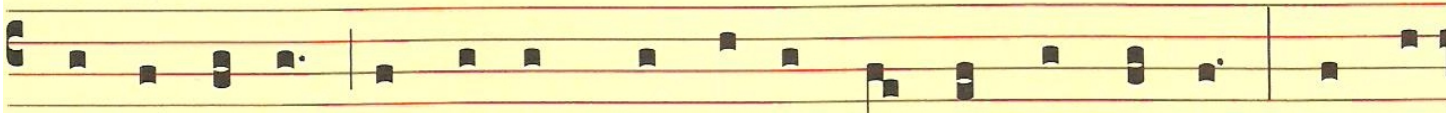
Za-praw-dę, god-ne to i spra-wied-li-we, a-byś-my z ca-łe-go

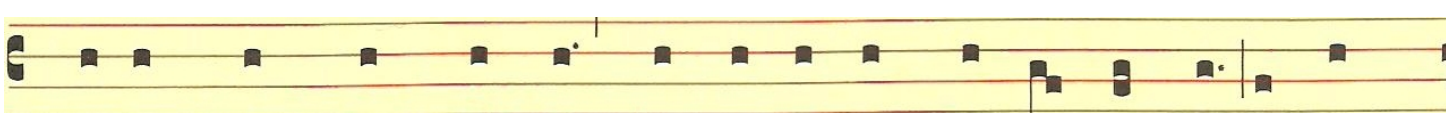
ser-ca i z ca-łej du-szy śpie-wem wy-sła-wia-li nie-wi-dzial-ne-go

Bo-ga, Oj-ca Wszech-mo-gą-ce-go o-raz Jed-no-ro-dzo-ne-go

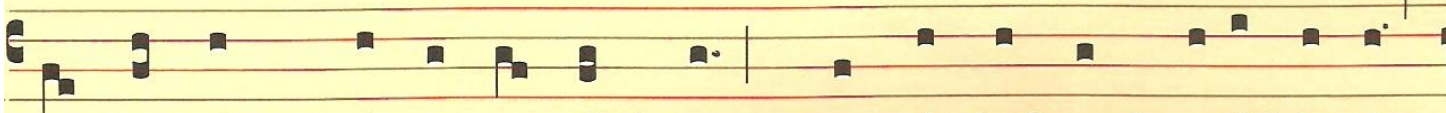
Sy-na Je-go, Je-zu-sa Chry-stu-sa, na-sze-go Pa-na, któ-ry

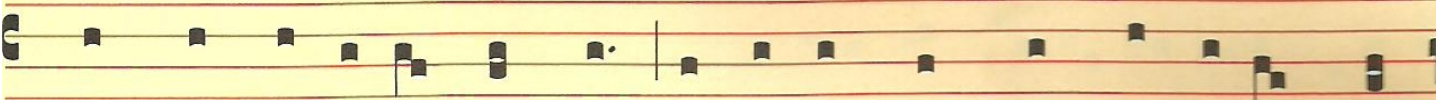
Oj-cu przed-wiecz-ne-mu spła-cił za nas dług A-da-ma i krwią

ser-decz-ną zma-zał dłuż-ny za-pis sta-ro-daw-nej wi-ny. O-to

są bo-wiem świę-ta pa-schal-ne, w cza-sie któ-rych za-bi-ja się

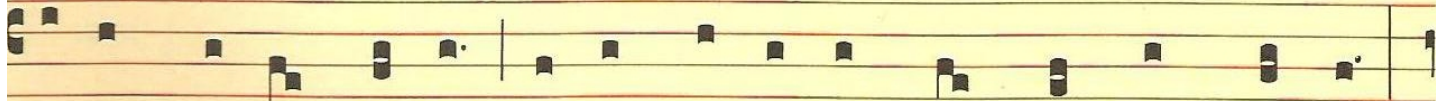
praw-dzi-we-go Ba-ran-ka, a Je-go krew po-świę-ca do-my

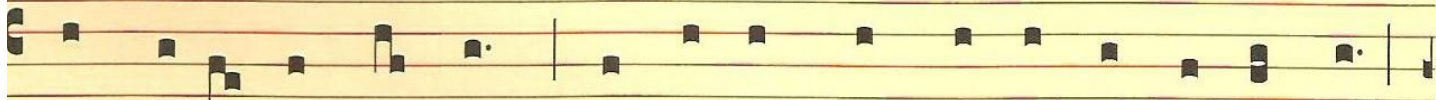
wie-rzą-cych. Jest to ta sa-ma noc, w któ-rej nie-gdyś

oj-ców na-szych, sy-nów I-zra-e-la, wy-wio-dłeś z E-gip-tu

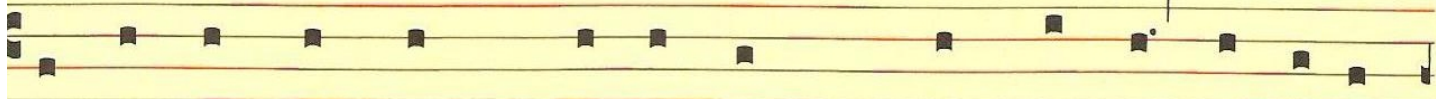
i prze-pro-wa-dzi-łeś su-chą no-gą przez Mo-rze Czer-wo-ne.

Jest to za-tem ta noc, któ-ra świa-tłem o-gni-ste-go słu-pa

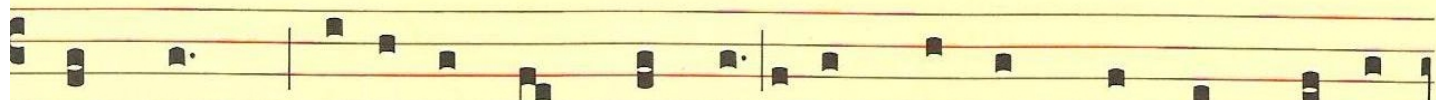
roz-pro-szy-ła ciem-no-ści grze-chu, a te-raz ta sa-ma noc

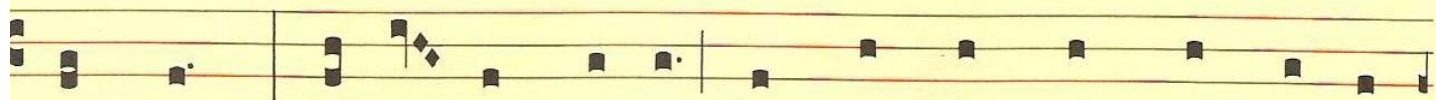
u-wal-nia wszy-stkich wie-rzą-cych w Chry-stu-sa na ca-łej

zie-mi od ze-psu-cia po-gań-skie-go ży-cia i od mro-ku

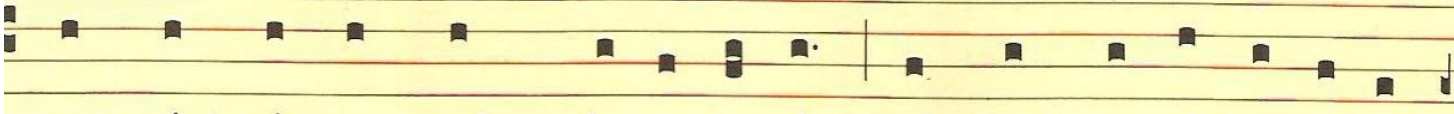
grze-chów, do ła-ski przy-wra-ca i gro-ma-dzi w spo-łecz-no-ści

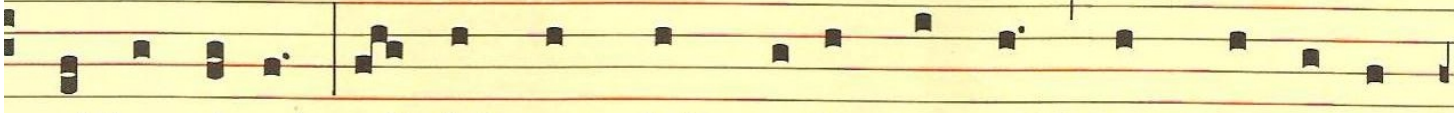
świę-tych. Tej wła-śnie no-cy Chry-stus skru-szyw-szy wię-zy

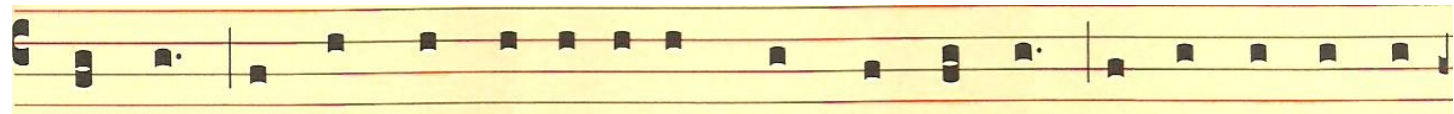
śmier-ci, ja-ko zwy-cię-zca wy-szedł z ot-chła-ni. Nic by nam

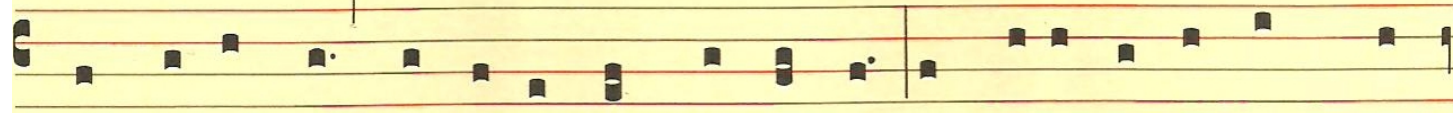
prze-cież nie przy-szło z da-ru ży-cia, gdy-byś-my nie zo-sta-li

od-ku-pie-ni. O, jak prze-dziw-na ła-ska-wość Twej do-bro-ci

dla nas! O, jak nie-po-ję-ta jest Two-ja mi-łość: a-by wy-ku-pić

nie-wol-ni-ka, wy-da-łeś swe-go Sy-na. O, za-is-te ko-niecz-ny

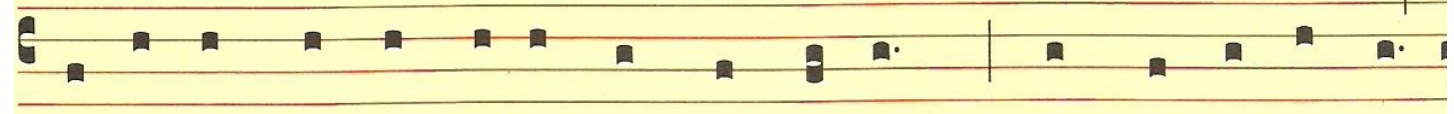
był grzech A-da-ma, któ-ry zo-stał zgła-dzo-ny śmier-cią

Chry-stu-sa! O, szczę-śli-wa wi-na, sko-ro ją zgła-dził tak

wiel-ki Od-ku-pi-ciel! O, za-is-te bło-go-sła-wio-na noc,

je-dy-na, któ-ra by-ła god-na po-znać czas i go-dzi-nę

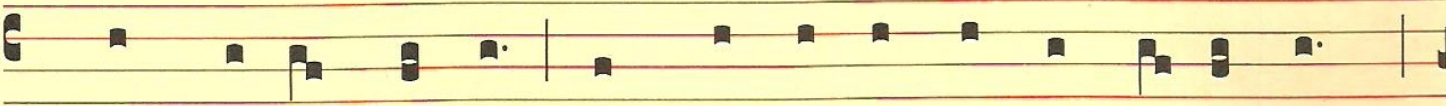
zmar-twych-wsta-nia Chry-stu-sa. O tej to no-cy na-pi-sa-no:

a noc ja-ko dzień za-jaś-nie-je, o-raz: noc bę-dzie mi świa-tłem

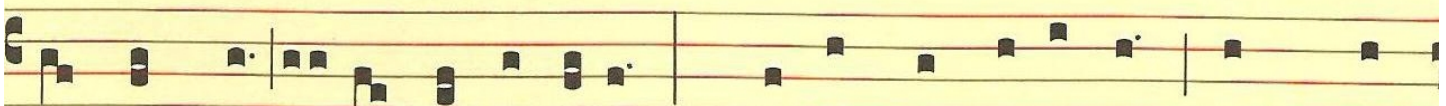
i ra-do-ścią. U-świę-ca-ją-ca si-ła tej no-cy od-da-la zbrod-nie,

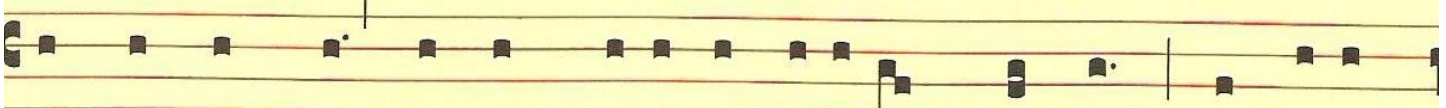
z prze-win ob-my-wa, przy-wra-ca nie-win-ność u-pad-łym,

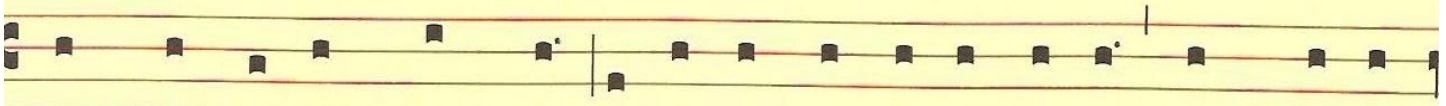
a ra-dość smut-nym, roz-pra-sza nie-na-wiść, u-spo-sa-bia

do zgo-dy i u-gi-na po-tę-gi. W tę noc peł-ną ła-ski, przyj-mij,

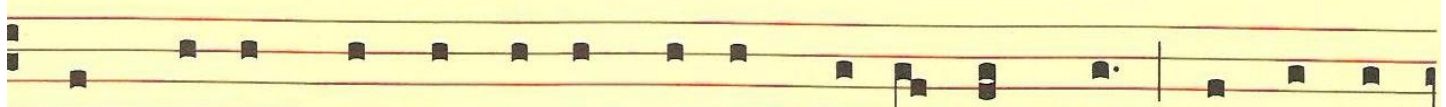
Oj-cze świę-ty, wie-czor-ną o-fia-rę u-wiel-bie-nia, któ-rą Ci

skła-da Ko-ściół świę-ty, u-ro-czy-ście o-fia-ru-jąc przez rę-ce

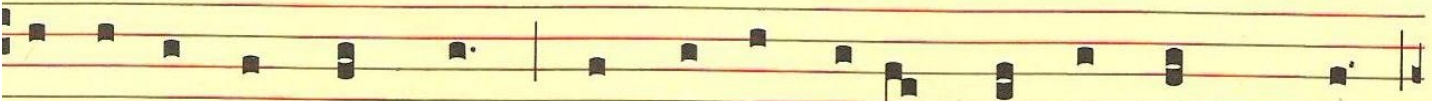
swo-ich sług tę świe-cę, o-woc pra-cy pszcze-le-go ro-ju.

Zna-my już wy-mo-wę tej wo-sko-wej ko-lum-ny, któ-rą na

chwa-łę Bo-ga za-pa-lił ja-sny pło-mień. Cho-ciaż dzie-li się on

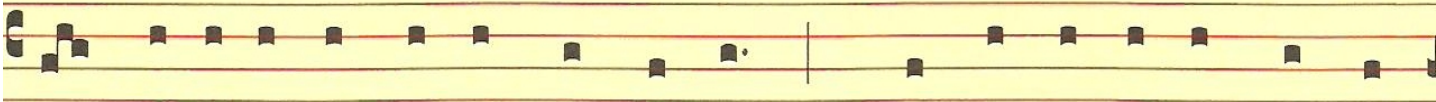
u-ży-cza-jąc świa-tła, nie do-zna-je jed-nak u-szczerb-ku,

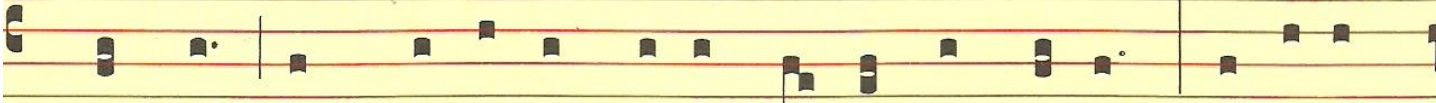
ży-wi się bo-wiem stru-ga-mi wo-sku, któ-ry dla u-two-rze-nia

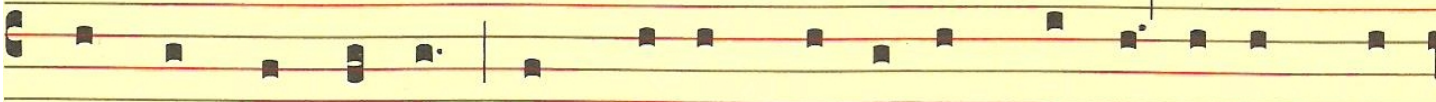
tej cen-nej po-chod-ni wy-da-ła pra-co-wi-ta pszczo-ła.

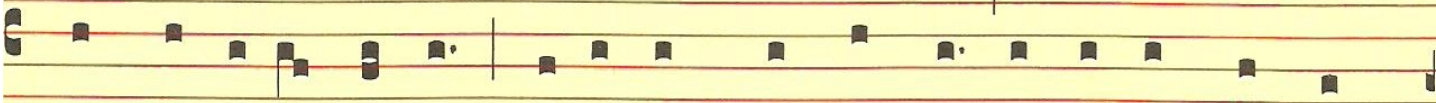
O, za-is-te bło-go-sła-wio-na noc, w któ-rej się łą-czy nie-bo

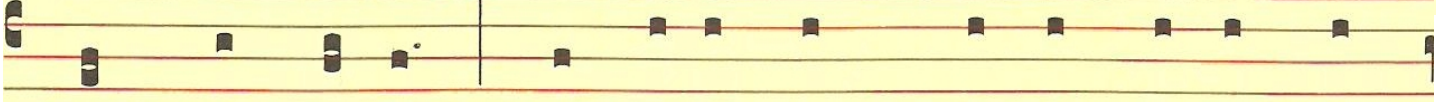
z zie-mią, spra-wy bo-skie ze spra-wa-mi ludz-ki-mi. Pro-si-my

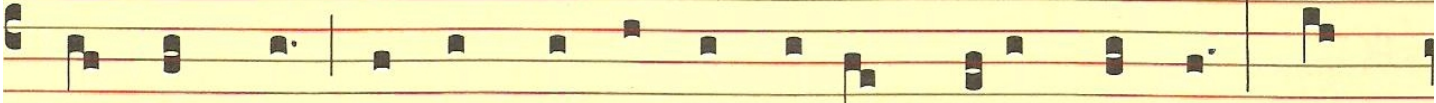
Cię, prze-to, Pa-nie, niech ta świe-ca po-świę-co-na na chwa-łę

Two-je-go i mie-nia nie-u-stan-nie-łó-nie, a by roz-prószy-ł

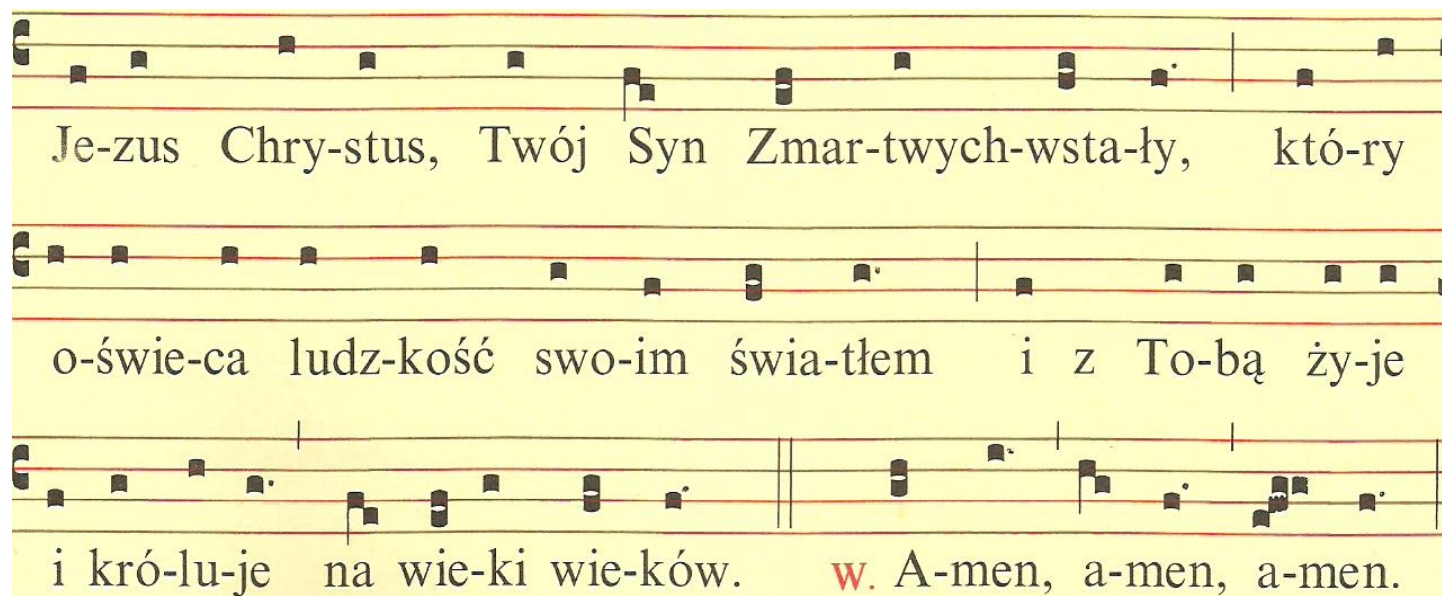
mrok tej no-cy. Przy-ję-ta przez Cie-bie, ja-ko woń

przy-jem-na, nie-chaj się złą-czy ze świat-ła-mi nie-ba. Niech

ta świe-ca płó-nie, gdy wzej-dzie słoń-ce nie zna-ją-ce za-cho-du:

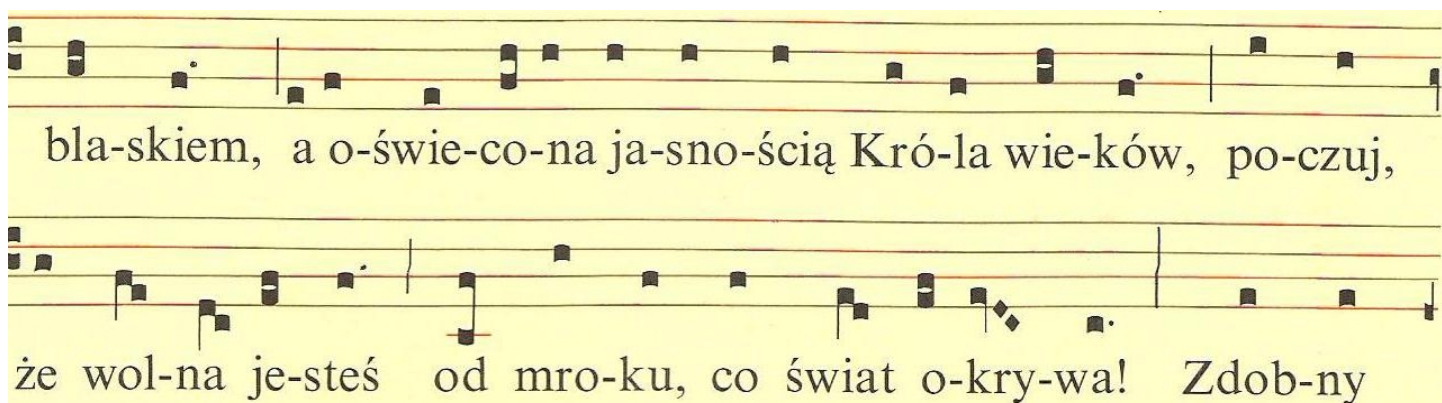

Je-zus Chry-stus, Twój Syn Zmar-twych-wsta-ły, któ-ry
o-świe-ca ludz-kość swo-im świa-tłem i z To-bą ży-je
i kró-lu-je na wie-ki wie-ków. **w.** A-men, a-men, a-men.

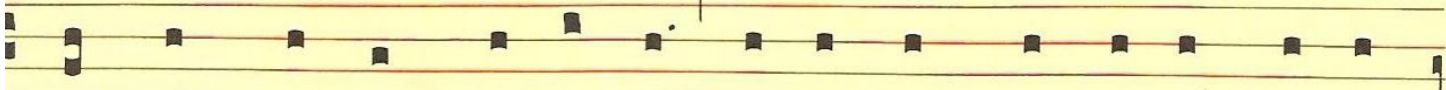
ORĘDZIE WIELKANOCNE, FORMA KRÓTSZA

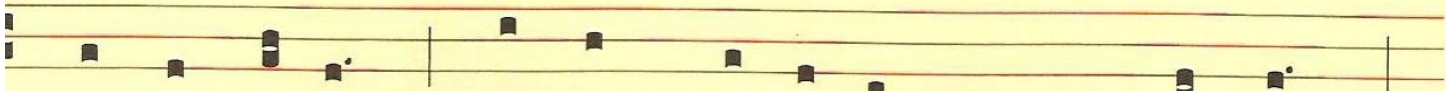
We-sel-cie się już, za-stę-py A-nio-łów, w nie-bie: we-sel-cie się,
słu-dzy Bo-ga. Nie-chaj za-brzmią dzwo-ny gło-szą-ce
zba-wie-nie, gdy Król tak wiel-ki od-no-si zwy-cię-stwo.
Ra-duj się, zie-mio, o-pro-mie-nio-na tak nie-zmier-nym

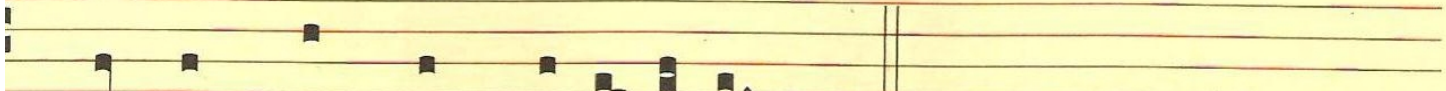
bla-skiem, a o-świe-co-na ja-sno-ścią Kró-la wie-ków, po-czuj,
że wol-na je-steś od mro-ku, co świat o-kry-wa! Zdob-ny

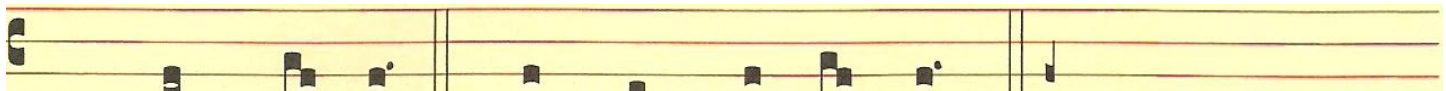
bla-skiem ta-kiej świa-tło-ści, ra-duj się, Ko-ście-le świę-ty,

Mat-ko na-sza! Ta zaś świę-ty-nia nie-chaj za-brzmi

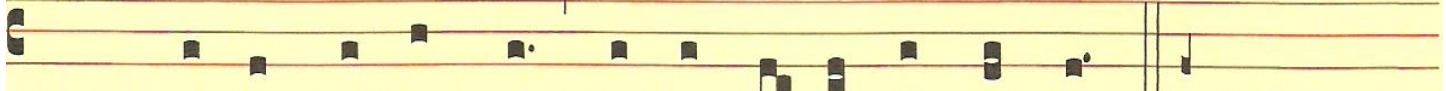
po-tęż-nym śpie-wem ca-łe-go lu-du.

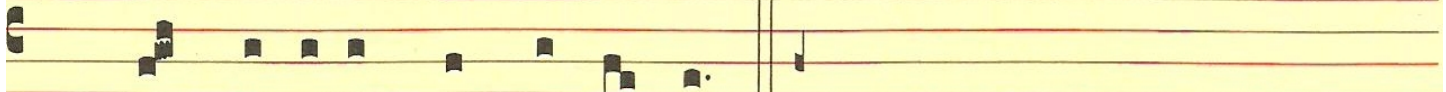
K. Pan z wa-mi. **W.** I z du-chem two-im.

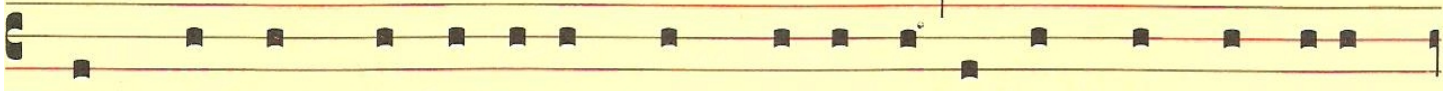
K. W gó-rę ser-ca. **W.** Wzno-si-my je do Pa-na.

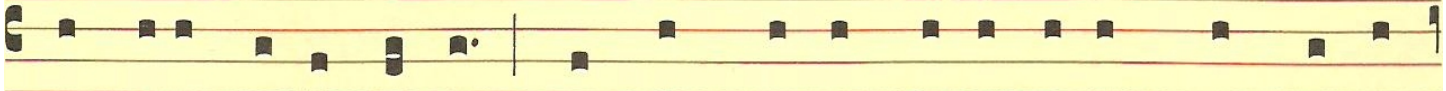
K. Dzię-ki skła-daj-my Pa-nu Bo-gu na-sze-mu.

W. Go-dne to i spra-wie-dli-we.

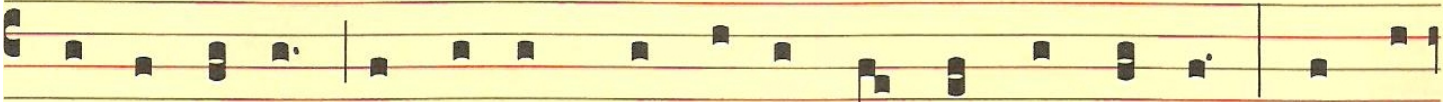
Za-praw-dę, god-ne to i spra-wied-li-we, a-byś-my z ca-łe-go

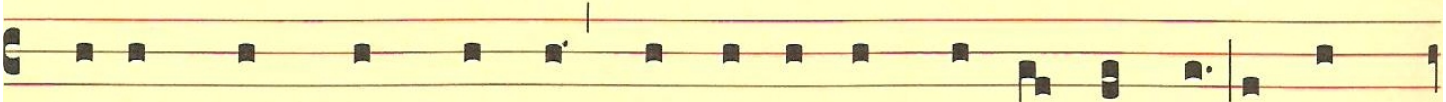
ser-ca i z ca-łej du-szy śpie-wem wy-sła-wia-li nie-wi-dzial-ne-go

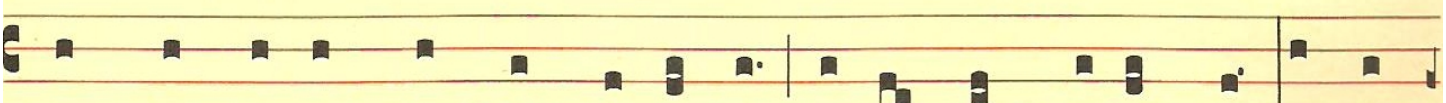
Bo-ga, Oj-ca Wszech-mo-gą-ce-go o-raz Jed-no-ro-dzo-ne-go

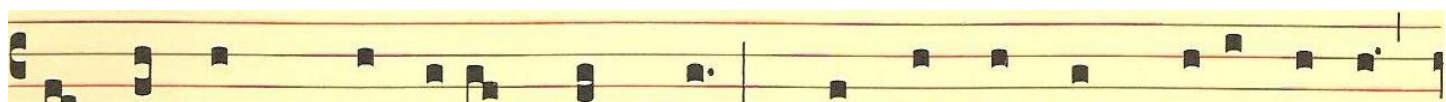
Sy-na Je-go, Je-zu-sa Chry-stu-sa, na-sze-go Pa-na, któ-ry

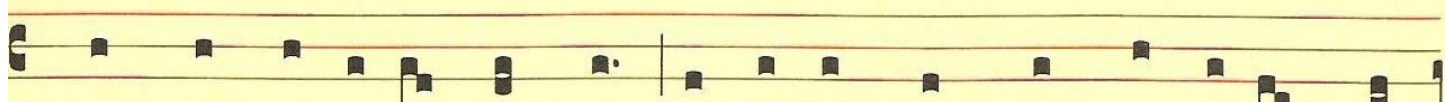
Oj-cu przed-wiecz-ne-mu spła-cił za nas dług A-da-ma i krwią

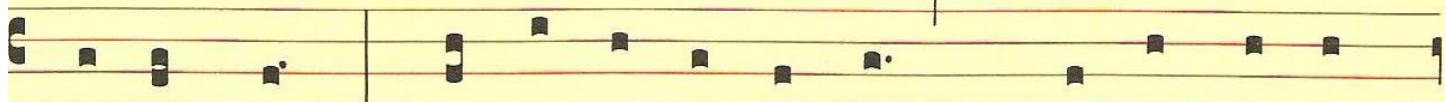
ser-decz-ną zma-zał dłuż-ny za-pis sta-ro-daw-nej wi-ny. O-to

są bo-wiem świę-ta pa-schal-ne, w cza-sie któ-rych za-bi-ja się

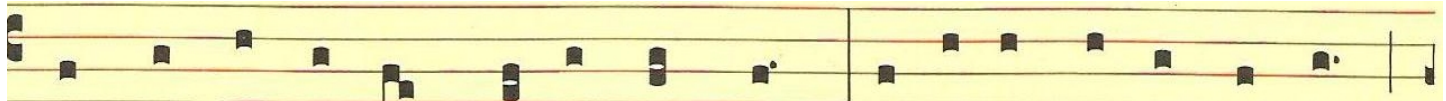
praw-dzi-we-go Ba-ran-ka, a Je-go krew po-świę-ca do-my

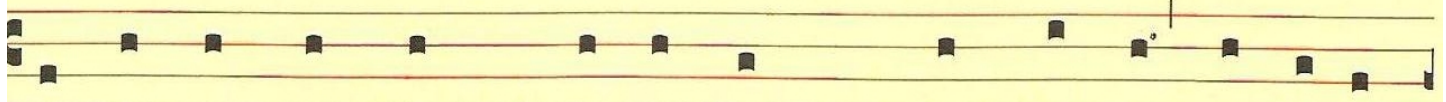
wie-rzą-cych. Jest to ta sa-ma noc, w któ-rej nie-gdyś

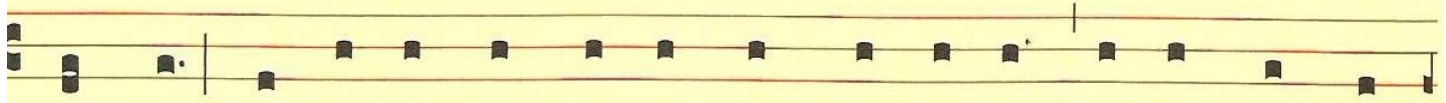
oj-ców na-szych, sy-nów I-zra-e-la, wy-wio-dłeś z E-gip-tu

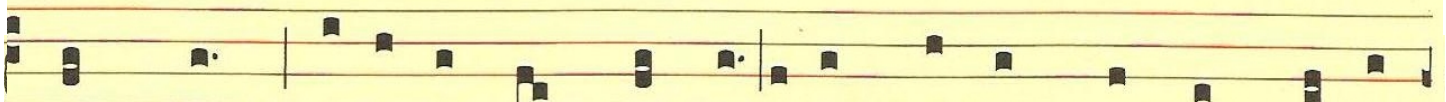
roz-pro-szy-ła ciem-no-ści grze-chu, a te-raz ta sa-ma noc

u-wal-nia wszy-stkich wie-rzą-cych w Chry-stu-sa na ca-łej

zie-mi od ze-psu-cia po-gań-skie-go ży-cia i od mro-ku

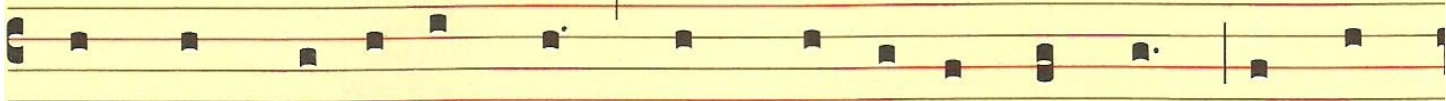
grze-chów, do ła-ski przy-wra-ca i gro-ma-dzi w spo-łecz-no-ści
i prze-pro-wa-dzi-les su-cha no-gą przez mo-że Czei-wo-nie.

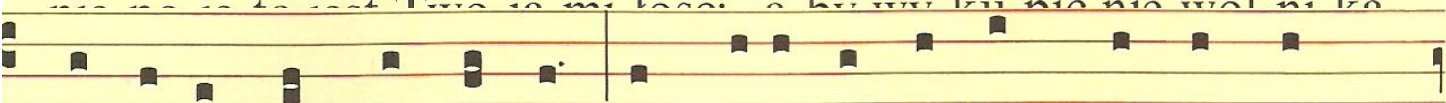
świę-tych. Tej wła-śnie no-cy Chry-stus skru-szyw-szy wię-zy

śmier-ci, ja-ko zwy-cię-zca wy-szedł z ot-chła-ni. O, jak

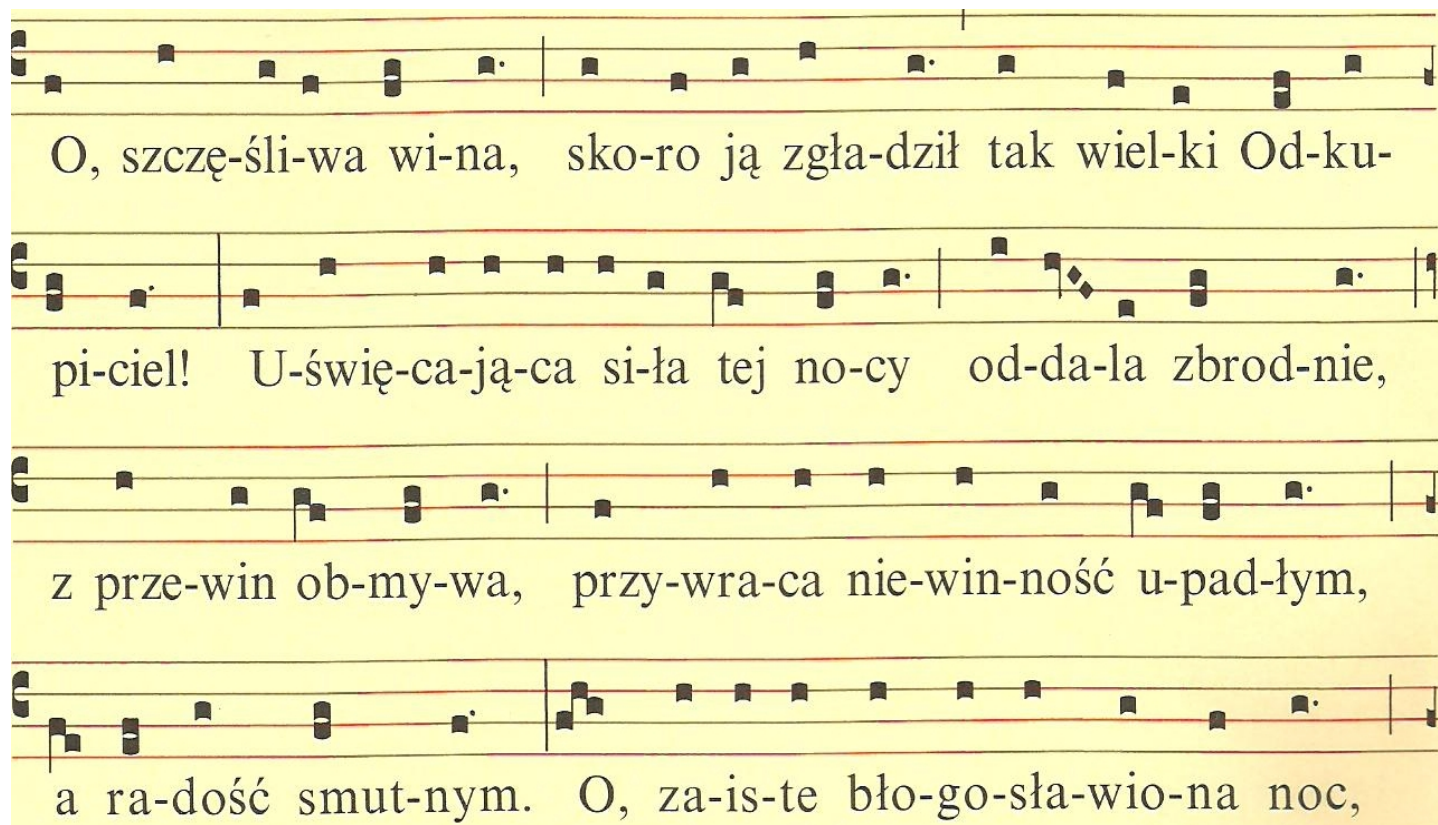
prze-dziw-na ła-ska-wość Twej do-bro-ci dla nas! O, jak

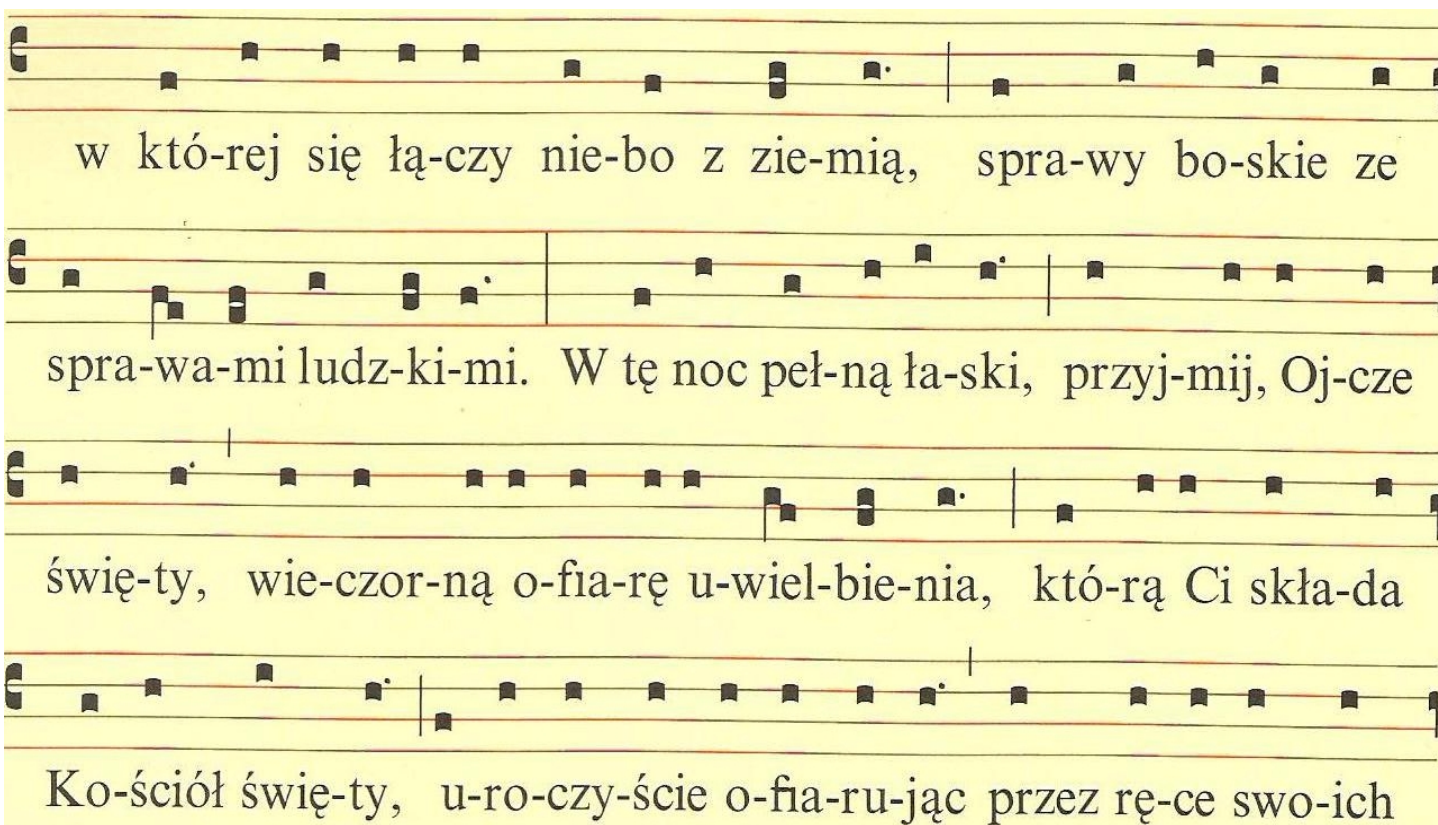
nie ma ja-ko jest Two-ja mi-łość: a by wy-ku-nić nie wol-ni-ko
wy-da-łeś swe-go Sy-na. O, za-is-te ko-niecz-ny był grzech

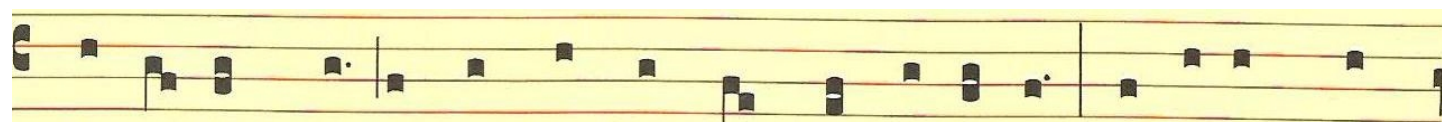
A-da-ma, któ-ry zo-stał zgła-dzo-ny śmier-cią Chry-stu-sa!

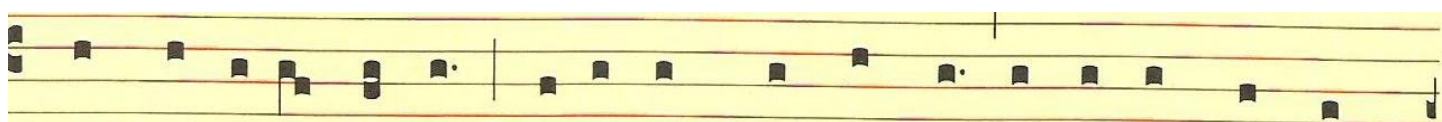
O, szczę-śli-wa wi-na, sko-ro ją zgła-dził tak wiel-ki Od-ku-
pi-ciel! U-świę-ca-ją-ca si-ła tej no-cy od-da-la zbrod-nie,
z prze-win ob-my-wa, przy-wra-ca nie-win-ność u-pad-łym,
a ra-dość smut-nym. O, za-is-te bło-go-sła-wio-na noc,

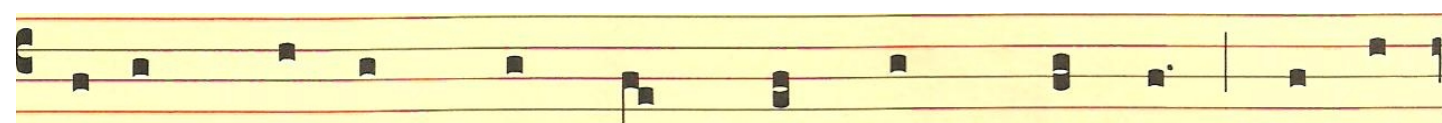
w któ-rej się łą-czy nie-bo z zie-mią, spra-wy bo-skie ze
spra-wa-mi ludz-ki-mi. W tę noc peł-ną ła-ski, przyj-mij, Oj-cze
świę-ty, wie-czor-ną o-fia-rę u-wiel-bie-nia, któ-rą Ci skła-da
Ko-ściół świę-ty, u-ro-czy-ście o-fia-ru-jąc przez rę-ce swo-ich

sług tę świe-cę, o-woc pra-cy pszcze-le-go ro-ju. Pro-si-my Cię,
prze-to, Pa-nie, niech ta świe-ca po-świę-co-na na chwa-łę

Two-je-go i-mie-nia nie-u-stan-nie pło-nie, a-by roz-pro-szyć
mrok tej no-cy. Przy-ję-ta przez Cie-bie, ja-ko woń
przy-jem-na, nie-chaj się złą-czy ze świat-ła-mi nie-ba. Niech
ta świe-ca pło-nie, gdy wzej-dzie słoń-ce nie zna-ją-ce za-cho-du:

Je-zus Chry-stus, Twój Syn Zmar-twych-wsta-ły, któ-ry
o-świe-ca ludz-kość swo-im świa-tłem i z To-bą ży-je
i kró-lu-je na wie-ki wie-ków. **W.** A-men, a-men, a-men.

CZEŚĆ DRUGA: LITURGIA SŁOWA

Na tę Wigilię, która jest matką wszystkich wigilii, lekcjonarz podaje dziewięć czytań z Pisma świętego: siedem ze Starego Testamentu i dwa z Nowego (epistoła i Ewangelia).

Jeśli wymagają tego okoliczności, można zmniejszyć liczbę czytań ze Starego Testamentu. Należy zawsze pamiętać o tym, że czytanie słowa Bożego stanowi podstawową część Wigilii Paschalnej. Powinny więc być przynajmniej trzy czytania ze Starego Testamentu, a w przypadku nagłym przynajmniej dwa. Nigdy jednak nie wolno opuścić czytania z 14 rozdziału Księgi Wyjścia (trzecie czytanie).

Po zakończeniu orędzia wielkanocnego wszyscy gaszą świece i siadają. Przed rozpoczęciem czytań kapłan zwraca się do ludu w tych lub podobnych słowach:

Drodzy bracia i siostry, po uroczystym rozpoczęciu wigilii paschalnej w pokoju serca słuchajmy teraz słowa Bożego. Rozważajmy, jak to Bóg w minionych czasach wybawił swój lud i jak w końcu zesłał nam swojego Syna jako Odkupiciela. Chrystus przez swoją śmierć i zmartwychwstanie dał nam nowe życie. Módlmy się, aby Pan Bóg dał nam pełny udział w paschalnym dziele zbawienia.

Następują czytania. Lektor udaje się na ambonę i wykonuje pierwsze czytanie. Potem psalterzysta lub kantor śpiewa psalm, a lud powtarza refren. Następnie wszyscy wstają. Kapłan mówi: Módlmy się, wszyscy przez pewien czas modlą się w ciszy. Potem kapłan odmawia kolektę.

Psalm responsoryjny można zastąpić chwilą świętego milczenia. W takim przypadku nie zachowuje się ciszy po wezwaniu „Módlmy się” przed kolektą.

MODLITWY PO CZYTANIACH

Po pierwszym czytaniu (Stworzenie świata: Rdz 1, 1-2, 2 lub 1,1. 26-31a):

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, Ty jesteś godny podziwu w swoich dziełach, † spraw, niech wszyscy przez Ciebie odkupieni zrozumieją, że wspaniałe było dzieło stworzenia świata, a jeszcze wspanialsze jest dzieło zbawienia, * które się dokonało przez wielkanocną ofiarę Chrystusa. Który żyje i króluje na wieki wieków.

w. Amen.

Albo (O stworzeniu człowieka):

Módlmy się. Boże, Ty w przedziwny sposób stworzyłeś człowieka i w jeszcze cudowniejszy sposób go odkupiłeś, † spraw, abyśmy siłą

ducha opierali się powabom grzechu * i zasłużyli na osiągnięcie wiecznej radości. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po drugim czytaniu (Ofiara Abrahama: Rdz 22, 1-18; lub 1-2. 9-13. 15-18).

Módlmy się. Boże, Ojciec wszystkich wierzących, Ty przez swoją łaskę pomnażasz na całym świecie liczbę przybranych dzieci, † Ty przez paschalny sakrament chrztu spełniasz obietnicę daną Twojemu słudze Abrahamowi i czynisz go ojcem wszystkich narodów, * daj Twojemu ludowi godnie odpowiedzieć na łaskę powołania. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po trzecim czytaniu (Przejście przez Morze Czerwone: Wj 14, 15 - 15, 1).

Módlmy się. Boże, także w obecnych czasach jaśnieją Twoje dawne cuda: † niegdyś swoją mocą wybawiłeś jeden naród od prześladowań faraona i przeprowadziłeś go przez Morze Czerwone, obecnie przez wodę chrztu prowadzisz wszystkie narody do zbawienia, * spraw, aby cała ludzkość weszła do liczby synów Abrahama i dostąpiła godności ludu wybranego. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Albo:

Módlmy się. Boże, Ty w świetle Nowego Testamentu objawiłeś znaczenie cudownych wydarzeń dawnych czasów: † Morze Czerwone jest znakiem źródła chrztu świętego, a naród wyprowadzony z niewoli zapowiedzią tajemnicy ludu chrześcijańskiego; * spraw, aby wszystkie ludy przez wiarę osiągnęły udział w godności narodu wybranego i odrodziły się w Duchu Świętym. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po czwartym czytaniu (Nowa Jerozolima: Iz 54, 5-14).

Módlmy się.

Wszechmogący, wieczny Boże, dla chwały Twojego imienia pomnażaj

potomstwo obiecane praojcom ze względu na ich wiarę, † niech przez łaskę chrztu świętego wzrasta liczba Twoich przybranych dzieci, * aby Kościół widział, że to, czego oczekiwali święci Starego Przymierza, spełnia się w naszych czasach. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W. Amen.

Albo inna modlitwa wybrana z tych, które następują po czytaniach opuszczonych.

Po piątym czytaniu (Zbawienie dostępne dla wszystkich: Iz 55, 1-11).

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, jedyna nadziejo świata, Ty głosem proroków zapowiedziałeś misteria, które spełniają się w naszych czasach, † umocnij łaskawie pragnienia oddanego Ci ludu, * bo tylko z Twojego natchnienia pochodzi wzrost cnót Twoich wiernych. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po szóstym czytaniu (Źródło mądrości: Ba 3, 9-15. 32 - 4, 4).

Módlmy się. Boże, Ty zawsze pomnażasz swój Kościół przez wzywianie nowych ludów do wiary: † spraw łaskawie, aby obmyci wodą chrztu świętego, * doznawali nieustannie Twojej opieki. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po siódmym czytaniu (Nowe serce i nowy duch: Ez 36, 16-17a. 18-28).

Módlmy się. Boże, niezmienna Potęgo i wieczna Światłości, wejrzyj łaskawie na sakrament całego Kościoła i w pokoju prowadź dzieło zbawienia ludzkości według swoich odwiecznych zamiarów, † niech cały świat ujrzy, że podnosisz upadłych, odradzasz słabych i wszystko wraca do pierwotnej nieskazitelności * dzięki Chrystusowi, od którego wszystko pochodzi. Który żyje i króluje na wieki wieków.

w. Amen.

Albo:

Módlmy się. Boże, Ty nas przygotowujesz do obchodu misterium paschalnego słowami Starego i Nowego Testamentu, † daj nam pojąć Twoje miłosierdzie, * aby dary, które przyjmujemy w tym życiu, umocniły w nas nadzieję życia przyszłego. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Po ostatnim czytaniu ze Starego Testamentu oraz po psalmie responsoryjnym i modlitwie, która po nim następuje, zapala się świece ołtarzowe. Następnie kapłan intonuje hymn Chwała na wysokości Bogu, który wszyscy podejmują. W czasie śpiewu biją dzwony.

Chwała na wysokości Bogu * a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. * Chwalimy Cię. * Błogosławimy Cię. * Wielbimy Cię. * Wysławiamy Cię. * Dzięki Ci składamy, * bo wielka jest chwała Twoja. * Panie Boże, Królu nieba, * Boże, Ojczy wszechmogący. * Panie, Synu Jednorodzony, * Jezu Chryste. * Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. * Który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami. * Który gładzisz grzechy świata, * przyjm błaganie nasze. * Który siedzisz po prawicy Ojca, * zmiłuj się nad nami. * Albowiem tylko Tyś jest święty * Tylko Tyś jest Panem. * Tylko Tyś Najwyższy, Jezu Chryste. * Z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca. * Amen.

Po skończeniu hymnu kapłan odmawia kolektę, jak zwykle. Kapłan ze złożonymi rękami mówi: Módlmy się. Wszyscy razem z kapłanem modlą się przez pewien czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę.

KOLEKTA

Boże, Ty sprawiasz, że ta najświętsza noc jaśnieje blaskiem Zmartwychwstania Pańskiego, † wzbudź w Twoim Kościele ducha dziecięctwa, którego otrzymaliśmy na chrzcie świętym, * abyśmy, odnowieni na duchu i ciele, służyli Tobie z całkowitym oddaniem. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

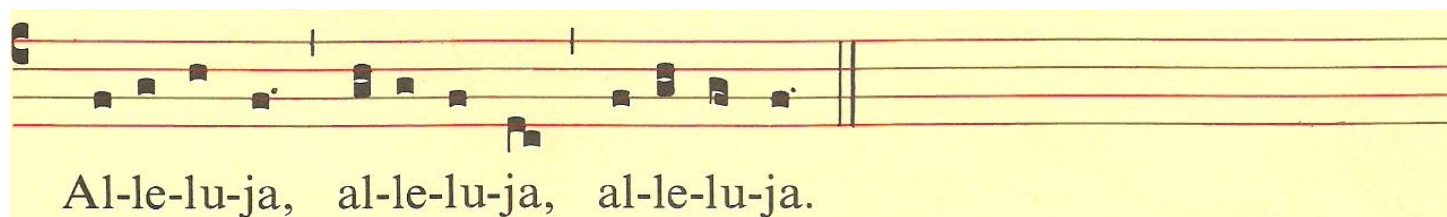
Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

Następnie lektor odczytuje urywek z Listu Apostoła.

Po odczytaniu epistoły wszyscy wstają. Kapłan uroczyście intonuje Alleluja,

które wszyscy powtarzają. Następnie psalmista lub kantor śpiewa psalm, a lud powtarza refren Alleluja. Jeśli to konieczne, sam psalmista intonuje Alleluja.

Na Ewangelię nie przynosi się świeczników, można natomiast używać kadzidła.

Po Ewangelii jest homilia, a po niej rozpoczyna się liturgię chrzcielną.

CZEŚĆ TRZECIA: LITURGIA CHRZCIELNA

Kapłan z posługującymi podchodzi do chrzcielnicy, jeśli ona znajduje się w zasięgu wzroku wiernych. W przeciwnym razie naczynie z wodą stawia się w prezbiterium. Przywołuje się katechumenów, jeśli są. Przed zgromadzony Kościół przyprowadzają ich chrzestni; jeśli chrzci się dzieci, przynoszą je rodzice i chrzestni.

Następnie kapłan przemawia do obecnych tymi lub podobnymi słowami.

Jeśli są dorośli kandydaci do chrztu:

Najmilsi, wspólną modlitwą wspierajmy naszych braci i siostry, którzy z radosną nadzieją zbliżają się do źródła odrodzenia. Prośmy, aby Bóg, Ojciec wszechmogący, obdarzył ich swoim miłosierdziem.

Jeżeli jest chrzest dzieci:

Rodzice i chrzestni wnoszą teraz dzieci, które mają otrzymać sakrament chrztu świętego w tę wielką noc Zmartwychwstania. Prośmy, aby Bóg, Ojciec wszechmogący, obdarzył te dzieci swoim miłosierdziem.

Jeśli błogosławi się wodę chrzcielną, lecz nie ma kandydatów do chrztu:

Najmilsi, z pokorą wzywajmy nad tą wodą łaski Boga, Ojca wszechmogącego, aby ci, którzy przez chrzest narodzą się do nowego życia w Chrystusie, zostali włączeni do grona przybranych dzieci Bożych. Módlmy się także za wszystkich, którzy zostaną ochrzczeni w tę noc Zmartwychwstania na całym świecie.

Teraz dwaj kantorzy śpiewają litanie. Wszyscy stoją (ponieważ rozpoczął się już Okres Wielkanocny), i odpowiadają. Jeśli jest dłuższa procesja do kaplicy chrzcielnej, litanie śpiewa się w czasie procesji. W tym przypadku kandydatów do chrztu przywołuje się przed procesją, następnie odbywa się procesja, na której czele niesie się paschał, a za nim idą katechumeni z chrzestnymi oraz kapłan i posługujący. Wezwanie do modlitwy wypowiada kapłan przed błogosławieństwem

wody.

Do litanii można dodać wezwania niektórych świętych, zwłaszcza Patronów kościoła, miejscowości i tych, którzy mają przyjąć chrzest.

Panie, zmiłuj się nad nami.
Chryste, zmiłuj się nad nami.
Panie, zmiłuj się nad nami.
Święta Maryjo, Matko Boża,
Święty Michale,
Święci Aniołowie Boży,
Święty Janie Chrzczicielu,
Święty Józefie,
Święci Piotrze i Pawle,
Święty Andrzeju,
Święty Janie,
Święta Mario Magdaleno,
Święty Szczepanie,
Święty Ignacy Antiocheński,
Święty Wawrzyńcze,
Święci Wojciechu i Stanisławie,
Święte Perpetuo i Felicyto,
Święta Agnieszko,
Święty Grzegorz, u,
Święty Augustynie,
Święty Atanazy,
Święty Bazyli,
Święty Marcinie,
Święty Benedykcie,
Święci Franciszku i Dominiku,
Święty Franciszku Ksawery,
Święty Janie Mario Vianneyu,
Święta Katarzyno Sieneńska,
Święta Tereso od Jezusa,
Wszyscy Święci i Święte Boże,
Bądź nam miłościw,
Od zła wszelkiego,
Od każdego grzechu,
Od śmierci wiecznej,
Przez Twoje Wcielenie,

Panie, zmiłuj się nad nami.
Chryste, zmiłuj się nad nami.
Panie, zmiłuj się nad nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módl się za nami.
módlcie się za nami.
wybaw nas, Panie.
wybaw nas, Panie.
wybaw nas, Panie.
wybaw nas, Panie.
wybaw nas, Panie.

Przez Twoją śmierć i Zmartwychwstanie, wybaw nas, Panie.
Przez Zesłanie Ducha Świętego, wybaw nas, Panie.
Prosimy Cię, my, grzesznicy, wysłuchaj nas, Panie.

Jeśli są kandydaci do chrztu:

Prosimy Cię, abyś tych wybranych odrodził przez łaskę chrztu świętego,
wysłuchaj nas, Panie.

Jeśli nie ma kandydatów do chrztu:

Prosimy Cię, abyś swoją łaską uświęcił tę wodę, przez którą mają się
odrodzić Twoje dzieci, wysłuchaj nas, Panie.
Prosimy Cię, Jezu, Synu Boga żywego, wysłuchaj nas, Panie.
Chryste, usłysz nas. Chryste, usłysz nas.
Chryste, wysłuchaj nas. Chryste, wysłuchaj nas.

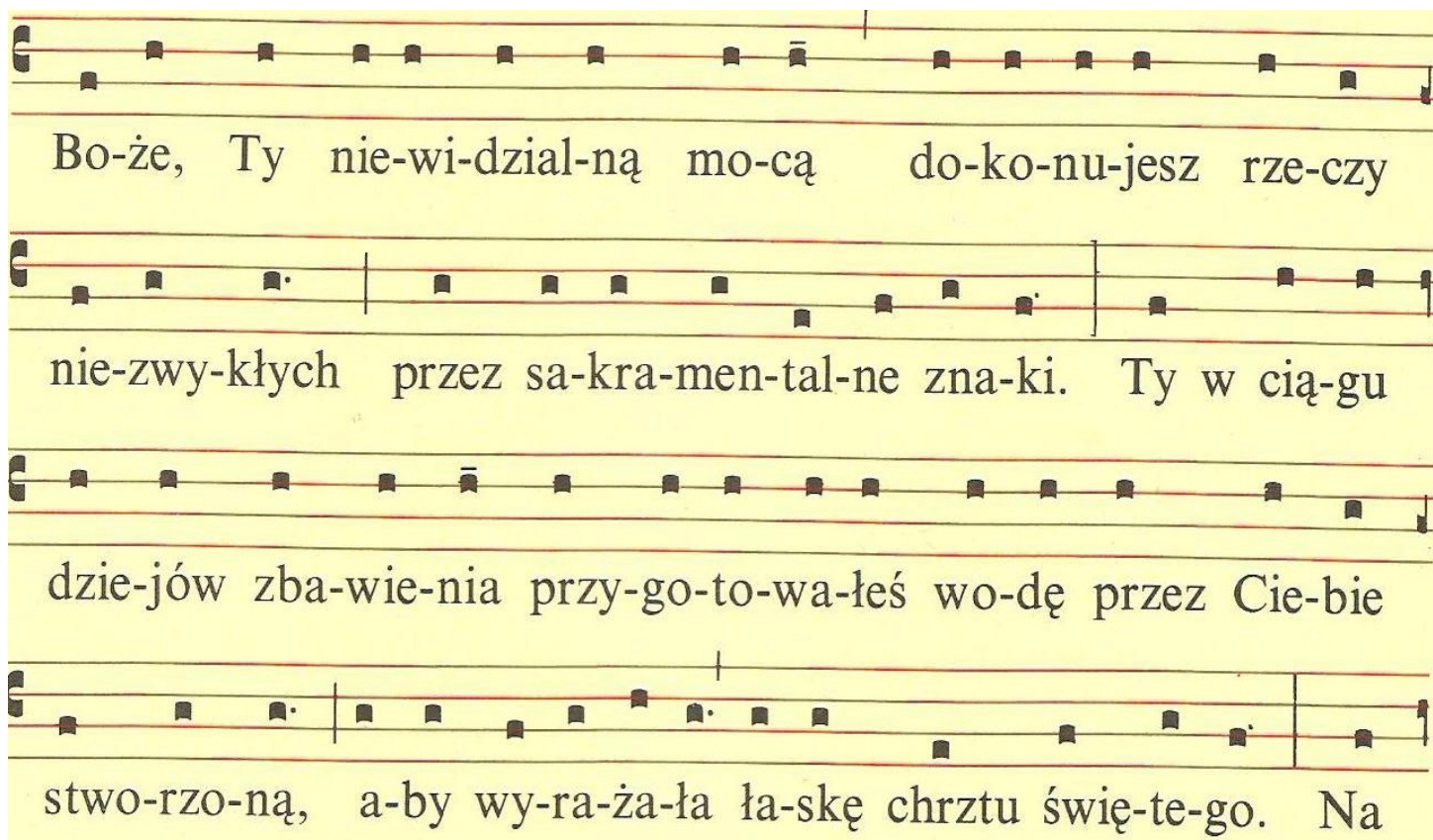
Jeśli są kandydaci do chrztu, kapłan z rękami złożonymi odmawia następującą modlitwę:

Wszechmogący, wieczny Boże, bądź obecny w sakramentach, które są darem Twojej miłości, † Ześlij ducha przybrania na tych, którzy rodzą się z wody chrztu świętego, aby się stali nowym stworzeniem. * Niech to, co pokornie sprawujemy jako Twoi słudzy, będzie w pełni skuteczne dzięki Twojej potędze. Przez Chrystusa, Pana naszego.

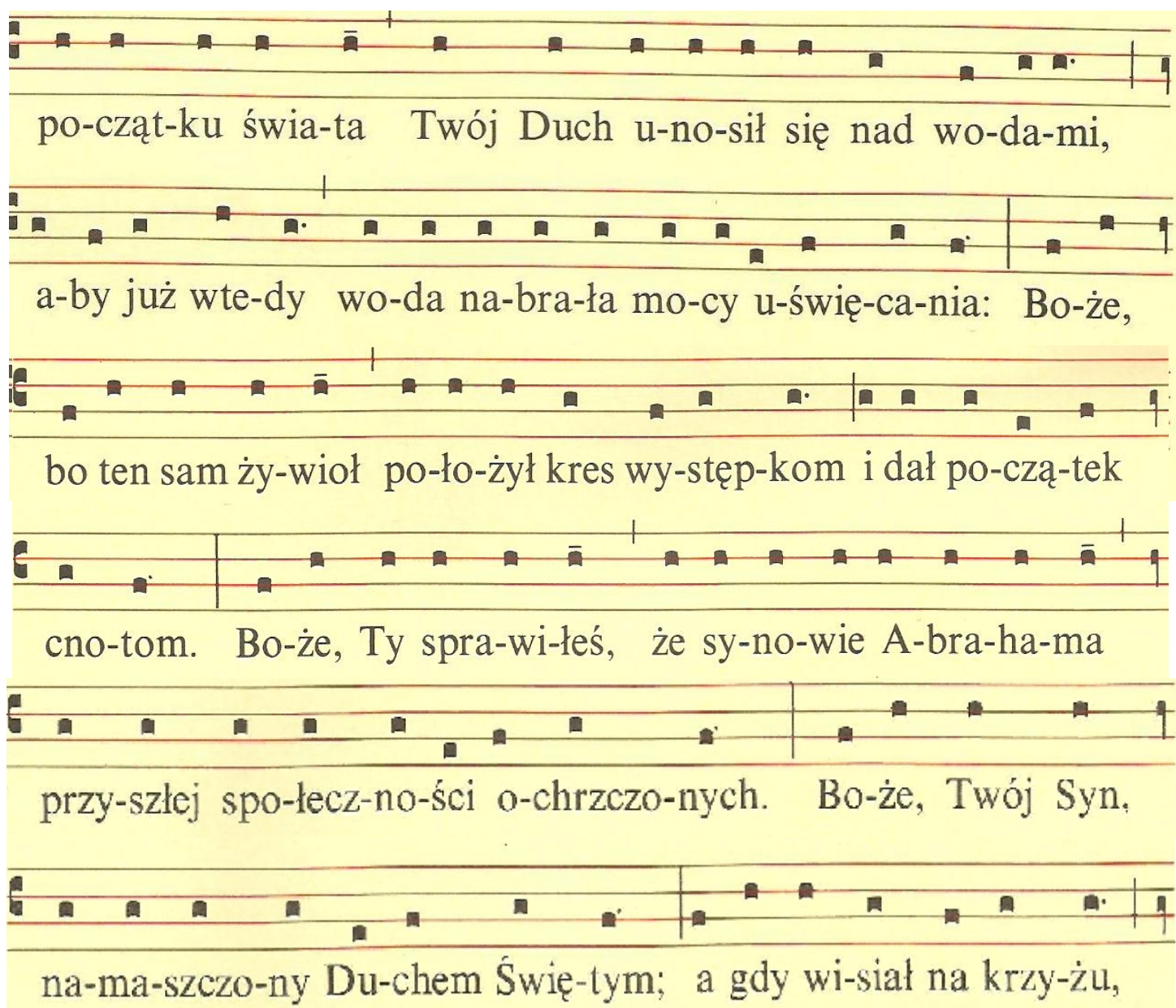
w. Amen.

BŁOGOSŁAWIENSTWO WODY CHRZCIELNEJ

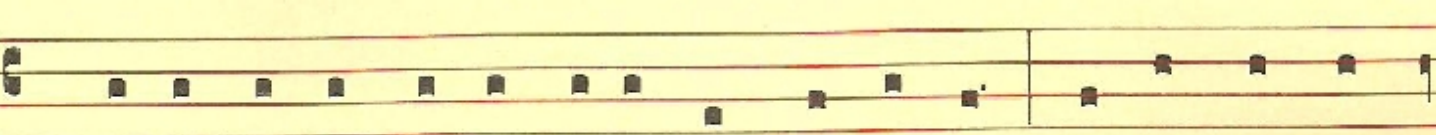
Kapłan błogosławi wodę chrzcielną, wypowiadając ze złożonymi rękami następującą modlitwę:

Bo-że, Ty nie-wi-dzial-ną mo-cą do-ko-nu-jesz rze-czy
nie-zwy-kłych przez sa-kra-men-tal-ne zna-ki. Ty w cią-gu
dzie-jów zba-wie-nia przy-go-to-wa-łeś wo-dę przez Cie-bie
stwo-rzo-ną, a-by wy-ra-za-ła ła-skę chrztu świę-te-go. Na

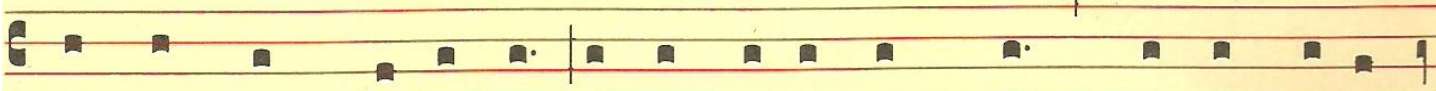
po-cząt-ku świa-ta Twój Duch u-no-sił się nad wo-da-mi,
a-by już wte-dy wo-da na-bra-ła mo-cy u-świę-ca-nia: Bo-że,
bo ten sam ży-wioł po-ło-żył kres wy-stęp-kom i dał po-czą-tek
cno-tom. Bo-że, Ty spra-wi-łeś, że sy-no-wie A-bra-ha-ma
przy-szłej spo-łecz-no-ści o-chrzczo-nych. Bo-że, Twój Syn,
na-ma-szczo-ny Du-chem Świę-tym; a gdy wi-siał na krzy-żu,

z Je-go bo-ku wy-pły-nę-ła krew i wo-da; po swo-im zaś

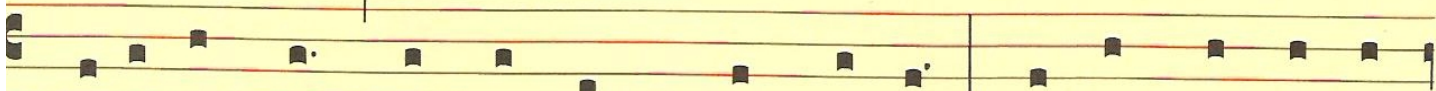
zmar-twych-wsta-niu na-ka-zał ucz-niom: „Idź-cie i na-u-czaj-

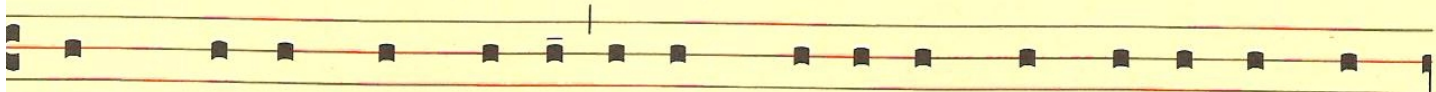
cie wszy-stkie na-ro-dy, u-dzie-la-jąc im chrztu w i-mię Oj-ca

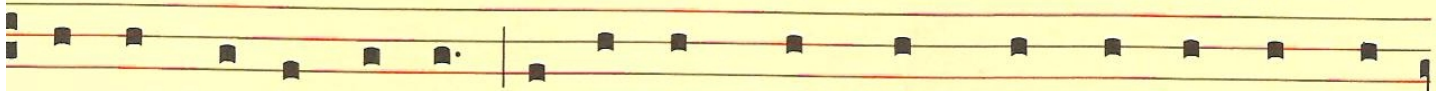
i Sy-na, i Du-cha Świą-te-go”. Wej-rzuj na swój Ko-ściół i racz

mu o-two-rzyć źró-dło chrztu świę-te-go. Nie-chaj ta wo-da

przez Du-cha Świą-te-go o-trzy-ma ła-skę Two-je-go Jed-no-

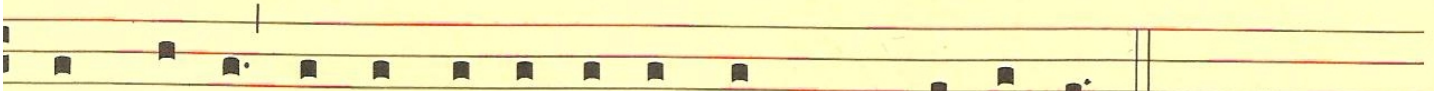
ro-dzo-ne-go Sy-na, a-by czło-wiek stwo-rzo-ny na Two-je

po-do-bień-stwo i przez sa-kra-ment chrztu ob-my-ty

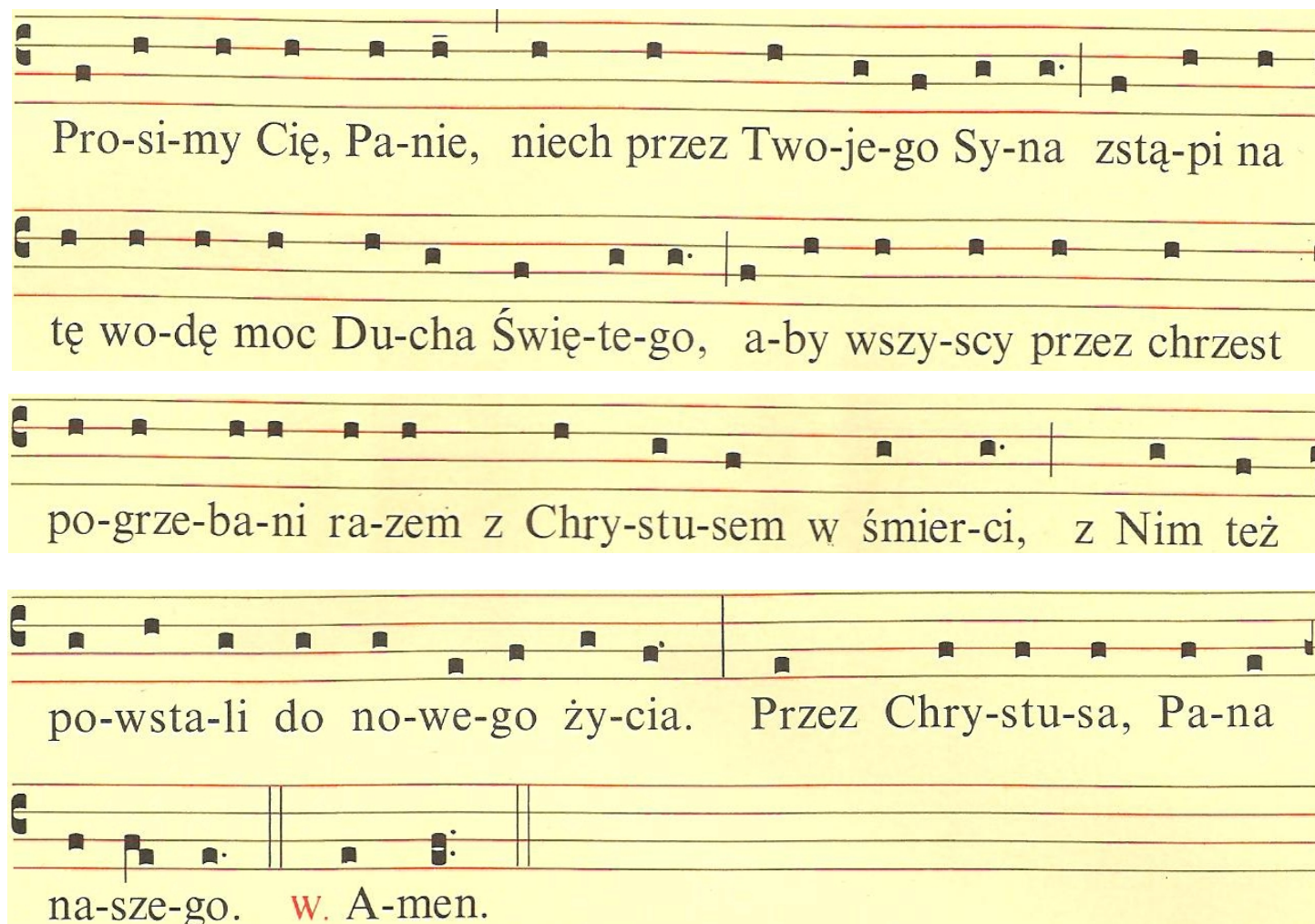

z wszel-kich bru-dów grze-chu, od-ro-dził się z wo-dy i z Du-cha

Świą-te-go do no-we-go ży-cia dziec-ka Bo-że-go.

Wstawiając paschał do wody - raz albo trzy razy - kapłan śpiewa dalej:

Pro-si-my Cię, Pa-nie, niech przez Two-je-go Sy-na zstą-pi na
tę wo-dę moc Du-cha Świą-te-go, a-by wszy-scy przez chrzest
po-grze-ba-ni ra-zem z Chry-stu-sem w śmier-ci, z Nim też
po-wsta-li do no-we-go ży-cia. Przez Chry-stu-sa, Pa-na
na-sze-go. **W. A-men.**

Paschał wyjmuje się z wody. Lud wykonuje akklamację:

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu.

Jak była na początku teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Jako akklamację można też śpiewać doksologię z psalmów nieszpornych.

CHRZEST I BIERZMOWANIE

Poszczególni katechumeni wyrzekają się szatana, odpowiadają na pytania o wiarę i przyjmują chrzest. Po chrzcie dorośli katechumeni przyjmują sakrament bierzmowania, jeśli jest obecny biskup lub kapłan mający prawo bierzmować.

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO WODY DO POKROPIENIA

Jeśli nie ma kandydatów do chrztu, ani nie błogosławi się wody chrzcielnej, kapłan błogosławi wodę do pokropienia w następujący sposób. Najpierw zwraca się do wiernych z wezwaniem:

Drodzy bracia i siostry, pokornie prosimy Boga, aby pobłogosławił wodę, którą będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Niech Bóg nam dopomaga, abyśmy byli wierni Duchowi, którego otrzymaliśmy.

Po krótkiej modlitwie w ciszy, kapłan, z rękami złożonymi, mówi:

Panie, nasz Boże, czuwając w tę świętą noc, wspominamy wspaniałe dzieło stworzenia i jeszcze wspanialsze dzieło naszego odkupienia. Wysłuchaj prośb swojego ludu i pobłogosław tę wodę. Stworzyłeś ją, aby przez nią użyźnić ziemię oraz umacniać i oczyszczać nasze ciała. Woda była również narzędziem Twojego miłosierdzia; przez nią wyprowadziłeś Twój lud z niewoli i ugasiłeś jego pragnienie na pustyni. Prorocy zapowiedzieli wodę jako znak nowego Przymierza, które miałeś zawrzeć z ludźmi. Wreszcie przez wodę, którą Chrystus uświęcił w Jordanie, odnowiłeś w odradzającej kąpieli naszą upadłą naturę. Niech ta woda przypomina nam przyjęty chrzest, abyśmy się radowali z naszymi braćmi i siostrami ochrzczoneymi w czasie uroczystości wielkanocnych. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

ODNOWIENIE PRYZRZECZEŃ CHRZTU

Gdy zakończy się obrzęd chrztu (i bierzmowania) lub jeśli chrztu nie było, po błogosławieństwie wody, wszyscy stojąc i trzymając w rękach zapalone świece, odnawiają przyrzeczenia chrztu.

Kapłan przemawia do wiernych tymi lub podobnymi słowami:

Drodzy bracia i siostry, przez misterium paschalne zostaliśmy w sakramencie chrztu pogrzebani wspólnie z Chrystusem w Jego śmierci, aby razem z Nim wkroczyć w nowe życie. Po ukończeniu czterdziestodniowego postu, odnowmy przyrzeczenia chrztu świętego, w których niegdyś wyrzekliśmy się złego ducha i jego spraw, a przyrzekliśmy służyć Bogu w świętym Kościele katolickim. A zatem

pytam każdego z was:

Czy wyrzekasz się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych?

W. Wyrzekam się.

K. Czy wyrzekasz się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby ciebie grzech nie opanował?

W. Wyrzekam się.

K. Czy wyrzekasz się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu?

W. Wyrzekam się.

K. Czy wierzysz w Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

W. Wierzę.

K. Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego Jedyne, a naszego Pana, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

W. Wierzę.

K. Czy wierzysz w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

W. Wierzę.

Kapłan kończy: Bóg wszechmogący, Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który nas odrodził z wody i Ducha Świętego, i który udzielił nam odpuszczenia grzechów, niech nas strzeże swoją łaską w naszym Panu Jezusie Chrystusie, na życie wieczne.

W. Amen.

Kapłan kropi lud wodą święconą. W tym czasie wszyscy śpiewają pieśń związaną treściowo z sakramentem chrztu.

Jednocześnie nowo ochrzczonych wprowadza się na miejsca dla nich przeznaczone między wiernymi. Jeśli błogosławieństwo wody chrzcielnej nie odbywa się w kaplicy chrzcielnej, ministranci odnoszą naczynie z wodą poświęconą do chrzcielnicy.

Jeśli nie było błogosławieństwa wody chrzcielnej, wodę święconą odnosi się na

odpowiednie miejsce.

Po pokropieniu wiernych kapłan wraca na miejsce przewodniczenia. Opuszcza się wyznanie wiary i odmawia się modlitwę powszechną, w której nowo ochrzczeni uczestniczą po raz pierwszy.

CZEŚĆ CZWARTA: LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Rozpoczyna się śpiew na przygotowanie darów. W tym czasie ministranci umieszczają na ołtarzu korporał, puryfikaterz, kielich i mszał. Wypada, aby wierni zaznaczyli swój udział w ofierze, przynosząc albo chleb i wino potrzebne do sprawowania Eucharystii, albo inne dary na potrzeby kościoła i ubogich. Ofiary wiernych może przyjmować kapłan przy pomocy ministrantów. Składa się je w odpowiednim miejscu. Natomiast chleb i wino przeznaczone do sprawowania Eucharystii zanoszą się na ołtarz. Przyjmuje się także pieniądze lub inne dary na rzecz ubogich lub na potrzeby kościoła, przyniesione przez wiernych lub zebrane w kościele, dlatego dary te składa się w odpowiednim miejscu w prezbiterium, lecz poza ołtarzem. Kapłan stojąc przy ołtarzu bierze patenę z chlebem, unosi ją nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, * który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; * Tobie go przynosimy, * aby stał się dla nas chlebem życia.

Następnie składa patenę z chlebem na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; wtedy wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Diakon lub kapłan wlewa wino i nieco wody do kielicha, mówiąc:

Przez to misterium wody i wina * daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, * który przyjął nasze człowieczeństwo.

Potem kapłan bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy wino, * który jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; * Tobie je przynosimy, * aby stało się dla nas

napojem duchowym.

Następnie stawia kielich na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; na końcu wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Potem kapłan pochylony mówi cicho:

Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą * w duchu pokory i z sercem skruszonym; * niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona * przed Tobą, Panie Boże, * aby się Tobie podobała.

Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, kapłan okadza dary i ołtarz, po czym diakon lub ministrant może okadzić kapłana i lud. Kapłan stojąc z boku ołtarza myje ręce mówiąc cicho:

Obmyj mnie, Panie, z mojej winy * i oczyść mnie z grzechu mojego.

Następnie stojąc przed środkiem ołtarza kapłan zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

Wszyscy odpowiadają:

Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Koncelebransi modlą się przez chwilę w ciszy. Następnie kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami.

MODLITWA NAD DARAMI

Panie, nasz Boże, przyjmij modlitwy i dary Twojego ludu † i spraw, aby Ofiara, która wzięła początek w misterium paschalnym, * stała się dla nas lekarstwem na wieczność. Przez Chrystusa, Pana

naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

PREFACJA

1 prefacja wielkanocna, nr 20.

Misterium paschalne

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim

K. W górę serca

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu

W. Godne to i sprawiedliwe

K. Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, * słuszne i zbawienne, * abyśmy Ciebie, Panie, zawsze sławili, * a zwłaszcza tej nocy, * uroczyściej głosili Twoją chwałę, * gdy Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha.

On bowiem jest prawdziwym Barankiem, * który zglądził grzechy świata. * On przez swoją śmierć zniweczył śmierć naszą * i zmartchwywstając przywrócił nam życie. Dlatego pełnią łask paschalnych * radują się wszystkie ludy na całej ziemi. * Również chóry Aniołów i zastępy Świętych * śpiewają hymn ku Twojej chwale, * nieustannie wołając:

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

TRZECIA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi:

GC Zaprawdę, święty jesteś, Boże, * i słusznie Cię sławi wszelkie stworzenie, * bo przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana, * mocą Ducha Świętego ożywasz i uświęcasz wszystko * oraz nieustannie gromadzisz lud swój, * aby na całej ziemi * składał Tobie ofiarę czystą.

WSPOMNIENIE TAJEMNICY DNIA

Dlatego stajemy przed Tobą * i zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy świętą noc * Zmartwychwstania naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce i trzymając je nad wyciągnięte nad darami, mówi:

WK Pokornie błagamy Cię, Boże, * uświęć mocą Twojego Ducha te dary, * które przynieśliśmy Tobie,

składa ręce i robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

aby się stały Ciałem i Krwią * Twojego Syna, naszego Pana, Jezusa Chrystusa,

Składa ręce

który nam nakazał spełniać to misterium.

W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie.

On bowiem tej nocy, której był wydany,

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb i dzięki Tobie składając, błogosławił, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc :

lekko się pochyla.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy:
To jest bowiem Ciało moje,
które za was będzie wydane.

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię, składa ją na patenie i przyklęka.

Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

Bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął kielich * i dzięki Tobie składając, błogosławił * i podał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyla

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:
To jest bowiem kielich Krwi mojej
nowego i wiecznego przymierza,
która za was i za wielu będzie wylana
na odpuszczenie grzechów.
To czyńcie na moją pamiątkę.

Ukazuje ludowi kielich, stawia go na korporale i przyklęka.

Następnie rozpoczyna jedną z aklamacji:

AKLAMACJA PIERWSZA

K. Oto wielka tajemnica wiary.

W. Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje
zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA DRUGA

K. Wielka jest tajemnica naszej wiary.

W. Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy
śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA TRZECIA

K. Uwielbiamy tajemnicę wiary.

W. Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwych-wstanie Twoje, *
Ty jesteś Zbawicielem świata.

AKLAMACJA CZWARTA

K. Tajemnica wiary.

W. Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci.

Następnie z rozłożonymi rękami kapłan mówi:

1K Wspominając, Boże, * zbawczą mękę Twojego Syna, * jak również cudowne Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, * oraz czekając na powtórne Jego przyjscie, * składamy Ci wśród dziękczynnych modłów * tę żywą i świętą Ofiarę. Wejrzyj, prosimy, na dar Twojego Kościoła * i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą. * Spraw, abyśmy posileni Ciałem i Krwią Twojego Syna * i napełnieni Duchem Świętym, * stali się jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie.

2K Niech On nas uczyni wiecznym darem dla Ciebie, * abyśmy otrzymali dziedzictwo z Twoimi wybranymi, * przede wszystkim z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, * ze świętymi Apostołami i Męczennikami, * (ze świętym **N.**) i wszystkimi Świętymi, * którzy nieustannie orędują za nami u Ciebie.

3K Prosimy Cię, Boże, * aby ta Ofiara naszego pojednania z Tobą * sprowadziła na cały świat pokój i zbawienie. * Utwierdź w wierze i miłości Twój Kościół * pielgrzymujący na ziemi; * a więc Twojego sługę, naszego Papieża **N.**, * naszego Biskupa **N.**, wszystkich biskupów świata, duchowieństwo * i cały lud odkupiony.

Pamiętaj, Boże, o tych, * których odrodziłeś z wody i Ducha Świętego, * udzielając im odpuszczenia wszystkich grzechów.

Wysłuchaj łaskawie modlitwy zgromadzonych tutaj wiernych, *
którzy z Twojej łaski stoją przed Tobą. * W miłosierdziu swoim,
o dobry Ojczy, * zjednocz ze sobą wszystkie swoje dzieci *
rozproszone po całym świecie. * Przyjmij do swojego Królestwa
naszych zmarłych braci i siostry * oraz wszystkich, którzy w Twojej
łasce odeszli z tego świata. * Ufamy, że razem z nimi będziemy się
tam wiecznie radować Twoją chwałą,

Składa ręce

przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, * przez którego obdarzasz
świat wszelkimi dobrami.

Kapłan bierze patenę z hostią i kielich i, podnosząc je, mówi:

Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy
wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć
i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Gdy lud odpowie: Amen, kapłan stawia patenę i kielich na ołtarzu.

OBRZĘDY KOMUNII ŚWIĘTEJ

Kapłan ze złożonymi rękami mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

INNE WPROWADZENIA DO WYBORU:

W OKRESIE WIELKANOCNYM:

Nazywamy się dziećmi Bożymi i nimi jesteśmy, dlatego ośmielamy się mówić:

Kapłan rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

Ojciec nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami kapłan mówi dalej:

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi głośno:

Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję.

Wstęp modlitwy można dostosować do okresu liturgicznego:

W OKRESIE WIELKANOCNYM:

Panie Jezu Chryste, * w dniu zmartwychwstania pozdrowiłeś uczniów słowami: * Pokój wam!

Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

Lud odpowiada:

I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, diakon lub kapłan mówi:

Przekażcie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość; kapłan przekazuje znak pokoju diakonowi lub ministrantowi.

Następnie bierze hostię, łamie ją nad pateną i cząstkę wpuszcza do kielicha, mówiąc cicho:

Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, * które łączymy i będziemy przyjmować, * niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

W tym czasie śpiewa się lub mówi:

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,

obdarz nas pokojem.

Jeżeli łamanie chleba trwa dłużej, można ten śpiew wielokrotnie powtórzyć. Przy ostatnim powtórzeniu mówi się: Obdarz nas pokojem.

Następnie kapłan ze złożonymi rękami mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, Synu Boga Żywego, * Ty z woli Ojca, * za współdziałaniem Ducha Świętego, * przez swoją śmierć dałeś życie światu, * wybaw mnie przez najświętsze Ciało i Krew Twoją * od wszystkich nieprawości moich i od wszelkiego zła; * spraw także, * abym zawsze zachowywał Twoje przykazania * i nie dozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie.

Albo:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Kapłan przyklęka, bierze hostię i trzymając ją nieco nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza mówi cicho:

Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czią przyjmuje Ciało Chrystusa. Następnie bierze kielich i mówi cicho:

Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czią przyjmuje Krew Chrystusa.

Następnie kapłan bierze patenę lub puszkę, podchodzi do przystępujących do Komunii i każdemu ukazuje hostię, mówiąc:

Ciało Chrystusa.

Przystępujący do Komunii odpowiada:

Amen.

W ten sam sposób postępuje diakon, jeżeli rozdaje Komunię świętą. Gdy kapłan przyjmuje Ciało Pańskie, rozpoczyna się śpiew na Komunię. Jeżeli się nie śpiewa podczas Komunii, wierni albo lektor recytują antyfonę podaną w mszale. Jeżeli tego nie czynią, antyfonę odczytuje kapłan po przyjęciu Komunii, a przed rozdzielaniem jej wiernym. Może to zrobić także po udzieleniu Komunii wiernym.

ANTYFONA NA KOMUNIE

Por. 1 Kor 5, 7-8

Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha, * obchodźmy nasze święto w szczerej radości. * Alleluja.

Po ukończeniu rozdawania Komunii kapłan, diakon lub akolita oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Podczas oczyszczania pateny i kielicha mówi on cicho:

Panie, daj nam czystym sercem przyjąć to, * co spożyliśmy ustami, * i dar otrzymany w doczesności * niech się stanie dla nas * lekarstwem na życie wieczne.

Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanosi na stół. Jeżeli naczyń jest wiele, można je zstawić na korporale na ołtarzu lub na stole i dokonać puryfikacji po Mszy. Potem kapłan może wrócić na miejsce przewodniczenia. Zależnie od okoliczności można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać psalm lub pieśń pochwalną.

Następnie kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia albo przy ołtarzu, mówi:

Módlmy się.

Jeżeli poprzednio nie było milczenia, wszyscy razem z kapłanem modlą się przez jakiś czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę po Komunii.

MODLITWA PO KOMUNII

Wszechmogący Boże, tchnij w nas Ducha Twojej miłości † i w swojej dobroci zjednocz wszystkich, * których posiliłeś wielkanocnym sakramentem. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

Uroczyste błogosławieństwo na Wigilię Wielkanocną i w dniu Wielkanocy:

K. Niech w uroczystość wielkanocną błogosławi was Bóg wszechmogący * i zachowa was od wszelkiego grzechu.

W. Amen.

K. Bóg, który przez zmartwychwstanie swojego Syna odrodził was do życia wiecznego, * niech da wam udział w Jego chwale.

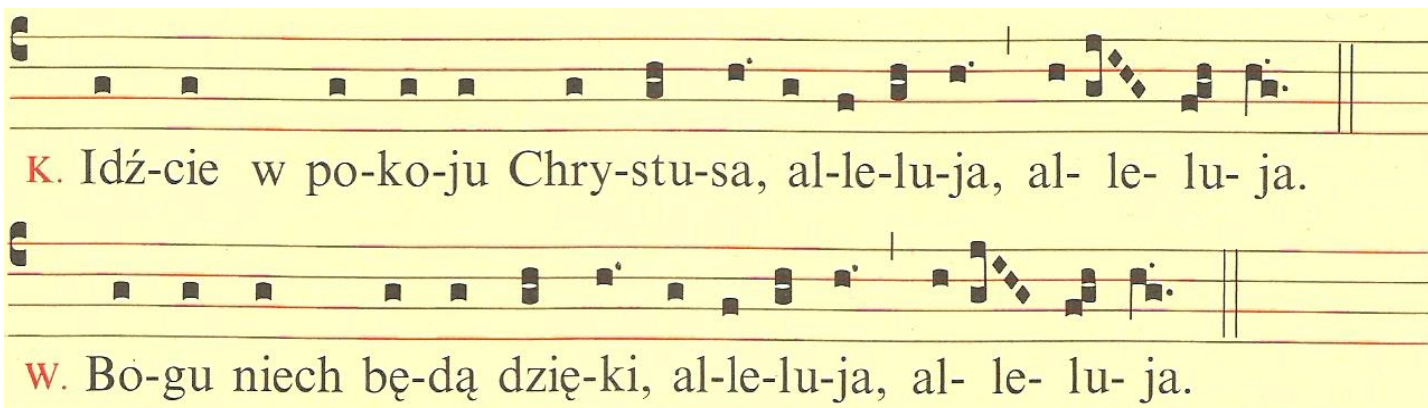
W. Amen.

K. Nasz Zbawiciel przez dni swojej męki doprowadził nas do wielkanocnej radości, * niech sprawi abyście obchodzili nieprzemijające święta w radości wiecznej.

W. Amen.

K. Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, * Ojciec i Syn, ✝ i Duch Święty.

W. Amen.

K. Idź-cie w po-ko-ju Chry-stu-sa, al-le-lu-ja, al- le- lu- ja.

V. Bó-gu niech bę-dą dzie-ki, al-le-lu-ja, al- le- lu- ja.

Obrzędy zakończenia opuszcza się, jeżeli następuje procesja.

PROCESJA REZUREKCYJNA

Procesja rezurekcyjna jest uroczystym ogłoszeniem zmartwychwstania Chrystusa i wezwaniem całego stworzenia do udziału w triumfie Zmartwychwstałego.

Zależnie od tradycji i warunków miejscowych procesję rezurekcyjną można odprawić po Wigilii Paschalnej albo rano przed pierwszą Mszą św. Kapłani, którzy koncelebrują Mszę św., są ubrani w ornaty. Inni mogą włożyć białe kapy. Diakoni mogą włożyć białe dalmatyki.

PROCESJA REZUREKCYJNA PO WIGILII PASCHALNEJ

Jeżeli procesję odprawia się po Wigilii Paschalnej, na końcu Mszy opuszcza się pozdrowienie, błogosławieństwo i formułę pożegnania wiernych. Bezpośrednio po modlitwie po Komunii, duchowieństwo i ministranci udają się do Grobu Pańskiego. Diakon lub kapłan wystawia Najświętszy Sakrament, po czym celebrans okadza Go.

Wykonuje się uroczysty śpiew na cześć Chrystusa Zmartwychwstałego. Kapłan poucza wiernych o znaczeniu procesji tymi lub podobnymi słowami:

W czasie Wigilii Wielkanocnej usłyszeliśmy wezwanie: „Weselcie się, zastępy Aniołów w niebie! Weselcie się, słudzy Boga! Niech zabrzmia dzwony głoszące zbawienie, gdy tak wielki Król odnosi zwycięstwo! Raduj się, ziemio, opromieniona tak niezmiernym blaskiem, bo jesteś wolna od mroku, co świat okrywa! Niech ta świątynia zabrzmie potężnym śpiewem całego ludu!” Posłuszni temu wezwaniu pójdziemy w uroczystej procesji za Chrystusem Zmartwychwstałym, aby wyznać naszą wiarę w Jego zwycięstwo nad śmiercią i szatanem. Zmartwychwstałemu Chrystusowi, obecnemu wśród nas

w Najświętszym Sakramencie, będziemy dziękować za to, że otworzył wierzącym Królestwo niebios.

Kapłan otrzymuje welon naramienny, bierze monstrancję i wyrusza procesja ze śpiewem: Wesoly nam dzień lub Chrystus zmartwychwstań jest.

Na początku procesji niesie się krzyż procesyjny, przyozdobiony czerwoną stulą, oraz figurę Zmartwychwstałego. Jeśli to możliwe, procesja wychodzi na zewnątrz i okrąża kościół raz lub trzy razy.

Po powrocie procesji do głównego ołtarza, krzyż i figurę ustawia się obok ołtarza. Kapłan intonuje hymn Ciebie, Boga, wysławiamy.

Ciebie Boga wysławiamy,
Tobie Panu wieczna chwała,
Ciebie Ojca, niebios bramy,
Ciebie wielbi ziemia cała.

Tobie wszyscy Aniołowie,
Tobie Moce i Niebiosy,
Cheruby, Serafinowie,
ślą wieczystej pieśni głosy.
Święty, Święty, nad Świętymi,
Bóg Zastępów, Król łaskawy,
Pełne niebo z kręgiem ziemi,
Majestatu Twojej sławy.

Apostołów Tobie rzesza,
chór Proroków pełen chwały,
Tobie hołdy nieść pośpiesza
Męczenników orszak biały.
Ciebie poprzez okrąg ziemi,
z głębi serca ile zdoła,
Głosy ludów zgodzonymi,

wielbi święta pieśń Kościoła.

Niezmierzonej Ojca chwały,
Syna Słowo wiekuiste,
Z Duchem wszechświat wielbi cały,
Królem chwały Tyś, o Chryste.

Tyś Rodzica Syn z wiek wieka,
by świat zbawić swoim zgonem,
Przyoblókłszy się w człowieka,
nie wzgardziłeś Panny łonem.

Tyś pokruszył śmierci wrota;
stał jej ościem w męki dobie
I rajskiego kraj żywota,
otworzyłeś wiernym sobie.

Po prawicy siedzisz Boga,
w chwale Ojca, Syn Jedyny,
Lecz gdy zagrzmi trąba sroga,
przyjdiesz sędzić ludzkie czyny.

Prosim, sładzy łask niegodni,
wspomóż, obmyj grzech co plami,
Gdyś odkupił nas od zbrodni
Drogiej swojej Krwi strugami.

Ze Świętymi w blaskach mocy,
wiecznej chwały zlej nam zdroje:
Zbaw o Panie, lud sierocy,
Błogosław dziedzictwo swoje.

Rządź je, broń po wszystkie lata,
prowadź w niebios błogie bramy,
My w dzień każdy, Władco świata,

Imię Twoje wysławiamy.
Po wiek wieków nie ustanie,
Pieśń, co sławi Twoje czyny,
O, w dniu onym racz nas Panie
od wszelkiej ustrzec winy.

Zjaw swą litość w życiu całym
tym, co zebrzą Twej opieki:
w Tobie Panie zaufałem,
nie zawstydzę się na wieki.

Po ukończeniu hymnu śpiewa się:

K. Niebo i ziemia się cieszą. Alleluja.

w. Ze zmartwychwstania Twojego, Chryste. Alleluja.

Następnie kapłan odmawia modlitwę:

Módlmy się. Boże, Ty przez wielkanocną ofiarę Chrystusa dałeś
swojemu ludowi zbawienie, † udzielaj mu obficie Twoich darów, * aby
osiągnął pełną wolność i posiadał radość życia wiecznego, której
pozwalasz mu kosztować na ziemi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Kapłan błogosławi wiernych Najświętszym Sakramentem i chowa Go do
tabernakulum. Na zakończenie śpiewa się wielkanocną antyfonę do Najśw. Maryi
Panny.

PROCESJA REZUREKCYJNA RANO

Jeżeli procesja rezurekcyjna odbywa się rano, po Wigilii Paschalnej można
wystawić Najświętszy Sakrament na całą noc albo na kilka godzin wieczornych
i porannych przed procesją. Po Wigilii Paschalnej Najświętszy Sakrament wystawia
się w monstrancji nie okrytej welonem.

W czasie adoracji nie należy już śpiewać pieśni ku czci Męki Pańskiej. Można
adorować w ciszy albo śpiewać pieśni wielkanocne i eucharystyczne. Można
również odmawiać chwalebny część różańca.

O oznaczonej godzinie kapłan, duchowieństwo i ministranci udają się do Grobu
Pańskiego. W tym czasie chór lub wierni mogą śpiewać antyfonę na wejście:

Chrystus prawdziwie zmartwychwstał. Alleluja. * Jemu chwała

i panowanie przez wszystkie wieki. Alleluja.

Można wykonać inny uroczysty śpiew na cześć Chrystusa Zmartwychwstałego.

Po przybyciu do Grobu Pańskiego, kapłan przez krótką chwilę adoruje Najświętszy Sakrament a następnie okadza Go. Kapłan poucza wiernych o znaczeniu procesji.

Kapłan otrzymuje welon naramienny, bierze monstrancję i wyrusza procesja ze śpiewem **Wesoły nam dzień lub Chrystus zmartwychwstał jest.**

Na początku procesji niesie się krzyż procesyjny ozdobiony czerwoną stułą oraz figurę Zmartwychwstałego. Jeżeli to możliwe, procesja wychodzi na zewnątrz kościoła i okrąża go raz lub trzy razy.

Gdy procesja wróci do głównego ołtarza, krzyż procesyjny i figurę Zmartwychwstałego ustawia się obok ołtarza. Kapłan stawia monstrancję na ołtarzu i klęka na stopniach. Gdy wierni wejdą do kościoła, śpiewa się **Przez Twoje święte zmartwychwstanie, a jeżeli ta pieśń nie jest znana: Przed tak wielkim Sakramentem. W tym czasie celebrans okadza Najświętszy Sakrament. Następnie śpiewa się:**

K. Niebo i ziemia się cieszą. Alleluja.

w. Ze zmartwychwstania Twojego, Chryste. Alleluja.

Następnie kapłan odmawia modlitwę:

Módlmy się. Boże, Ty przez wielkanocną ofiarę Chrystusa dałeś swojemu ludowi zbawienie, † udzielaj mu obficie Twoich darów, * aby osiągnął pełną wolność i posiadał radość życia wiecznego, której pozwalasz mu kosztować na ziemi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

w. Amen.

Kapłan błogosławi wiernych Najświętszym Sakramentem, a następnie chowa Go do tabernakulum.

W Mszy św. odprawianej bezpośrednio po procesji rezurekcyjnej opuszcza się śpiew na wejście, akt pokuty i „Panie, zmiłuj się nad nami”. Kapłan udaje się na miejsce przewodniczenia i wprowadza wiernych do Mszy tymi lub podobnymi słowami:

W drugiej Mszy Niedzieli Zmartwychwstania dziękujemy Bogu za nowe życie, którego źródłem jest zmartwychwstanie Chrystusa, naszego Zbawiciela. Razem z całym Kościołem śpiewajmy hymn uwielbienia.

Śpiewa się hymn: Chwała na wysokości Bogu. **W czasie hymnu mogą bić dzwony.**

Chwała na wysokości Bogu * a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. *
Chwalimy Cię. * Błogosławimy Cię. * Wielbimy Cię. * Wysławiamy
Cię. * Dzięki Ci składamy, * bo wielka jest chwała Twoja. * Panie Boże,
Królu nieba, * Boże, Ojczy wszechmogący. * Panie, Synu Jednorodzony,
* Jezu Chryste. * Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. * Który
gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami. * Który gładzisz grzechy
świata, * przyjm błaganie nasze. * Który siedzisz po prawicy Ojca, *
zmiłuj się nad nami. * Albowiem tylko Tyś jest święty * Tylko Tyś jest
Panem. * Tylko Tyś Najwyższy, Jezu Chryste. * Z Duchem Świętym w
chwale Boga Ojca. * Amen.

Po skończeniu hymnu kapłan ze złożonymi rękami mówi: Módlmy się. **Wszyscy
razem z kapłanem modlą się przez pewien czas w milczeniu. Potem kapłan
z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę.**

KOLEKTA

Boże, Ty w dniu dzisiejszym przez Twojego Syna pokonałeś śmierć
i otworzyłeś nam bramy życia wiecznego, † spraw, abyśmy obchodząc
uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego, zostali odnowieni przez
Ducha Świętego * i mogli zmartwychwstać do nowego życia w
światłości. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który
z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez
wszystkie wieki wieków.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

LITURGIA SŁOWA

**Lektor udaje się na ambonkę i odczytuje pierwsze czytanie, którego wszyscy
słuchają siedząc. Aby zaznaczyć koniec czytania, lektor dodaje:**

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Psalmista, czyli kantor śpiewa lub recytuje psalm, a wszyscy powtarzają refren. Następnie, jeżeli jest drugie czytanie, lektor je odczytuje z ambony, jak poprzednio.

Lektor zaznacza koniec czytania słowami:

Oto słowo Boże.

Wszyscy odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.

Następuje Alleluja lub inny śpiew przed Ewangelią. Szczegółowe przepisy o śpiewach między czytaniem podano w Ogólnym wprowadzeniu, nr 37-39. W tym czasie kapłan stojąc nakłada kadzidło, jeżeli się go używa, po czym diakon, który ma głosić Ewangelię, pochylony przed kapłanem prosi o błogosławieństwo mówiąc półgłosem:

Pobłogosław mnie, ojcze.

Kapłan półgłosem mówi:

Niech Pan będzie w sercu twoim i na twoich ustach, abyś godnie głosił Jego Ewangelię, w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Diakon odpowiada:

Amen.

Jeżeli nie ma diakona, kapłan pochylony przed ołtarzem mówi cicho:

Wszechmogący Boże, oczyść serce i usta moje, abym godnie głosił Twoją świętą Ewangelię.

Potem diakon lub kapłan udaje się na ambonę. Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, towarzyszą mu ministranci z kadzidłem i ze świecami. Na ambonie diakon lub kapłan mówi:

Pan z wami.

Wszyscy odpowiadają:

I z duchem twoim.

Diakon lub kapłan:

Początek albo Słowa Ewangelii według świętego **N**.

Równocześnie czyni znak krzyża na księdze oraz na czole, ustach i piersi.

Wszyscy odpowiadają:

Chwała Tobie, Panie.

Jeżeli używa się kadzidła, diakon lub kapłan najpierw okadza księgę, a następnie głosi Ewangelię.

Po Ewangelii diakon lub kapłan mówi:

Oto słowo Pańskie.

Wszyscy odpowiadają:

Chwała Tobie, Chryste.

Po czym czytający całuje księgę mówiąc cicho:

Niech słowa Ewangelii zgładzą nasze grzechy.

Następuje homilia. Należy ją głosić we wszystkie niedziele i święta nakazane; w inne dni jest zalecona.

Jeżeli jest to przepisane, po homilii składa się wyznanie wiary:

Wierzę w jednego Boga, * Ojca Wszechmogącego, * Stworzyciela nieba i ziemi, * wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. * I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, * Syna Bożego Jednorodzonego, * który z Ojca jest zrodzony * przed wszystkimi wiekami. * Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, * Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. * Zrodzony a nie stworzony, * współistotny Ojcu, * a przez Niego wszystko się stało. * On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba.

W czasie następujących słów, aż do stał się człowiekiem, wszyscy się pochylają.

I za sprawą Ducha Świętego * przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem. * Ukrzyżowany również za nas, * pod Poncjuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany. * I zmartwychwstał dnia trzeciego, * jak oznajmia Pismo. * I wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. * I powtórnie przyjdzie w chwale * sądzić żywych i umarłych, * a Królestwu Jego nie będzie końca. * Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, * który od Ojca i Syna pochodzi. * Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; * który mówił przez Proroków. * Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. * Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. * I oczekuję wskrzeszenia umarłych. * I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.

Następuje modlitwa powszechna, którą kapłan kieruje z miejsca przewodniczenia lub z ambony.

W modlitwie powszechnej, czyli modlitwie wiernych, lud spełniając swoje wspólne kapłaństwo modli się za wszystkich ludzi. Wypada tę modlitwę odmawiać w każdej Mszy z udziałem ludu, by w ten sposób zanoszono prośby za Kościół święty, za tych, którzy nami rządzą, za tych, którzy znajdują się w trudnych sytuacjach

życiowych, za wszystkich ludzi i o zbawienie całego świata.

Zwykle należy zachować następującą kolejność intencji:

- a. w potrzebach Kościoła,
- b. w potrzebach społeczności świeckiej,
- c. za tych, którzy się znajdują w trudnościach życiowych,
- d. za wspólnotę miejscową.

Jednakże podczas niektórych obchodów o charakterze specjalnym, jak np. z okazji bierzmowania, zawarcia małżeństwa, pogrzebu, porządek intencji może w większym stopniu uwzględniać tę szczególną okazję.

Kapłan wzywa wiernych do modlitwy i odmawia formułę końcową. Intencje modlitwy powszechnej podaje diakon, kantor, lektor lub ktoś inny uprzednio wyznaczony. Wierni wyrażają swoje prośby albo w formie wspólnej inwokacji po intencjach, albo modląc się w milczeniu.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Po liturgii słowa rozpoczyna się śpiew na przygotowanie darów. W tym czasie ministranci umieszczają na ołtarzu korporał (palkę), puryfikaterz, kielich i mszał. Wypada, aby wierni zaznaczyli swój udział w ofierze, przynosząc albo chleb i wino potrzebne do sprawowania Eucharystii, albo inne dary na potrzeby kościoła i ubogich. Ofiary wiernych może przyjmować kapłan przy pomocy ministrantów. Składa się je w odpowiednim miejscu. Natomiast chleb i wino przeznaczone do sprawowania Eucharystii zanoszą na ołtarz. Przyjmuje się także pieniądze lub inne dary na rzecz ubogich lub na potrzeby kościoła, przyniesione przez wiernych lub zebrane w kościele, dlatego dary te składa się w odpowiednim miejscu w prezbiterium, lecz poza ołtarzem.

Kapłan stojąc przy ołtarzu bierze patenę z chlebem, unosi ją nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, * który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; * Tobie go przynosimy, * aby stał się dla nas chlebem życia.

Następnie składa patenę z chlebem na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; wtedy wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Diakon lub kapłan wlewa wino i nieco wody do kielicha, mówiąc:

Przez to misterium wody i wina * daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, * który przyjął nasze człowieczeństwo.

Potem kapłan bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi cicho:

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, * bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy wino, * który jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; * Tobie je przynosimy, * aby stało się dla nas napojem duchowym.

Następnie stawia kielich na korporale. Jeżeli nie wykonuje się śpiewu, kapłan może odmówić te słowa głośno; na końcu wszyscy odpowiadają:

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Potem kapłan pochylony mówi cicho:

Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą * w duchu pokory i z sercem skruszonym; * niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona * przed Tobą, Panie Boże, * aby się Tobie podobała.

Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, kapłan okadza dary i ołtarz, po czym diakon lub ministrant może okadzić kapłana i lud. Kapłan stojąc z boku ołtarza myje ręce mówiąc cicho:

Obmyj mnie, Panie, z mojej winy * i oczyść mnie z grzechu mojego.

Następnie stojąc przed środkiem ołtarza kapłan zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

Wszyscy odpowiadają:

Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Koncelebransi modlą się przez chwilę w ciszy.

Następnie kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami.

MODLITWA NAD DARAMI

Wszechmogący Boże, pełni wielkanocnej radości składamy Tobie Ofiarę, † przez którą Kościół odradza się do nowego życia, * i nieustannie się karmi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

PREFACJA

I prefacja wielkanocna, nr 20.

Misterium paschalne

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim

K. W górę serca

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu

W. Godne to i sprawiedliwe

K. Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, * słuszne i zbawienne, * abyśmy Ciebie, Panie, zawsze sławili, * a zwłaszcza w tym dniu, * uroczyściej głosili Twoją chwałę, * gdy Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha.

On bowiem jest prawdziwym Barankiem, * który zglądził grzechy świata. * On przez swoją śmierć zniweczył śmierć naszą * i zmartwychwstając przywrócił nam życie. Dlatego pełnią łask paschalnych * radują się wszystkie ludy na całej ziemi. * Również chóry Aniołów i zastępy Świętych * śpiewają hymn ku Twojej chwale, * nieustannie wołając:

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony,

który idzie w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

TRZECIA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi:

GC Zaprawdę, święty jesteś, Boże, * i słusznie Cię sławi wszelkie stworzenie, * bo przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana, * mocą Ducha Świętego ożywasz i uświęcasz wszystko * oraz nieustannie gromadzisz lud swój, * aby na całej ziemi * składał Tobie ofiarę czystą.

WSPOMNIENIE TAJEMNICY DNIA

Dlatego stajemy przed Tobą * i zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy święty dzień * Zmartwychwstania naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce i trzymając je nad wyciągnięte nad darami, mówi:

WK Pokornie błagamy Cię, Boże, * uświęć mocą Twojego Ducha te dary, * które przynieśliśmy Tobie,

składa ręce i robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

aby się stały Ciałem i Krwią * Twojego Syna, naszego Pana, Jezusa Chrystusa,

Składa ręce

który nam nakazał spełniać to misterium.

W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie

On bowiem tej nocy, której był wydany,

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb i dzięki Tobie składając, błogosławił, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc :

lekko się pochyla.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy:

**To jest bowiem Ciało moje,
które za was będzie wydane.**

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię, składa ją na patenie i przyklęka.

Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

Bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął kielich * i dzięki Tobie składając, błogosławił * i podał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyla

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:

**To jest bowiem kielich Krwi mojej
nowego i wiecznego przymierza,
która za was i za wielu będzie wylana
na odpuszczenie grzechów.**

To czyńcie na moją pamiątkę.

Ukazuje ludowi kielich, stawia go na korporale i przyklęka.

Następnie rozpoczyna jedną z aklamacji:

AKLAMACJA PIERWSZA

K. Oto wielka tajemnica wiary.

W. Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA DRUGA

K. Wielka jest tajemnica naszej wiary.

W. Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA TRZECIA

K. Uwielbiamy tajemnicę wiary.

W. Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwychwstanie Twoje, * Ty jesteś Zbawicielem świata.

AKLAMACJA CZWARTA

K. Tajemnica wiary.

W. Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci.

Następnie z rozłożonymi rękami kapłan mówi:

1K Wspominając, Boże, * zbawczą mękę Twojego Syna, * jak również cudowne Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, * oraz czekając na powtórne Jego przyjście, * składamy Ci wśród dziękczynnych modłów * tę żywą i świętą Ofiarę. Wejrzyj, prosimy, na dar Twojego Kościoła * i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą. * Spraw, abyśmy posileni Ciałem i Krwią Twojego Syna * i napełnieni Duchem Świętym, * stali się jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie.

2K Niech On nas uczyni wiecznym darem dla Ciebie, * abyśmy otrzymali dziedzictwo z Twoimi wybranymi, * przede wszystkim z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, * ze świętymi Apostołami i Męczennikami, * (ze świętym **N.**) i wszystkimi Świętymi, * którzy nieustannie orędują za nami u Ciebie.

3K Prosimy Cię, Boże, * aby ta Ofiara naszego pojednania z Tobą * sprowadziła na cały świat pokój i zbawienie. * Utwierdź w wierze i miłości Twój Kościół * pielgrzymujący na ziemi; * a więc Twojego sługę, naszego Papieża **N.**, * naszego Biskupa **N.**, wszystkich biskupów świata, duchowieństwo * i cały lud odkupiony.

Pamiętaj, Boże, o tych, * których odrodziłeś z wody i Ducha Świętego, * udzielając im odpuszczenia wszystkich grzechów.

Wysłuchaj łaskawie modlitwy zgromadzonych tutaj wiernych, * którzy z Twojej łaski stoją przed Tobą. * W miłosierdziu swoim, o dobry Ojczy, * zjednocz ze sobą wszystkie swoje dzieci * rozproszone po całym świecie. * Przyjmij do swojego Królestwa naszych zmarłych braci i siostry * oraz wszystkich, którzy w Twojej łasce odeszli z tego świata. * Ufamy, że razem z nimi będziemy się tam wiecznie radować Twoją chwałą,

Składa ręce

przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, * przez którego obdarzasz świat wszelkimi dobrami.

Kapłan bierze patenę z hostią i kielich i, podnosząc je, mówi:

Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Gdy lud odpowie: Amen, kapłan stawia patenę i kielich na ołtarzu.

OBRZĘDY KOMUNII ŚWIĘTEJ

Kapłan ze złożonymi rękami mówi:

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

INNE WPROWADZENIA DO WYBORU:

W OKRESIE WIELKANOCNYM:

Nazywamy się dziećmi Bożymi i nimi jesteśmy, dlatego ośmielamy się mówić:

Kapłan rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

Ojciec nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami kapłan mówi dalej:

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi głośno:

Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję.

Wstęp modlitwy można dostosować do okresu liturgicznego:

W OKRESIE WIELKANOCNYM:

Panie Jezu Chryste, * w dniu zmartwychwstania pozdrowiłeś uczniów słowami: * Pokój wam!

Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Lud odpowiada:

Amen.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

Lud odpowiada:

I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, diakon lub kapłan mówi:

Przeżycie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość; kapłan przekazuje znak pokoju diakonowi lub ministrantowi.

Następnie bierze hostię, łamie ją nad pateną i częśćkę wpuszcza do kielicha, mówiąc cicho:

Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, * które łączymy i będziemy przyjmować, * niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

W tym czasie śpiewa się lub mówi:

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
obdarz nas pokojem.

Jeżeli łamanie chleba trwa dłużej, można ten śpiew wielokrotnie powtórzyć. Przy ostatnim powtórzeniu mówi się: Obdarz nas pokojem.

Następnie kapłan ze złożonymi rękami mówi cicho:

Panie Jezu Chryste, Synu Boga Żywego, * Ty z woli Ojca, * za współdziałaniem Ducha Świętego, * przez swoją śmierć dałeś życie światu, * wybaw mnie przez najświętsze Ciało i Krew Twoją * od wszystkich nieprawości moich i od wszelkiego zła; * spraw także, * abym zawsze zachowywał Twoje przykazania * i nie dozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie.

Albo:

Panie Jezu Chryste, * niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej * nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, * lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni * oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Kapłan przyklęka, bierze hostię i trzymając ją nieco nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Razem z ludem jeden raz dodaje:

Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza mówi cicho:

Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Ciało Chrystusa. Następnie bierze kielich i mówi cicho:

Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Ze czcią przyjmuje Krew Chrystusa.

Następnie kapłan bierze patenę lub puszkę, podchodzi do przystępujących do Komunii i każdemu ukazuje hostię, mówiąc:

Ciało Chrystusa.

Przystępujący do Komunii odpowiada:

Amen.

W ten sam sposób postępuje diakon, jeżeli rozdaje Komunię świętą. Gdy kapłan przyjmuje Ciało Pańskie, rozpoczyna się śpiew na Komunię. Jeżeli się nie śpiewa podczas Komunii, wierni albo lektor recytują antyfonę podaną w mszale. Jeżeli tego nie czynią, antyfonę odczytuje kapłan po przyjęciu Komunii, a przed rozdeleniem jej wiernym. Może to zrobić także po udzieleniu Komunii wiernym.

Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha, * obchodźmy nasze święto w szczerej radości. * Alleluja.

Po ukończeniu rozdawania Komunii kapłan, diakon lub akolita oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Podczas oczyszczania pateny i kielicha mówi on cicho:

Panie, daj nam czystym sercem przyjąć to, * co spożyliśmy ustami, * i dar otrzymany w doczesności * niech się stanie dla nas * lekarstwem na życie wieczne.

Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanoszą na stół. Jeżeli naczyń jest wiele, można je złożyć na korporale na ołtarzu lub na stole i dokonać puryfikacji po Mszy. Potem kapłan może wrócić na miejsce przewodniczenia. Zależnie od okoliczności można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać psalm lub pieśń pochwalną.

Następnie kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia albo przy ołtarzu, mówi:

Módlmy się.

Jeżeli poprzednio nie było milczenia, wszyscy razem z kapłanem modlą się przez jakiś czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę po Komunii.

MODLITWA PO KOMUNII

Boże, Ty przez wielkanocne Sakramenty udzieliłeś Twojemu Kościołowi nowego życia, † otaczaj go nieustannie swoją opieką * i doprowadź do chwały zmartwychwstania. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

Uroczyste błogosławieństwo na Wigilię Wielkanocną i w dniu Wielkanocy:

K. Niech w uroczystość wielkanocną błogosławi was Bóg wszechmogący * i zachowa was od wszelkiego grzechu.

W. Amen.

K. Bóg, który przez zmartwychwstanie swojego Syna odrodził was do życia wiecznego, * niech da wam udział w Jego chwale.

W. Amen.

K. Nasz Zbawiciel przez dni swojej męki doprowadził nas do wielkanocnej radości, * niech sprawi abyście obchodzili nieprzemijające święta w radości wiecznej.

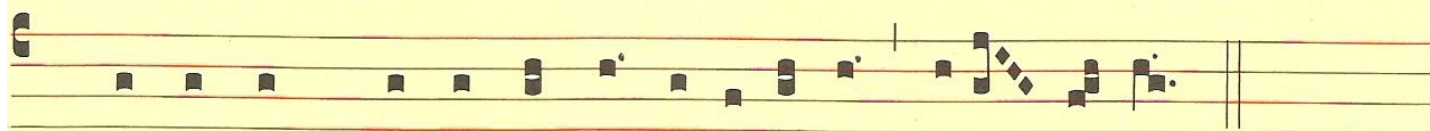
W. Amen.

K. Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty.

W. Amen.

K. Idź-cie w po-ko-ju Chry-stu-sa, al-le-lu-ja, al- le- lu- ja.

W. Bo-gu niech bę-dą dzię-ki, al-le-lu-ja, al- le- lu- ja.

Jeżeli krzyż głównego ołtarza jest wolno stojący, czerwoną stulę należy zawiesić na jego ramionach. Nie należy ustawiać obok ołtarza dwóch krzyżów.

Przedruk z Mszału Rzymskiego dla Diecezji Polskich.

Przedruku dokonał Grzegorz Kościelniak.
Krokowa 2011

W przypadku znalezienia jakichkolwiek błędów, proszę o przesłanie uwag
na adres e-mail: g.koscielniak@op.pl

Niedziela Palmowa i Święte Triduum Paschalne
na podstawie Mszału Rzymskiego dla Diecezji Polskich.